

ใบรับรองวิทยานิพนธ์
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต (จิตวิทยาชุมชน)

ปริญญา

จิตวิทยาชุมชน

จิตวิทยา

สาขา

ภาควิชา

เรื่อง ทักษะต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล
จังหวัดราชบุรี

Attitude towards Sustainable Tourism Development of Sub-district Administration
Organization Members in Ratchaburi Province

นามผู้วิจัย นายธีรภัทร ทิมเสื่อ

ได้พิจารณาเห็นชอบโดย

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

(รองศาสตราจารย์บัวทอง สว่างโสภาคกุล, M.S.)

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

(รองศาสตราจารย์สุรินทร์ นิชมาทกุล, Ph.D.)

หัวหน้าภาควิชา

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ทิพย์วัลย์ สุรินยา, Ph.D.)

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์รับรองแล้ว

(รองศาสตราจารย์กัญจนา วีระกุล, D.Agr.)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่ ..... เดือน ..... พ.ศ. ....

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล
จังหวัดราชบุรี

Attitude towards Sustainable Tourism Development of Sub-district Administration Organization
Members in Ratchaburi Province

โดย

นายธีรปวีตร ทิมเสื่อ

เสนอ

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
เพื่อความสมบูรณ์แห่งปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (จิตวิทยาชุมชน)

พ.ศ. 2553

ธีรปวีตร ทิมเสื่อ 2553: ทศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลจังหวัดราชบุรี ปรินญาวิทยาสาสตรมหาบัณฑิต (จิตวิทยาชุมชน) สาขาจิตวิทยาชุมชน ภาควิชาจิตวิทยา อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก: รองศาสตราจารย์บัวทอง สว่างโสภาคกุล, M.S. 271 หน้า

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ความรู้ในการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน การรับรู้ผลกระทบจากการท่องเที่ยว และ ทศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลจังหวัดราชบุรี 2) ศึกษาเปรียบเทียบ ทศนคติที่มีต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลจังหวัดราชบุรีตามปัจจัยส่วนบุคคลที่ต่างกัน 3) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง การมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ความรู้ในการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน การรับรู้ถึงผลกระทบจากการท่องเที่ยว กับทศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลจังหวัดราชบุรีกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลจังหวัดราชบุรี จำนวน 340 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) ค่า t-test ค่า F-test ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยวิธี LSD และ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) โดยกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

ผลการวิจัยพบว่า 1) ระดับการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน และ การรับรู้ผลกระทบจากการท่องเที่ยวอยู่ในระดับปานกลาง ความรู้ในการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนอยู่ในระดับมาก และ ทศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนอยู่ในระดับสูง 2) สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มี อายุ ระดับการศึกษาขั้นสูงสุด ตำแหน่งในองค์การบริหารส่วนตำบล รายได้เฉลี่ยต่อเดือน ระยะเวลาในการดำรงตำแหน่ง ประสบการณ์เข้ารับการฝึกอบรมการพัฒนาการท่องเที่ยวแตกต่างกัน มีทศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนแตกต่างกัน 3) การมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ความรู้ในการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน และ การรับรู้ผลกระทบจากการท่องเที่ยวไม่มีความสัมพันธ์กับทศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

Thipawit Thimsua 2010: Attitude towards Sustainable Tourism Development of Sub – district Administration Organization Members in Ratchaburi Province. Master of Science (Community Psychology), Major Field: Community Psychology, Department of Psychology. Thesis Advisor: Associate Professor Buathong Sawangsopakul, M.S. 271 pages.

The objectives of this research were as the following :- 1) to study participation of Sub – district Administration Organization members on sustainable tourism development, knowledge in sustainable tourism, perception of impact of tourism and attitude towards sustainable tourism development of Sub – district Administration Organization members; 2) to compare attitude of Sub – district Administration Organization members towards sustainable tourism development by personal factors; 3) to find out the correlation among participation of Sub – district Administration Organization members on sustainable tourism development, knowledge in sustainable tourism, perception of impact of tourism and attitude towards sustainable tourism development . The samples used in the research were 340 Sub – district Administration Organization members in Ratchaburi Province. Data were collected by using questionnaires. The statistical methods used for analysis were percentage, mean, standard deviation, t-test, F-test, Multiple Comparison (LSD) and Pearson’s Product Moment Correlation Coefficient. Statistical significant was set at 0.05 level of confidence.

The results of the study were as follow:- 1) Participation of Sub – district Administration Organization members on sustainable tourism development, perception of impact of tourism were at moderate level, knowledge in sustainable tourism and attitude towards sustainable tourism development were at high level ; 2) Sub – district Administration Organization members in Ratchaburi Province with differences in age, education, position, income, period of time, and experience on tourism development training have differences in attitude towards sustainable tourism development 3) Participation of Sub – district Administration Organization members on sustainable tourism development and knowledge in sustainable tourism had positive correlation with attitude towards sustainable tourism development .

Student’s signature

Thesis Advisor’s signature

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความกรุณาของคณาจารย์ที่ปรึกษาทุกท่าน คือ รองศาสตราจารย์บัวทอง สว่างโสภากุล อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก และรองศาสตราจารย์ ดร. สุรินทร์ นิยมานุกร อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม ซึ่งได้ให้คำแนะนำ ให้คำปรึกษา ตลอดจนให้ความช่วยเหลือในการแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆจนวิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณ คุณสมศักดิ์ เหลืองจรุงรัตน์ คุณไกรสร กลับทวี และคุณมนตรี ธีวทอง คุณพัทธวรรณ เลิศสุชาตวนิช ผู้เชี่ยวชาญที่ได้สละเวลาในการตรวจสอบความเที่ยงตรงตามเนื้อหาของเครื่องมือในการวิจัย รวมถึงสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดราชบุรีทุกท่านที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามเป็นอย่างดี

ขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ สาขาจิตวิทยาชุมชน คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ทุกท่านที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้และประสบการณ์การเรียนรู้ที่มีค่ายิ่งแก่ผู้วิจัย

ท้ายที่สุดนี้ขอกราบขอบพระคุณบิดามารดา ผู้ที่มีพระคุณอย่างสูงยิ่งของผู้วิจัย รวมถึงคนใกล้ชิดทุกคน ที่เป็นแรงบันดาลใจและเป็นกำลังใจให้ผู้วิจัยได้มีพลังในการต่อสู้กับอุปสรรคต่างๆ ทำให้งานวิจัยชิ้นนี้ผ่านพ้นไปได้ และขอบคุณเพื่อนร่วมรุ่นจิตวิทยาชุมชนภาคปกติ รุ่นที่ 7 ทุกคนที่คอยให้ความช่วยเหลือและคำแนะนำ รวมถึงกำลังใจที่มีให้เสมอมาจนวิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยดี

ธีร์ปวีตร ทิมเสื่อ

เมษายน 2553

สารบัญ

	หน้า
สารบัญตาราง	(3)
สารบัญภาพ	(16)
บทที่ 1 บทนำ	1
ความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	3
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	4
ขอบเขตของการวิจัย	4
นิยามศัพท์	6
บทที่ 2 การตรวจเอกสาร	11
แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการมีส่วนร่วม	11
แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความรู้	15
แนวคิดเกี่ยวกับการรับรู้ผลกระทบจากการท่องเที่ยว	18
แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับทัศนคติ	26
แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน	34
ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	42
กรอบแนวคิดในการวิจัย	46
สมมติฐานการวิจัย	47
บทที่ 3 วิธีการวิจัย	50
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	50
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	52
ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ	61
การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ	61
การเก็บรวบรวมข้อมูล	63
การวิเคราะห์ข้อมูล	64

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 4 ผลการวิจัยและข้อวิจารณ์	65
ผลการวิจัย	65
ข้อวิจารณ์	191
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ	214
สรุปผลการวิจัย	214
ข้อเสนอแนะ	229
เอกสารและสิ่งอ้างอิง	232
ภาคผนวก	239
ภาคผนวก ก รายนามผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือ	240
ภาคผนวก ข เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	242
ภาคผนวก ค การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ	259
ประวัติการศึกษา และการทำงาน	271

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอำเภอ	53
2	จำนวนและร้อยละของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคล	66
3	จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง	68
4	จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับความรู้ในการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง	77
5	จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับการรับรู้ของสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง	79
6	จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล	88
7	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามเพศ โดย t – test	108

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
8	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลจังหวัดราชบุรี จำแนกตามอายุ โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวน	111
9	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการมีส่วนร่วมของชุมชนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามอายุ เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (Least Significant Difference)	114
10	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการสร้างโอกาสในการจ้างงานที่มีคุณภาพของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามอายุ เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (Least Significant Difference)	115
11	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการกระจายผลประโยชน์จากการท่องเที่ยวของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามอายุ เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (Least Significant Difference)	116
12	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ด้านความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาการท่องเที่ยวและแผนพัฒนาต่างๆของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามอายุ เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (Least Significant Difference)	117
13	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านความสมดุลระหว่าง สังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อมของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามอายุ เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (Least Significant Difference)	118

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
14	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้าน ความสมดุลระหว่าง สังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อมของสมาชิกองค์การบริหาร ส่วนตำบล จำแนกตามอายุ เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (Least Significant Difference)	119
15	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้าน การทำการตลาดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วน ตำบล จำแนกตามอายุ เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (Least Significant Difference)	120
16	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล โดยรวม จำแนกตามอายุเป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (Least Significant Difference)	121
17	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลจังหวัดราชบุรี จำแนกตามระดับการศึกษา ชั้นสูงสุด โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวน	123
18	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการ มีส่วนร่วมของชุมชนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามระดับ การศึกษาชั้นสูงสุด เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (Least Significant Difference)	126
19	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการ สร้างโอกาสในการจ้างงานที่มีคุณภาพของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามระดับการศึกษาชั้นสูงสุด เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (Least Significant Difference)	127

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
20	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการวางแผนระยะยาวของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามระดับการศึกษาชั้นสูงสุด เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (Least Significant Difference)	128
21	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาการท่องเที่ยวและแผนพัฒนาต่างๆของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามระดับการศึกษาชั้นสูงสุด เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (Least Significant Difference)	129
22	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านความสมดุลระหว่างสังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อมของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามระดับการศึกษาชั้นสูงสุด เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (Least Significant Difference)	130
23	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านหลักเกณฑ์การประเมินผลกระทบของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามระดับการศึกษาชั้นสูงสุด เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (Least Significant Difference)	132
24	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการดำรงรักษาทรัพยากรมรดกทางธรรมชาติและวัฒนธรรมของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามระดับการศึกษาชั้นสูงสุด เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (Least Significant Difference)	133

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
25	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการ ทำการตลาดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามระดับการศึกษาชั้นสูงสุด เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (Least Significant Difference)	134
26	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลโดยรวมจำแนกตามระดับการศึกษาชั้น สูงสุด เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (Least Significant Difference)	135
27	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลจังหวัดราชบุรี จำแนกตามรายได้เฉลี่ยต่อ เดือน โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวน	137
28	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการ มีส่วนร่วมของชุมชนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามรายได้ เฉลี่ยต่อเดือน เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (Least Significant Difference)	139
29	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการ สร้างโอกาสในการจ้างงานที่มีคุณภาพของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามรายได้เฉลี่ยต่อเดือน เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (Least Significant Difference)	140
30	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการ วางแผนระยะยาวของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามรายได้ เฉลี่ยต่อเดือน เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (Least Significant Difference)	142

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
31	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยที่สนใจต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาการท่องเที่ยวและแผนพัฒนาต่างๆของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามรายได้เฉลี่ยต่อเดือน เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (Least Significant Difference)	143
32	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยที่สนใจต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านความสมดุลระหว่างสังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม ของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามรายได้เฉลี่ยต่อเดือน เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (Least Significant Difference)	144
33	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยที่สนใจต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านหลักเกณฑ์การประเมินผลกระทบของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามรายได้เฉลี่ยต่อเดือน เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (Least Significant Difference)	145
34	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยที่สนใจต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการดำรงรักษาทรัพยากร มรดกทางธรรมชาติและ วัฒนธรรม ของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามรายได้เฉลี่ยต่อเดือน เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (Least Significant Difference)	146
35	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยที่สนใจต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการทำการตลาดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามรายได้เฉลี่ยต่อเดือน เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (Least Significant Difference)	147

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
36	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิก องค์การบริหารส่วนตำบลโดยรวม จำแนกตามรายได้เฉลี่ยต่อเดือน เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (Least Significant Difference)	148
37	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลจังหวัดราชบุรี จำแนกตามตำแหน่งในองค์การบริหารส่วนตำบล โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวน	150
38	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการมีส่วนร่วมของชุมชนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามตำแหน่งในองค์การบริหารส่วนตำบล เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (Least Significant Difference)	152
39	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการสร้างโอกาสในการจ้างงานที่มีคุณภาพของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามตำแหน่งในองค์การบริหารส่วนตำบล เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (Least Significant Difference)	154
40	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการกระจายผลประโยชน์จากการท่องเที่ยวของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามตำแหน่งในองค์การบริหารส่วนตำบล เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (Least Significant Difference)	155

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
41	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยที่สนใจต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาการท่องเที่ยวและแผนพัฒนาต่างๆของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามตำแหน่งในองค์การบริหารส่วนตำบล เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (Least Significant Difference)	156
42	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยที่สนใจต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านความสมดุลระหว่างสังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม ของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามตำแหน่งในองค์การบริหารส่วนตำบล เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (Least Significant Difference)	157
43	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยที่สนใจต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านหลักเกณฑ์การประเมินผลกระทบของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามตำแหน่งในองค์การบริหารส่วนตำบล เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (Least Significant Difference)	158
44	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยที่สนใจต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการทำการตลาดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามตำแหน่งในองค์การบริหารส่วนตำบล เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (Least Significant Difference)	159
45	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยที่สนใจต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล โดยรวม จำแนกตามตำแหน่งในองค์การบริหารส่วนตำบล เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (Least Significant Difference)	161

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
46	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามระยะเวลาในการดำรงตำแหน่ง โดย t – test	162
47	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามประสบการณ์เข้ารับการฝึกอบรมการพัฒนาการท่องเที่ยว โดย t – test	166
48	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ระหว่างการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยรวมกับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล	170
49	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ระหว่างการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการตัดสินใจกับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล	171
50	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ระหว่างการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการมีส่วนร่วมในด้านการปฏิบัติการกับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล	173
51	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ระหว่างการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการรับผลประโยชน์ กับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล	175

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
52	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ระหว่างการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการ ท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการติดตามประเมินผลกับทัศนคติต่อการพัฒนาการ ท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล	177
53	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ระหว่างความรู้ในการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยรวมกับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การ บริหารส่วนตำบล	179
54	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ระหว่างการรับรู้ถึงผลกระทบจากการท่องเที่ยว โดยรวมกับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การ บริหารส่วนตำบล	181
55	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ระหว่างการรับรู้ผลกระทบด้านเศรษฐกิจ กับ ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วน ตำบล	183
56	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ระหว่างการรับรู้ผลกระทบด้านสังคมกับ ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วน ตำบล	185
57	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ระหว่างการรับรู้ผลกระทบด้านวัฒนธรรมกับ ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วน ตำบล	187

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
58	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ระหว่างการรับรู้ถึงผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อมกับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล	189
59	ผลการทดสอบสมมติฐานการวิจัยเรื่องทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลจังหวัดราชบุรี	227
ตารางผนวกที่		
1	ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนรายด้าน และโดยรวม	260
2	ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวฯด้านการตัดสินใจ	260
3	ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวฯด้านการปฏิบัติการ	261
4	ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาในการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวฯด้านการรับผลประโยชน์	261
5	ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวฯด้านการติดตามประเมินผล	262
6	ค่าความเชื่อมั่นความรู้ในการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนรายข้อ	263

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางผนวกที่		หน้า
7	ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของการรับรู้ผลกระทบจากการท่องเที่ยวรายด้าน และ โดยรวม	263
8	ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของการรับรู้ผลกระทบด้านเศรษฐกิจ	264
9	ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของการรับรู้ผลกระทบด้านสังคม	264
10	ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของการรับรู้ผลกระทบทางด้านวัฒนธรรม	265
11	ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของการรับรู้ผลกระทบทางด้านสิ่งแวดล้อม	265
12	ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน	266
13	ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของทัศนคติด้านการมีส่วนร่วมของชุมชน	266
14	ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของทัศนคติด้านการสร้างโอกาสในการจ้างงานที่มี คุณภาพ	267
15	ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของทัศนคติด้านการกระจายผลประโยชน์จากการ ท่องเที่ยว	267
16	ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของทัศนคติด้านการวางแผนระยะยาว	268
17	ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของทัศนคติด้านความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนา การท่องเที่ยวและแผนพัฒนาต่างๆ	268

สารบัญตาราง (ต่อ)

	ตารางผนวกที่	หน้า
18	ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของทัศนคติด้านความสมดุลระหว่าง สังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อมและวัตถุประสงค์ทางเศรษฐกิจ	269
19	ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของทัศนคติด้านหลักเกณฑ์การประเมินผลกระทบ	269
20	ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของทัศนคติด้านการดำรงรักษาทรัพยากรมรดกทาง ธรรมชาติและ วัฒนธรรม	270
21	ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของทัศนคติด้านการทำการตลาดการท่องเที่ยวอย่าง ยั่งยืน	270

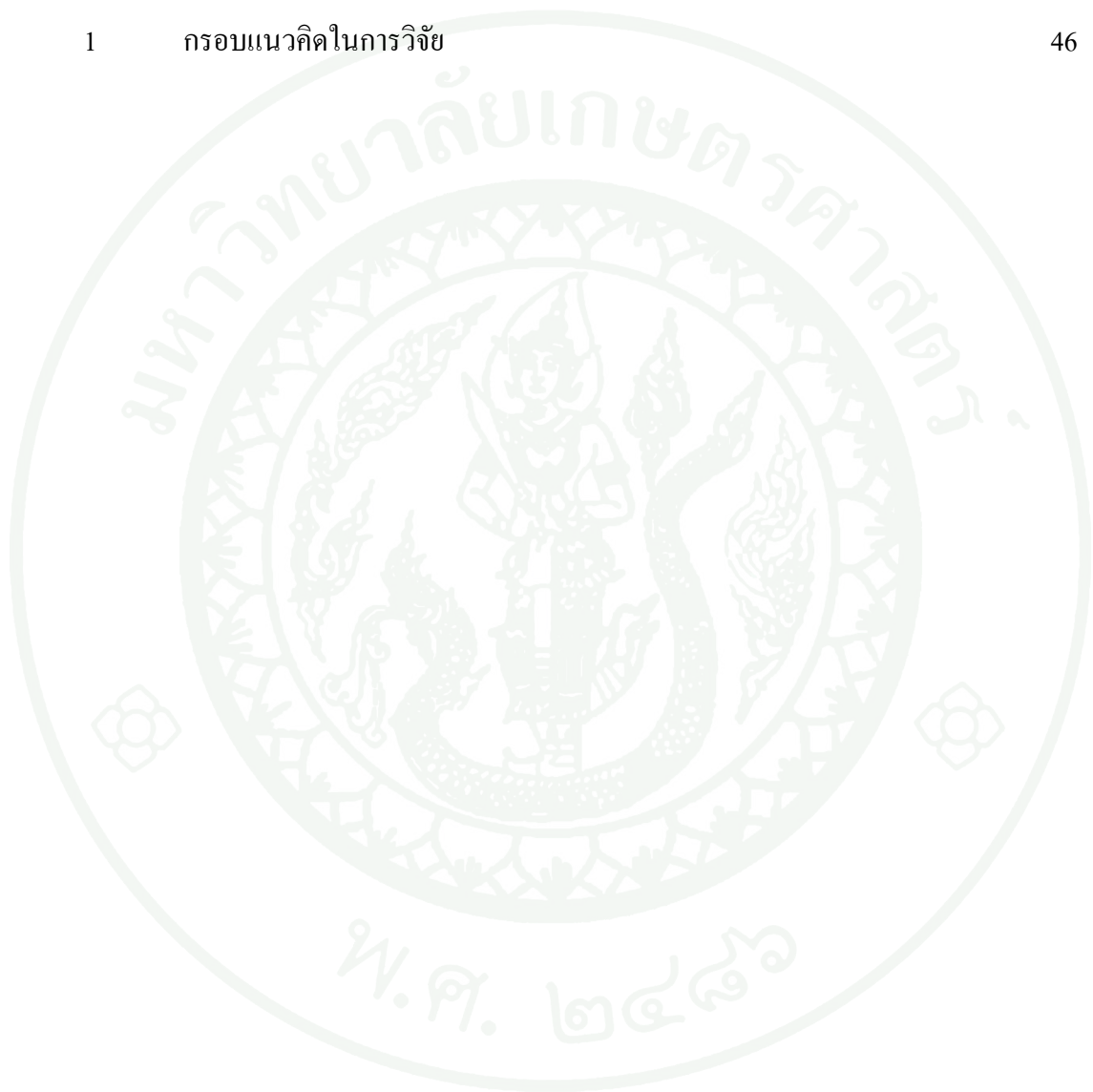
สารบัญภาพ

ภาพที่

หน้า

1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

46

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญของปัญหา

การท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมที่มีบทบาทความสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศไทยมานาน ถือได้ว่าการท่องเที่ยวเป็นกลไกหลักในการพัฒนาเศรษฐกิจทั้งในระดับชุมชนและระดับประเทศ ในปัจจุบันสถานการณ์การท่องเที่ยวของประเทศไทยกำลังตกอยู่ในภาวะวิกฤต อันเนื่องมาจาก ปัญหาสภาพความเสื่อมโทรมของแหล่งท่องเที่ยว ปัญหาการรुक้าและทำลายทรัพยากรการท่องเที่ยว และปัญหาทางด้านการเมืองภายในประเทศ ปัญหาต่างๆเหล่านี้ได้สะสมมาอย่างยาวนาน

เพื่อแก้ไขปัญหาทางการท่องเที่ยวที่เกิดขึ้น คณะรัฐมนตรีจึงได้มีมติ เมื่อวันที่ 17 เมษายน 2552 ประกาศให้ “การท่องเที่ยวเป็นวาระแห่งชาติ” (National Agenda) โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อกระตุ้นให้การพัฒนาการท่องเที่ยวเป็นไปอย่างยั่งยืน และสามารถก้าววิกฤตทางการท่องเที่ยวซึ่งเป็นฐานเศรษฐกิจที่สำคัญของประเทศไทยให้กลับฟื้นตัวในเวลาอันรวดเร็ว (คณะกรรมการอำนวยการขับเคลื่อนวาระแห่งชาติว่าด้วยการท่องเที่ยว, 2552)

องค์การบริหารส่วนตำบลเป็นหน่วยงานหนึ่ง ที่ได้รับการถ่ายโอนภารกิจ “การส่งเสริมการท่องเที่ยวในระดับท้องถิ่น” โดยองค์การบริหารส่วนตำบล มีหน้าที่ในการวางแผน กำหนดแนวทางการปรับปรุงสถานที่ท่องเที่ยว และ ด้งความได้เปรียบของทรัพยากรธรรมชาติ มรดกทางวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี ของท้องถิ่นนั้นๆ เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวในท้องถิ่น ซึ่งหากองค์การบริหารส่วนตำบลสามารถดำเนินการ ได้อย่างมีประสิทธิภาพก็จะก่อให้เกิดประโยชน์แก่ชุมชน ทั้งในด้านการจ้างงาน และการสร้างรายได้แก่คนในชุมชน ส่งผลให้คนในท้องถิ่นมีคุณภาพชีวิตที่ดี (เทิดชาย ช่วยบำรุง, 2552)

เมื่อมีการพัฒนาพื้นที่ใดๆให้เป็นสถานที่ท่องเที่ยวก็ย่อมหมายถึงการใช้ทรัพยากรในพื้นที่นั้นมากขึ้น หรืออาจทำให้ทรัพยากรท้องถิ่นนั้นเสียหายไปอย่างถาวร จนส่งผลกระทบต่อรูปแบบความเป็นอยู่และวิถีชีวิตของคนในชุมชนให้เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม ในการริเริ่มการพัฒนาการ

ท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในท้องถิ่นนั้น จึงควรมีการศึกษาถึงทัศนคติของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล ซึ่งเป็นผู้ที่มีหน้าที่ในการดูแลรักษาทรัพยากรในท้องถิ่น ว่ามีทัศนคติอย่างไรต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน เพราะ องค์การบริหารส่วนตำบล ซึ่งมีหน้าที่ในดำเนินนโยบายการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน อาจจะประสบปัญหาจาก ตัวสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล ที่เห็นว่า แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนภายในท้องถิ่นนั้น นอกจากจะไม่ก่อให้เกิดประโยชน์ต่อชุมชนแล้ว ยังอาจจะส่งผลเสียต่อชุมชน ประเพณี วัฒนธรรมท้องถิ่น รวมไปถึงทรัพยากรการท่องเที่ยว จึงอาจคัดค้านต่อต้าน แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนนั้น ส่งผลให้การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนไม่ประสบผลสำเร็จตามเป้าหมาย จะเห็นได้ว่าทัศนคติของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน นั้นมีความสำคัญ เพราะ การที่จะพัฒนาการท่องเที่ยวให้เป็นไปอย่างยั่งยืนได้นั้น การปรับเปลี่ยนทัศนคติของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลให้เห็นถึงคุณค่าและความสำคัญของการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเสียก่อน เป็นสิ่งจำเป็น

ความสำเร็จของการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนนั้นไม่อาจประเมินจากความสำเร็จในการพัฒนาทางด้านกายภาพของสถานที่ท่องเที่ยว หรือ ความเติบโตทางด้านเศรษฐกิจของชุมชน แต่ สิ่งสำคัญที่จะส่งผลให้การพัฒนาการท่องเที่ยวเป็นไปอย่างยั่งยืนก็คือ ทัศนคติของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล เพราะ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล เป็นเสมือนตัวแทนของคนในชุมชน มีความใกล้ชิดกับชุมชนและแหล่งท่องเที่ยวมากที่สุด รู้จักและเข้าใจในพื้นที่ท่องเที่ยวเป็นอย่างดี จึงมีอิทธิพลต่อความคิดและการปฏิบัติของคนในชุมชนนั้นว่าจะเป็นที่ไปในทิศทางใด

จังหวัดราชบุรีเป็นจังหวัดหนึ่งในพื้นที่การพัฒนาคุณภาพแหล่งท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนตามแผนยุทธศาสตร์กระตุ้นการท่องเที่ยว พ.ศ.2552-2555 จากการสำรวจพบว่าจังหวัดราชบุรี มีแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติและทางวัฒนธรรมอยู่ในทุกพื้นที่ มีรูปแบบและกิจกรรมการท่องเที่ยวที่หลากหลาย และสามารถรองรับกิจกรรมทางการท่องเที่ยวได้ตลอดทั้งปี ทำให้จังหวัดราชบุรีเป็นจังหวัดหนึ่งที่นักท่องเที่ยวให้ความนิยม (นิภาวรรณ พุทธสงกรานต์, 2550) ถึงแม้ว่าการท่องเที่ยวจะช่วยกระตุ้นเศรษฐกิจในชุมชนให้ดีขึ้น แต่ด้วยปริมาณนักท่องเที่ยวที่เพิ่มมากขึ้นจนเกินความสามารถในการรองรับของแหล่งท่องเที่ยว (carrying capacity) ส่งผลให้ทรัพยากรการท่องเที่ยวเสื่อมโทรมลงอย่างรวดเร็ว ประกอบทั้ง ในอดีตสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลนั้นยังไม่มียานาจหน้าที่ในการบริหารจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยว ทำให้ไม่สามารถเข้าไปมีส่วนร่วมในการจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยวภายในท้องถิ่นตนได้อย่างเต็มที่ ส่งผลให้มีการบริโภคทรัพยากร

การท่องเที่ยวจนเกินความจำเป็น และเกิดเป็นผลกระทบโดยตรงกับรูปแบบวิถีชีวิตของคนในชุมชน โดย วรรณดา ศิลปะอาษา (2546) ได้กล่าวถึงการเตรียมความพร้อมต่อผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจาก กิจกรรมการท่องเที่ยวไว้ว่า องค์การบริหารส่วนท้องถิ่นควรตระหนักและพิจารณาเตรียมความพร้อมในการจัดการกับปัญหาและผลกระทบจากการท่องเที่ยวในชุมชนท้องถิ่น เพื่อให้การท่องเที่ยวของชุมชนยั่งยืนสืบไป เพราะผลกระทบที่เกิดจากการพัฒนาการท่องเที่ยวอาจส่งผลถึงรูปแบบการเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตของชุมชน คุณภาพชีวิตของคนในชุมชน หรือแม้แต่เปลี่ยนแปลงสภาพแวดล้อมที่มีไปอย่างสิ้นเชิง

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน และปัจจัยทางจิตวิทยา ในด้านการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ความรู้ในการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน การรับรู้ผลกระทบจากการท่องเที่ยว ที่อาจส่งผลกระทบต่อทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล โดยในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลในจังหวัดราชบุรี ซึ่งเป็นพื้นที่ในการพัฒนาคุณภาพแหล่งท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนตามแผนยุทธศาสตร์ผู้วิฤตและมาตรการกระตุ้นการท่องเที่ยว พ.ศ.2552- 2555 ซึ่งผลจากการศึกษาในครั้งนี้น่าจะมีประโยชน์ต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของจังหวัดราชบุรีต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษา การมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ความรู้ในการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน การรับรู้ผลกระทบจากการท่องเที่ยว และ ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลจังหวัดราชบุรี
2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบ ทัศนคติที่มีต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลจังหวัดราชบุรีตามปัจจัยส่วนบุคคลที่ต่างกัน
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง การมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนกับ ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลจังหวัดราชบุรี

4. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง ความรู้ในการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนกับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลจังหวัดราชบุรี

5. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง การรับรู้ผลกระทบจากการท่องเที่ยว กับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลจังหวัดราชบุรี

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีความคาดหวังว่าผลการศึกษาที่ได้จะเป็นประโยชน์ดังนี้

1. ทำให้ทราบถึงปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติ ที่มีต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน
2. ผลการวิจัยที่ได้สามารถนำไปใช้เป็นแนวทางการเพิ่มประสิทธิภาพในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนให้กับประชาชน หน่วยงานและผู้ประกอบการที่เกี่ยวข้องในจังหวัดราชบุรี

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ศึกษา

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยทำการศึกษาสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลจังหวัดราชบุรี ปี 2552 ครอบคลุมพื้นที่ 9 อำเภอ และ 1 กิ่งอำเภอ ประกอบด้วย อำเภอเมืองราชบุรี อำเภอจอมบึง อำเภอสวนผึ้ง อำเภอดำเนินสะดวก อำเภอบ้านโป่ง อำเภอบางแพ อำเภอโพธาราม อำเภอปากท่อ อำเภอวัดเพลงและกิ่งอำเภอบ้านคา รวมทั้งหมดจำนวน 1,354 คน (ข้อมูล ณ. วันที่ 15 กรกฎาคม พ.ศ. 2552)

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรอิสระ ได้แก่

1. ปัจจัยส่วนบุคคล

- 1.1 เพศ
- 1.2 อายุ
- 1.3 ระดับการศึกษาขั้นสูงสุด
- 1.4 รายได้เฉลี่ยต่อเดือน
- 1.5 ตำแหน่งในองค์การบริหารส่วนตำบล
- 1.6 ระยะเวลาในการดำรงตำแหน่ง
- 1.7 ประสบการณ์เข้ารับการฝึกอบรมการพัฒนาการท่องเที่ยว

2. การมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ประกอบด้วย 4 องค์ประกอบ คือ

- 2.1 การมีส่วนร่วมด้านการตัดสินใจ
- 2.2 การมีส่วนร่วมด้านการปฏิบัติการ
- 2.3 การมีส่วนร่วมด้านการรับผลประโยชน์
- 2.4 การมีส่วนร่วมด้านการประเมินผล

3. ความรู้ในการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

4. การรับรู้ผลกระทบจากการท่องเที่ยว

- 4.1 การรับรู้ผลกระทบทางด้านเศรษฐกิจ
- 4.2 การรับรู้ผลกระทบทางด้านสังคม
- 4.3 การรับรู้ผลกระทบทางด้านวัฒนธรรม
- 4.4 การรับรู้ผลกระทบทางด้านสิ่งแวดล้อม

ตัวแปรตาม ได้แก่

ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลจังหวัดราชบุรี

นิยามศัพท์

สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล หมายถึง สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลจังหวัดราชบุรี ที่ได้รับการเลือกตั้งจากราษฎร ตามพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2546 ประกอบด้วย นายองค์การบริหารส่วนตำบล ประธานสภาองค์การบริหารส่วนตำบล, รองประธานสภาองค์การบริหารส่วนตำบล, ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล, สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล

ปัจจัยส่วนบุคคล หมายถึง คุณลักษณะเฉพาะต่างๆ ของกลุ่มตัวอย่าง ประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษาขั้นสูงสุด ตำแหน่งในองค์การบริหารส่วนตำบล ระยะเวลาในการดำรงตำแหน่ง รายได้เฉลี่ยต่อเดือน และ ประสบการณ์เข้ารับการฝึกอบรมการพัฒนาการท่องเที่ยว

เพศ หมายถึง เพศของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกเป็นเพศชาย และ เพศหญิง

อายุ หมายถึง ระยะเวลา นับตั้งแต่ปีที่เกิดจนถึงปีที่ตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่าง

ระดับการศึกษาขั้นสูงสุด หมายถึง วุฒิการศึกษาขั้นสูงสุดของกลุ่มตัวอย่าง แบ่งเป็น ประถมศึกษา, มัธยมศึกษา, ปวช., ปวส.,ปริญญาตรี และ สูงกว่าปริญญาตรีขึ้นไป

รายได้เฉลี่ยต่อเดือน หมายถึง จำนวนเงินที่เกิดจากการประกอบอาชีพของกลุ่มตัวอย่าง ทั้งอาชีพหลักและอาชีพเสริม รวมกันเป็นรายได้เฉลี่ยต่อเดือนของกลุ่มตัวอย่าง

ตำแหน่งในองค์การบริหารส่วนตำบล หมายถึง ตำแหน่งที่ได้รับการเลือกตั้งจากรายชื่อบุคคล หรือที่ได้รับการแต่งตั้งให้ทำหน้าที่จากสภาองค์การบริหารส่วนตำบล ได้แก่ นายกององค์การบริหารส่วนตำบล, ประธานสภาองค์การบริหารส่วนตำบล, รองประธานสภาองค์การบริหารส่วนตำบล, ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล และ สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล

ระยะเวลาในการดำรงตำแหน่ง หมายถึง ระยะเวลาในการได้รับเป็นสมาชิกภาพขององค์การบริหารส่วนตำบลนับจากวันที่ได้รับการแต่งตั้ง

ประสบการณ์เข้ารับการฝึกอบรมการพัฒนาการท่องเที่ยว หมายถึง ประสบการณ์ของกลุ่มตัวอย่างว่าเคยได้รับการฝึกอบรมการพัฒนาการท่องเที่ยวหรือไม่เคย

การมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน หมายถึง การที่สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลได้มีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในขั้นตอนต่างๆ ดังนี้

ด้านการตัดสินใจ หมายถึง การที่สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลได้มีส่วนร่วมในการตัดสินใจในการจัดการทรัพยากรในท้องถิ่น ได้แก่ การกำหนดบริเวณพื้นที่ท่องเที่ยว และร่วมประชุมวางแผน การวางกฎระเบียบในการดูแลรักษาความเป็นระเบียบเรียบร้อย การจัดการพื้นที่ท่องเที่ยว การแบ่งหน้าที่รับผิดชอบเพื่อดูแลพื้นที่ท่องเที่ยว

ด้านการปฏิบัติการ หมายถึง การที่สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลเข้าไปมีส่วนร่วมในการดำเนินการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ตามแผนการที่ได้วางไว้ ในรูปแบบกิจกรรมการมีส่วนร่วมต่างๆ ได้แก่ การเป็นคณะกรรมการในการวางแผนดูแลสถานที่ท่องเที่ยว การเป็นผู้แนะนำหรือบรรยายให้ความรู้เกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว การดูแลรักษาความเป็นระเบียบเรียบร้อย การดูแลพื้นที่ท่องเที่ยว การตั้งเตือนผู้กระทำผิดหรือทำให้เกิดความเสียหายแก่สถานที่ท่องเที่ยว

ด้านการรับผลประโยชน์ หมายถึง การที่สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลได้รับผลประโยชน์ ทั้งทางตรงและทางอ้อมจากการพัฒนาการท่องเที่ยว ได้แก่ มีทางเลือกในการประกอบอาชีพมีรายได้ที่เพิ่มมากขึ้น การได้รับประโยชน์จากระบบสาธารณสุขปกเอด การได้รับความสะดวกสบายจากการคมนาคม การได้รักษาวัฒนธรรม วิถีชีวิตในชุมชนให้ดำรงสืบไป

ด้านการติดตามและประเมินผล หมายถึง การที่สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลได้เข้าไปมีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผล การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยเปรียบเทียบผลกับวัตถุประสงค์และเป้าหมายที่กำหนด ตลอดจนพิจารณาถึงผลกระทบข้างเคียงที่เกิดขึ้น

ความรู้ในการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน หมายถึง การรู้เรื่องราวข้อเท็จจริง กฎเกณฑ์ ข้อมูลและเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ได้รับจากประสบการณ์ทั้งทางตรงและทางอ้อมเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ซึ่งวัดได้จากความรู้ถึงความหมาย วัตถุประสงค์ แนวคิดพื้นฐาน และเป้าหมายของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

การรับรู้ผลกระทบที่เกิดจากการท่องเที่ยว หมายถึง การรับรู้ของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่ได้รับรู้ถึงการเปลี่ยนแปลงในด้านต่างๆอันเป็นผลสืบเนื่องมาจากการท่องเที่ยวและส่งผลแก่ชุมชนท้องถิ่นและแหล่งท่องเที่ยวทั้งทางบวกและทางลบ โดยสามารถจำแนกออกเป็น

การรับรู้ผลกระทบด้านเศรษฐกิจ หมายถึง การรับรู้ของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลถึงการเปลี่ยนแปลงทางด้านเศรษฐกิจที่เป็นผลสืบเนื่องมาจากการท่องเที่ยวทั้งทางบวกและทางลบ เช่น เกิดการกระจายรายได้สู่ท้องถิ่น เกิดรายได้ในชุมชน เกิดการจ้างงานในชุมชน หรือเกิดปัญหาค่าครองชีพสูง

การรับรู้ผลกระทบด้านสังคม หมายถึง การรับรู้ของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลถึงการเปลี่ยนแปลงทางด้านสังคมที่เป็นผลสืบเนื่องมาจากการท่องเที่ยวทั้งทางบวกและทางลบ เช่น การเกิดความรักและสามัคคีขึ้นในชุมชน เกิดการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม หรือ เกิดการเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิต ค่านิยมในสังคม ปัญหายาเสพติด ความขัดแย้งระหว่างคนในท้องถิ่นและคนต่างถิ่น

การรับรู้ผลกระทบด้านวัฒนธรรม หมายถึง การรับรู้ของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลถึงการเปลี่ยนแปลงทางด้านวัฒนธรรม ที่เป็นผลสืบเนื่องมาจากการท่องเที่ยวทั้งทางบวกและทางลบ เช่น เกิดการอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรม ภูมิปัญญา เพิ่มมูลค่าพัฒนาภูมิปัญญาท้องถิ่น หรือ การลดคุณค่าของงานศิลปวัฒนธรรม การทำลายศิลปวัตถุชุมชนท้องถิ่น การตัดแปลงงานประเพณีวัฒนธรรมเพื่อรองรับการบริการการท่องเที่ยว

การรับรู้ผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม หมายถึง การรับรู้ของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลถึงการเปลี่ยนแปลงทางด้านสิ่งแวดล้อม ที่เป็นผลสืบเนื่องมาจากการท่องเที่ยวทั้งทางบกและทางลพ เช่น การเกิดการอนุรักษ์พัฒนาสิ่งแวดล้อมให้เหมาะสมและเอื้อแก่การท่องเที่ยว หรือ การทำลายทรัพยากร การทำลายภูมิทัศน์ ปัญหามลภาวะจากการท่องเที่ยว

ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน หมายถึง ความรู้สึกของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ที่อาจจะสนับสนุนหรือต่อต้านการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนโดยลักษณะของทัศนคติที่เกิดขึ้นนั้น เป็นเรื่องของความรู้สึกหรืออารมณ์ และสิ่งเหล่านี้เป็นตัวกำหนดให้แสดงความรู้สึก ความคิดเห็นตลอดจนนำไปสู่การมีพฤติกรรมในที่สุด ซึ่งทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ประกอบด้วย

ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชน หมายถึง ทัศนคติของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดราชบุรี ที่มีต่อการเปิดโอกาสให้สมาชิกในชุมชนมีส่วนร่วมในการควบคุมวางแผน การปฏิบัติบำรุงรักษา การได้รับผลประโยชน์และติดตามประเมินผลการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ตามความต้องการของชุมชน

ด้านการสร้างโอกาสจ้างงานที่มีคุณภาพ หมายถึง ทัศนคติของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดราชบุรี ที่มีต่อการส่งเสริมการอบรมให้ความรู้ในการประกอบอาชีพการท่องเที่ยว เพื่อให้เกิดการจ้างงานที่ดีมีคุณภาพ และเหมาะสมกับชุมชน

ด้านการกระจายผลประโยชน์จากการท่องเที่ยว หมายถึง ทัศนคติของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดราชบุรี ที่มีต่อการกระจายผลประโยชน์จากการท่องเที่ยวให้แก่ท้องถิ่น เพื่อก่อให้เกิดการกระจายของผลประโยชน์อย่างเท่าเทียมระหว่างสมาชิกชุมชน นักท่องเที่ยว และผู้ประกอบการต่างๆ

ด้านการวางแผนระยะยาว หมายถึง ทัศนคติของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดราชบุรี ที่มีต่อการส่งเสริมให้เกิดความเสมอภาคในการได้รับผลประโยชน์จากการท่องเที่ยว

แก่คนรุ่นต่างๆ โดยมีการวางแผนงานในระยะยาวร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อรักษาทรัพยากรที่มีไว้ไม่ให้สูญหายไป

ด้านความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาการท่องเที่ยวและแผนพัฒนาต่างๆ หมายถึง ทัศนคติของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดราชบุรี ที่มีต่อการวางแผนและกลยุทธ์การท่องเที่ยวที่มีความเชื่อมโยงกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจของชุมชน หรือของประเทศ โดยไม่กระทบกับ รูปแบบ ธรรมเนียม จารีต ประเพณีวัฒนธรรม ท้องถิ่น

ด้านความสมดุลระหว่าง สังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อมและวัตถุประสงค์ทางเศรษฐกิจ หมายถึง ทัศนคติของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดราชบุรี ที่มีต่อการสนับสนุนส่งเสริมการจัดกิจกรรมต่างๆ ให้มีความกลมกลืนระหว่างนักท่องเที่ยว สถานที่ และชุมชนได้อย่างเหมาะสม

ด้านการสร้างหลักเกณฑ์การประเมินผลกระทบ หมายถึง ทัศนคติของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดราชบุรี ที่มีต่อการกำหนดจัดตั้งหลักเกณฑ์การประเมินผลกระทบจากการท่องเที่ยว เช่น การกำหนดขนาดและรูปแบบของสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ในการท่องเที่ยว การประเมินขีดความสามารถในการรองรับของทรัพยากรในท้องถิ่น

ด้านการดำรงรักษาทรัพยากรมรดกทางธรรมชาติและวัฒนธรรม หมายถึง ทัศนคติของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดราชบุรี ที่มีต่อการบริหารจัดการการท่องเที่ยวที่ช่วยดำรงรักษาไว้ซึ่งทรัพยากรธรรมชาติและมรดกทางวัฒนธรรม

ด้านการทำการตลาดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนหมายถึง ทัศนคติของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดราชบุรี ที่มีต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยให้ความสำคัญในเรื่องคุณภาพของประสบการณ์ที่นักท่องเที่ยวจะได้รับ อันนำไปสู่ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว

บทที่ 2

การตรวจเอกสาร

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาถึง การมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ความรู้ในการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน การรับรู้ผลกระทบจากการท่องเที่ยว และ ทักษะคิดต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลจังหวัดราชบุรี จึงมีความจำเป็นต้องศึกษาค้นคว้า ทำความเข้าใจเกี่ยวกับแนวคิด ทฤษฎีพื้นฐาน ที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นแนวทางในการกำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัย ผู้วิจัยได้ประมวลเนื้อหาสาระสำคัญของแนวคิดตลอดจนผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง มาเป็นแนวทางในการศึกษา โดยมีหัวข้อดังนี้

1. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการมีส่วนร่วม
2. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความรู้
3. แนวคิดเกี่ยวกับการรับรู้ผลกระทบจากการท่องเที่ยว
4. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับทักษะคิด
5. แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
7. กรอบแนวคิดในการวิจัย

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการมีส่วนร่วม

การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนจะต้องให้ความสำคัญในด้านสิ่งแวดล้อม สังคม วัฒนธรรม และ เศรษฐกิจ และยังคงต้อง คำนึงถึงความร่วมมือกันของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในการท่องเที่ยว (Tourism Stakeholders) ทุกๆฝ่าย ในงานวิจัยชิ้นนี้ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการมีส่วนร่วม โดยมีรายละเอียดดังนี้

ความหมายการมีส่วนร่วม

นักวิชาการได้ให้ความหมายของการมีส่วนร่วม (participation) ไว้หลายประการซึ่งมีความหมายกว้างและใช้ในบริบทที่แตกต่างกัน ดังนี้

ไพรัตน์ เดชะรินทร์ (2527) ได้ให้ความหมายและหลักการสำคัญของการมีส่วนร่วมของประชาชน และชุมชนในการพัฒนา ว่า หมายถึง กระบวนการที่รัฐทำการส่งเสริมชักนำ สนับสนุน และสร้างโอกาสให้ประชาชนและชุมชน ทั้งในรูปของส่วนบุคคล กลุ่มคน ชุมชน สมาคม มูลนิธิ และองค์กรอาสาสมัครรูปแบบต่างๆ ให้เข้ามามีส่วนร่วมในการดำเนินงานเรื่องใดเรื่องหนึ่งหรือหลายเรื่องร่วมกัน เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์และนโยบายการพัฒนาที่กำหนดไว้

เพ็ญศรี เปลียนขำ (2542) ได้ให้คำจำกัดความของ การมีส่วนร่วมของชุมชน (People participation) ว่าหมายถึง กระบวนการที่ประชาชนในชุมชนนั้นเป็นผู้ตระหนักถึงปัญหาในชุมชนของตนเป็นอย่างดี สามารถ กำหนดปัญหาของชุมชน วิเคราะห์ปัญหาและกำหนดแนวทางแก้ไข ปัญหาของชุมชน รวมทั้งการแยกแยะและแก้ไขปัญหาได้เอง

United Nation (1978) ได้ให้ความหมายว่าการมีส่วนร่วม เป็นกระบวนการเกี่ยวกับการตัดสินใจ และการกระทำ ในกระบวนการตัดสินใจนั้นเกี่ยวกับจุดประสงค์ทางสังคม และการจัดสรรทรัพยากร ส่วนการกระทำเป็นการกระทำโดยความสมัครใจต่อกิจกรรมและโครงการ

จากที่กล่าวมาสามารถสรุปได้ว่าการมีส่วนร่วม เป็นกระบวนการเกี่ยวกับการตัดสินใจ และการกระทำของคนในชุมชน ซึ่งในกระบวนการตัดสินใจนั้นเกี่ยวข้องกับจุดประสงค์ทางสังคม และการจัดสรรทรัพยากร การควบคุมการใช้และการกระจายทรัพยากร สมาชิกชุมชนนั้นตระหนักถึงปัญหา สามารถวิเคราะห์ปัญหา และพัฒนาขีดความสามารถของตนในการแก้ปัญหา เพื่อประโยชน์ต่อการดำรงชีพทางเศรษฐกิจ และสังคม โดยการกระทำนั้นเป็นการกระทำโดยสมัครใจต่อกิจกรรม

องค์ประกอบของการมีส่วนร่วม

Cohen and Uphoff (1980) แบ่งการมีส่วนร่วมไว้ 4 ลักษณะดังนี้

1. การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ (Decision Making) ประกอบด้วย 3 ขั้นตอน คือ ริเริ่มตัดสินใจ ดำเนินการตัดสินใจ และตัดสินใจปฏิบัติการ
2. การมีส่วนร่วมในการปฏิบัติการ (Implementation) ประกอบด้วย การสนับสนุนด้านทรัพยากร การบริหาร และการประสานขอความร่วมมือ
3. การมีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์ (Benefits) ไม่ว่าจะเป็นผลประโยชน์ทางด้านวัตถุ ผลประโยชน์ทางสังคม หรือประโยชน์ส่วนบุคคล
4. การมีส่วนร่วมในการประเมินผล (Evaluation) เป็นการควบคุมตรวจสอบการดำเนินกิจกรรมทั้งหมด และเป็นการปรับตัวในการมีส่วนร่วมต่อไป

เจมส์ คี ปีทอง (2527) ได้สรุปการมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาไว้ 4 ขั้นตอน ดังนี้

1. การมีส่วนร่วมในการค้นหาปัญหาและสาเหตุของปัญหา
2. การมีส่วนร่วมในการวางแผนดำเนินการ
3. การมีส่วนร่วมในการลงทุนและปฏิบัติงาน
4. การมีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผล

ไพรัตน์ เตชะรินทร์ (2527) ได้กล่าวถึงการมีส่วนร่วมของประชาชน ดังนี้

1. ร่วมทำการศึกษาค้นคว้าปัญหาและสาเหตุของปัญหาที่เกิดขึ้นในชุมชนตลอดจนความต้องการของชุมชน
2. ร่วมคิดค้น สร้างรูปแบบ และวิธีการพัฒนา เพื่อแก้ไขและลดปัญหาของชุมชน หรือเพื่อสร้างสรรค์สิ่งใหม่ที่เป็นประโยชน์ต่อชุมชน หรือสนองความต้องการของชุมชน

3. ร่วมวางแผนนโยบายหรือแผนงานหรือโครงการหรือกิจกรรม เพื่อจัด แก้ไขปัญหา และสนองความต้องการของชุมชน
4. ร่วมตัดสินใจการใช้ทรัพยากรที่มีจำกัดให้เป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม
5. ร่วมจัดหรือปรับปรุงระบบการบริหารงานพัฒนาให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล
6. ร่วมการลงทุนในกิจกรรมโครงการของชุมชนตามขีดความสามารถของตนเอง
7. ร่วมปฏิบัติตามนโยบายและแผนงาน โครงการและกิจกรรมให้บรรลุตามเป้าหมาย
8. ร่วมควบคุม ติดตาม ประเมินผล และร่วมบำรุงรักษาโครงการและกิจกรรมที่ทำไว้ทั้งโดยเอกชนและรัฐบาล ให้ใช้ประโยชน์ได้ตลอดไป

จากการศึกษาค้นคว้า และทบทวนเอกสารต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการมีส่วนร่วม ในครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้แนวคิดการมีส่วนร่วม ของ Cohen and Uphoff (1980) โดยให้นิยามการมีส่วนร่วมของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลไว้ 4 องค์ประกอบ คือ การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ การมีส่วนร่วมในการปฏิบัติการ การมีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์ และการมีส่วนร่วมในการประเมินผล

การมีส่วนร่วมด้านการตัดสินใจ หมายถึง การที่สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลได้ร่วมรับรู้หรือมีส่วนร่วมในการจัดการทรัพยากรในท้องถิ่น เช่น ในการกำหนดบริเวณ พื้นที่ และร่วมประชุม วางแผน การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน เพื่อให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวโดยเฉพาะ

การมีส่วนร่วมด้านการปฏิบัติการ หมายถึง การที่สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลเข้าไปมีส่วนในการดำเนินการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ตามแผนการที่ได้วางไว้ในรูปแบบการมีส่วนร่วมต่างๆ เช่น การเป็นคณะกรรมการในการวางแผนดูแลสถานที่ท่องเที่ยว การเป็นผู้แนะนำหรือบรรยายให้ความรู้เกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว การดูแลรักษาความสะอาด ความเป็นระเบียบเรียบร้อย การออกกฎระเบียบในการจัดการท่องเที่ยว การดูแลพื้นที่ท่องเที่ยว การตัดเดือนผู้กระทำผิดหรือทำให้เกิดความเสียหายแก่สถานที่ท่องเที่ยว

การมีส่วนร่วมด้านการรับผลประโยชน์ หมายถึง การที่สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล ได้รับผลประโยชน์ทั้งทางตรงและทางอ้อมจากการพัฒนาการท่องเที่ยว เช่น สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลสามารถหาผลประโยชน์สามารถสร้างรายได้จากการท่องเที่ยวจากทรัพยากรที่มีอยู่ในท้องถิ่นได้ ได้รับผลประโยชน์จากระบบสาธารณูปโภค เช่น ความสะดวกสบายจากการคมนาคมเพิ่มมากขึ้น เกิดการพัฒนาเศรษฐกิจของชุมชนมีการสร้างงานสร้างอาชีพให้กับชุมชนท้องถิ่น หรือ การที่จะได้รักษาสภาพแวดล้อม ทรัพยากรท้องถิ่น ประเพณี วิถีชีวิตในชุมชนให้ดำรงสืบไป

การมีส่วนร่วมด้านการติดตามและประเมินผล หมายถึง การที่สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลได้เข้าไปมีส่วนร่วมในการติดตาม ประเมินผลตามแผนงานที่ได้วางไว้ในโครงการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยเปรียบเทียบผลกับวัตถุประสงค์และเป้าหมายที่กำหนด ตลอดจนพิจารณาถึงผลกระทบข้างเคียงต่างๆที่เกิดขึ้น

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความรู้

ผู้วิจัยได้รวบรวมความหมายแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความรู้มาอธิบายพอสังเขป ดังนี้

ความหมายของความรู้

ประภาเพ็ญ สุวรรณ (2526) ได้ให้ความหมายของความรู้ว่า เป็นความสามารถในการจำหรือระลึกได้ซึ่งรวมประสบการณ์ต่างๆ ที่เคยได้รับรู้มา เช่น ความรู้เฉพาะอย่าง ความรู้เกี่ยวกับวิถีทางและการดำเนินงานเรื่องใดเรื่องหนึ่งโดยเฉพาะ ความรู้เกี่ยวกับการรวบรวมแนวคิดและโครงสร้าง ความรู้เกี่ยวกับหลักการและข้อสรุปทั่วไปจึงสามารถสรุปได้ว่า ความรู้ หมายถึง ข้อเท็จจริงที่เกิดจากความจำความเข้าใจ และโครงสร้างที่ได้จากการศึกษา หรือประสบการณ์ที่มนุษย์ได้รับและสะสมไว้ ซึ่งถือเป็นพฤติกรรมขั้นต้น

สุรพงษ์ โสชนะเสถียร (2533) กล่าวถึงความรู้ว่า การรับรู้เบื้องต้นจะเป็นประสบการณ์การเรียนรู้การตอบสนองต่อสิ่งเร้า แล้วจะจัดระบบโครงสร้างของความรู้ผสมผสานระหว่าง ความจำ (ข้อมูล) กับสภาพจิตวิทยา ความรู้จึงเป็นความจำที่เลือกสรรสอดคล้องกับสภาพจิตใจของตนเอง ความรู้จะเป็นกระบวนการภายใน ความรู้ อาจส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมที่แสดงออกของมนุษย์ต่อไป ผลกระทบที่มีต่อผู้รับอาจมาจากสาเหตุ 5 รูปแบบคือ

1. การตอบข้อสงสัย (Ambiguity Resolution) การสื่อสารมักสร้างความสับสนให้กับสมาชิกในสังคม ผู้รับสารจึงมักแสวงหาสารสนเทศ โดยอาศัยสื่อทั้งหลายเพื่อตอบข้อสงสัยและความสับสนของตน

2. การสร้างทัศนคติ (Attitude Formation) ผลกระทบเชิงความรู้ต่อการปลูกฝังทัศนคตินี้ส่วนมากนิยมใช้กับสารสนเทศที่เป็นนวัตกรรม เพื่อสร้างทัศนคติให้คนยอมรับ

3. การกำหนดวาระ (Agenda Setting) เป็นผลกระทบเชิงความรู้ที่สื่อกระจายออกไปเพื่อให้ประชาชนตระหนักและผูกพันกับประเด็นวาระที่สื่อกำหนดขึ้น หากตรงกับภูมิหลังของปัจเจกชนและค่านิยมของสังคมแล้ว ผู้รับสารก็จะเลือกสรรสารสนเทศนั้น

4. การพอกพูนระบบความเชื่อ (Expansion of the Belief System) การสื่อสารมักจะกระจายความเชื่อ ค่านิยมและอุดมการณ์ด้านต่าง ๆ ไปสู่ประชาชน จึงทำให้ผู้รับสารรับทราบระบบความเชื่อที่หลากหลายและลึกซึ้ง

5. การรู้แจ้งต่อค่านิยม (Value Clarification) ความขัดแย้งในเรื่องค่านิยมและอุดมการณ์เป็นภาวะปกติต่อสังคม สื่อมวลชนที่นำเสนอข้อเท็จจริงในประเด็นเหล่านั้นย่อมทำให้ประชาชนผู้รับสารเข้าใจถึงค่านิยมเหล่านั้นแจ่มชัดขึ้น

Good (1973) ให้ความหมายของความรู้ว่า ความรู้เป็นข้อเท็จจริง กฎเกณฑ์ และรายละเอียดต่างๆ ที่มนุษย์ได้รับ และเก็บรวบรวมสะสมไว้

Bloom and Caploom (1975) ให้ความหมายของความรู้ว่า ความรู้เป็นเรื่องเกี่ยวกับการระลึกถึงสิ่งเฉพาะหรือเรื่องทั่วไป ระลึกถึงวิธีการ กระบวนการต่างๆ หรือสถานการณ์ด้านต่างๆ โดยที่วัตถุประสงค์ของความรู้ นั้นขึ้นอยู่กับเรื่องกระบวนการของความจำในการเชื่อมโยงการจัดระบบใหม่

ระดับความรู้

Bloom and Caploom (1975) ได้ทำการศึกษา และจำแนกพฤติกรรมด้านความรู้ (Cognitive Domain) ออกเป็น 6 ระดับ โดยเรียงลำดับจากพฤติกรรมที่ง่ายไปหาพฤติกรรมที่ยาก ดังนี้

1. ความรู้ (Knowledge) หมายถึง ความสามารถในการจำหรือรู้สึกได้ แต่ไม่ใช่การใช้ความเข้าใจไปตีความหมายในเรื่องนั้นๆ เป็นความรู้เกี่ยวกับเนื้อเรื่องซึ่งเป็นข้อเท็จจริง และ ความจริง ความรู้ระดับนี้ คือ ความสามารถในการดึงข้อมูลจากความจำได้

2. ความเข้าใจ (Comprehension) หมายถึง ความสามารถจับใจความสำคัญของเรื่องราวต่างๆ ได้ ทั้งในด้านภาษา รหัส สัญลักษณ์ทั้งรูปธรรมและนามธรรม แบ่งเป็นการแปลความ การตีความ การขยายความ

3. การนำไปใช้ (Application) หมายถึง ความสามารถนำเอาสิ่งที่ได้ประสบมา เช่น แนวคิด ทฤษฎีต่างๆ ไปใช้ให้เป็นประโยชน์ หรือนำไปแก้ปัญหา ตามสถานการณ์ต่างๆ ได้

4. การวิเคราะห์ (Analysis) หมายถึง ความสามารถในการแยกแยะเรื่องราวออกเป็น ส่วนประกอบย่อย เพื่อมองความสัมพันธ์ อย่างชัดเจนระหว่างส่วนประกอบนั้น

5. การสังเคราะห์ (Synthesis) หมายถึง ความสามารถของบุคคลในการรวบรวมส่วนย่อยต่างๆ เข้าเป็นส่วนร่วมที่มีโครงสร้างใหม่ มีความชัดเจนและมีคุณภาพสูง

6. การประเมินค่า (Evaluation) หมายถึง การวินิจฉัย หรือการตีความอย่างมีลักษณะที่เป็น การตัดสินใจอะไรดีหรือไม่ดีอย่างไร โดยมีเกณฑ์และมาตรฐานที่เชื่อถือได้ โดยอาศัยข้อเท็จจริงภายใน และภายนอก

การวัดระดับความรู้

ศุกกนิษฐ์ พลไพรินทร์ (2540) กล่าวว่า การวัดความรู้ คือ การวัดระดับความจำ ความสามารถในการคิดเข้าใจกับข้อเท็จจริงที่ได้รับจากการศึกษาและประสบการณ์เดิม โดยผ่านการรวบรวมและสะสมไว้ ซึ่งสามารถทดสอบได้ด้วยแบบทดสอบที่ดี ที่ผ่านคุณภาพแล้ว จะแยกคนที่มี ความรู้กับไม่มีความรู้ออกจากกันได้ระดับหนึ่ง

ไพศาล หวังวานิช (2526) กล่าวว่า การวัดความรู้ การวัดความสามารถในการระลึกเรื่องราว ข้อเท็จจริงหรือประสบการณ์ต่างๆ หรือเป็นการวัดการระลึกประสบการณ์เดิมที่บุคคลได้รับคำสอน

การบอกกล่าว การฝึกฝนของผู้สอน รวมทั้งจากตำรา จากสิ่งแวดล้อมต่างๆ ด้วยคำถามวัดความรู้ ที่แบ่งออกเป็น 3 ชนิด

1. ความรู้ในเนื้อเรื่อง เป็นรายละเอียดของเนื้อหาข้อเท็จจริงต่างๆ ซึ่งประกอบด้วยคำถามประเภทต่างๆ เช่น ศัพท์ นิยาม กฎ ความจริง หรือรายละเอียดของเนื้อหาต่างๆ
2. ความรู้ในวิธีการดำเนินการ เป็นการถามวิธีการปฏิบัติต่างๆ แบบแผนประเพณี ขั้นตอนของการปฏิบัติทั้งหลาย เช่น ถามระเบียบแบบแผน แนวโน้มการจัดประเภทและหลักเกณฑ์ต่างๆ
3. ถามความรู้รวบยอด เป็นการถามความสามารถในการจดจำข้อสรุป หรือหลักการของเรื่องที่เกิดจากการผสมผสานหาลักษณะร่วม เพื่อรวบรวมย่อลงมาเป็นหลักของเนื้อหาต่างๆ

สรุปได้ว่า การวัดระดับความรู้ คือ การวัดระดับความจำ ความสามารถในการคิดและเข้าใจ วิธีที่จะวัด กระทำได้โดย การตั้งคำถามที่เกี่ยวกับเนื้อเรื่อง วิธีดำเนินการ หรือจะถามเป็นความรู้รวบยอดก็ได้

ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นการศึกษาถึงความรู้ในการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดราชบุรี ซึ่งในการศึกษาครั้งนี้จะทำการศึกษาเฉพาะความรู้ ในระดับที่ 1 ตามทฤษฎีของ Bloom and Caploom (1975) เท่านั้น โดยผู้วิจัยได้ให้นิยามความรู้ในการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนว่า หมายถึง การรู้เรื่องราวข้อเท็จจริง กฎเกณฑ์ ข้อมูลและเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ได้รับจากประสบการณ์ทั้งทางตรงและทางอ้อมเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนซึ่งวัดได้จากความเข้าใจเกี่ยวกับความหมาย วัตถุประสงค์ แนวคิดพื้นฐาน

แนวคิดเกี่ยวกับการรับรู้ผลกระทบจากการท่องเที่ยว

การรับรู้เป็นพื้นฐานที่สำคัญในการตอบสนองต่อปรากฏการณ์ต่างๆ เพราะการตอบสนองเป็นพฤติกรรมใดๆ จะขึ้นอยู่กับความรู้จากสภาพแวดล้อมของบุคคลนั้นและความสามารถในการแปลความหมายของสภาพนั้นๆ ซึ่งได้มีนักวิชาการ กล่าวถึงความหมายของการรับรู้ไว้ดังนี้

ความหมายของการรับรู้

ศิริวรรณ เสรีรัตน์ และคณะ (2541) กล่าวว่า การรับรู้ เป็นกระบวนการซึ่งบุคคลจัดระเบียบ และตีความความรู้สึกประทับใจของตนเอง เพื่อให้ความหมายเกี่ยวกับสภาพแวดล้อม แต่อย่างไรก็ตาม การรับรู้ของคน ๆ หนึ่ง สามารถตีความให้แตกต่างจากความเป็นจริงได้อย่างมาก

สงวน ช้างฉัตร (2541) กล่าวว่า การรับรู้ เป็นกระบวนการที่บุคคลรวบรวมและแปลความหมาย ความรู้สึกประทับใจต่าง ๆ เพื่อให้ความหมายสิ่งแวดล้อมของบุคคล

กระบวนการของการรับรู้ (Process)

กระบวนการของการรับรู้ เป็นกระบวนการที่คาบเกี่ยวกันระหว่างเรื่องความเข้าใจ การคิด การรู้สึก (Sensing) ความจำ (Memory) การเรียนรู้ (Learning) การตัดสินใจ (Decision making) กระบวนการของการรับรู้ เกิดขึ้นเป็นลำดับดังนี้

Sensing -----> Memory -----> Learning -----> Decision making

สิ่งเร้าไม่ว่าจะเป็นคน สัตว์ สิ่งของ หรือสถานการณ์ มาเร้าอินทรีย์ ทำให้เกิดการสัมผัส (Sensation) และเมื่อเกิดการสัมผัสบุคคล จะเกิดมีอาการแปล การสัมผัสและมีเจตนา (Conation) ที่จะแปลสัมผัสนั้น การแปลสัมผัส จะเกิดขึ้นในสมอง ทำให้เกิดพฤติกรรมต่างๆ อาจพอสรุปได้ว่าการรับรู้ของบุคคลเป็นกระบวนการที่บุคคลรวบรวมและแปลความหมายจากความรู้สึกประทับใจของตนเอง เพื่อให้เกิดความหมายเกี่ยวกับปรากฏการณ์และสิ่งแวดล้อมที่เกิดขึ้น ซึ่งการตีความหมาย อาจจะทำให้ความหมายแตกต่างจากความเป็นจริงก็ได้ ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาการรับรู้ผลกระทบจากการท่องเที่ยวซึ่งน่าจะมีความสัมพันธ์กับทัศนคติของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล โดยรายละเอียดผลกระทบจากการท่องเที่ยวด้านต่างๆมีดังนี้

ผลกระทบจากการท่องเที่ยว

การท่องเที่ยวเป็นกิจกรรมของมนุษย์ที่ก่อประโยชน์ในหลายๆด้าน ทั้งในแง่การพักผ่อนหย่อนใจ หรือในแง่การนันทนาการ (Recreation) เมื่อมีการพัฒนาการท่องเที่ยวเกิดขึ้นในชุมชน

ท้องถิ่น ทำให้ชุมชนท้องถิ่นขยายตัวอย่างรวดเร็ว และก่อผลกระทบ โดยตรงต่อชุมชนท้องถิ่นทั้งด้านผลบวกบวกและผลลบ อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ซึ่งผลกระทบจากการท่องเที่ยวต่อชุมชนท้องถิ่นมีรายละเอียดดังนี้

ศูนย์วิชาการท่องเที่ยว แห่งประเทศไทย (2548) ได้สรุปผลกระทบที่เกิดจากการท่องเที่ยวไว้ดังนี้

1. ผลกระทบด้านเศรษฐกิจ

1.1 ผลกระทบทางบวกต่อเศรษฐกิจ ได้แก่

- 1.1.1 เกิดประโยชน์ในการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างทางเศรษฐกิจของชุมชนท้องถิ่น
- 1.1.2 เกิดประโยชน์ในการขยายตัวของธุรกิจท่องเที่ยวในชุมชนท้องถิ่น
- 1.1.3 เกิดประโยชน์ในการสร้างสรรค์อาชีพและการจ้างงานแก่ชุมชนท้องถิ่น
- 1.1.4 การท่องเที่ยวมีบทบาทกระตุ้นให้เกิดการผลิต และนำเอาทรัพยากร โดยเฉพาะของท้องถิ่นมาใช้ประโยชน์ ทั้งในรูปแบบของการผลิตสินค้าพื้นเมือง สินค้าที่ระลึก ตลอดจนบริการในท้องถิ่นนั้นๆ
- 1.1.5 การท่องเที่ยวทำให้เกิดการนำรายได้สู่ชุมชนท้องถิ่น และเกิดการกระจายรายได้สู่ท้องถิ่น
- 1.1.6 การท่องเที่ยวช่วยกระตุ้นให้เกิดประโยชน์ในการเพิ่มรายได้ต่อหัวของชุมชนท้องถิ่น

1.2 ผลกระทบทางลบต่อเศรษฐกิจ ได้แก่

1.2.1 การเปลี่ยนแปลงอาชีพจากการทำงานด้านเกษตรกรรม มาทำงานด้านการท่องเที่ยว จะทำให้เกิดปัญหาผลิตผลทางการเกษตรลดลงในขณะที่ความต้องการมีสูงขึ้นเนื่องจากการมีนักท่องเที่ยวที่เพิ่มขึ้นก็จะทำให้เกิดการบริโภคที่เพิ่มสูงขึ้น

1.2.2 ลักษณะความเป็นฤดูกาลของการท่องเที่ยว อาจทำให้เกิดปัญหาการว่างงานและความไม่คุ้มค่าในการลงทุน

1.2.3 ทำให้ค่าครองชีพและราคาที่ดินในพื้นที่ท่องเที่ยวสูงขึ้น เนื่องจากปริมาณนักท่องเที่ยวที่มีจำนวนมากทำให้การอุปโภค บริโภคในบริเวณนั้นมีราคาสูงขึ้น ส่งผลกระทบต่อความเป็นอยู่ของคนในชุมชน รวมทั้งพื้นที่ในแหล่งท่องเที่ยวเป็นที่สนใจของผู้ประกอบการที่เข้ามาลงทุนทำให้ที่ดินมีราคาสูงขึ้น ทำให้เกิดการขายที่ดินทำกินของคนในชุมชน

1.2.4 ทำให้เกิดการแก่งแย่งผลประโยชน์กัน ในชุมชนเนื่องจากการท่องเที่ยวทำให้เกิดรายได้สูง ทำให้เกิดการแข่งขันด้านต่างๆรวมทั้งการช่วงชิงทรัพยากรในพื้นที่ เพื่อแก่งแย่งผลประโยชน์จากผู้ประกอบการรายอื่นๆ

2. ผลกระทบด้านสังคม

2.1 ผลกระทบทางบวกต่อสังคมได้แก่

2.1.1 การท่องเที่ยวเป็นวิถีทางที่มนุษย์ต่างสังคมจะได้พบปะ รู้จักทำความเข้าใจกัน การเดินทางไปมาหาสู่กันภายในประเทศทำให้ได้รู้จัก คู่ขนาน รัฐบาล พึงพาอาศัยกัน เป็นการสร้างความรัก ความสามัคคี ความสมานฉันท์ เกิดเป็นการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม เสริมสร้างความเข้าใจอันดีระหว่างกันอันจะนำไปสู่ความเป็นมิตรที่ดีต่อกันระหว่างนักท่องเที่ยวและเจ้าของแหล่งท่องเที่ยว

2.1.2 การท่องเที่ยวก่อให้เกิดประโยชน์ในการช่วยยกมาตรฐานการครองชีพของชุมชนท้องถิ่น

2.1.3 การท่องเที่ยวมีบทบาทในการสร้างความสามัคคีแก่ชุมชนท้องถิ่น เนื่องจากประชาชนในท้องถิ่นเกิดความภาคภูมิใจ ตระหนักในคุณค่า และเกิดความหวงแหนในทรัพยากรการท่องเที่ยวชุมชน จึงเกิดความสามัคคีร่วมมือร่วมใจกัน อนุรักษ์ทรัพยากรให้อยู่สืบไป

2.1.4 การท่องเที่ยวช่วยป้องกันปัญหาการอพยพย้ายถิ่น ช่วยจัดปัญหาการหลังไหล และการเคลื่อนย้ายเข้ามาหางานทำ หรือเสี่ยงโชคในเมืองของประชาชนในชนบท

2.1.5 การท่องเที่ยวก่อให้เกิดประโยชน์ในการเสริมสร้างการศึกษาแก่ท้องถิ่น

2.1.6 การท่องเที่ยวก่อให้เกิดประโยชน์ในการเสริมสร้างความปลอดภัยท้องถิ่น

2.2 ผลกระทบทางลบต่อทางสังคม ได้แก่

2.2.1 การท่องเที่ยวก่อให้เกิดปัญหาการเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตและค่านิยมของสังคมชุมชนท้องถิ่น

2.2.2 การท่องเที่ยวก่อให้เกิดปัญหาความผูกพันของครอบครัวของชุมชนท้องถิ่น

2.2.3 การท่องเที่ยวก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยอันดีของคนในชุมชน

2.2.4 ความขัดแย้งระหว่างคนในพื้นที่กับคนนอกพื้นที่รวมถึงความรู้สึกที่ว่านักท่องเที่ยวมักมีลักษณะท่าทางวางตัวเหนือกว่า ก่อให้เกิดความรู้สึกต่อต้านที่เป็นต้นเหตุของความเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยที่เคยโอบอ้อมอารี มีความเป็นมิตรไมตรีต่อนักท่องเที่ยวในทางตรงกันข้าม

2.2.5 เกิดปัญหาสังคมเพราะการท่องเที่ยวมีส่วนกระตุ้นให้เกิดปัญหาอาชญากรรมเนื่องจากค่าครองชีพสูงขึ้น

2.2.6 นักท่องเที่ยวบางกลุ่มมีส่วนส่งเสริมในกิจกรรมที่เป็นปัญหาของสังคมเช่น การขายบริการทางเพศ การเสพสิ่งเสพติด ฯลฯ

2.2.7 เกิดปัญหาการลวงหลอกเอาเปรียบนักท่องเที่ยว การฉกฉวยคำกำไรเกินควร ในช่วงฤดูกาลการท่องเที่ยว

3. ผลกระทบด้านวัฒนธรรม

3.1 ผลกระทบทางบวกต่อวัฒนธรรมได้แก่

3.1.1 การท่องเที่ยวก่อให้เกิดการฟื้นฟูสืบทอดวัฒนธรรมชุมชนท้องถิ่นเพื่อคงความเป็นเอกลักษณ์ของตนไว้และสืบทอดต่อไป เพื่อดึงดูดใจนักท่องเที่ยวให้ไปเยี่ยมชม

3.1.2 การท่องเที่ยวก่อให้เกิดการใช้วัฒนธรรมท้องถิ่นเป็นสิ่งดึงดูดใจ นักท่องเที่ยว วัฒนธรรมในที่นี้อาจรวมถึง สิ่งปลูกสร้าง ศิลปะ ประเพณีต่างๆที่มนุษย์สร้างขึ้นที่สามารถดึงดูดให้นักท่องเที่ยวเข้าชม

3.1.3 การท่องเที่ยวก่อให้เกิดการใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่น เมื่อมีนักท่องเที่ยวเข้าชม ทำให้เกิด การใช้ภูมิปัญญาในท้องถิ่นในการส่งเสริมอาชีพศิลปะ หัตถกรรม ผลิตภัณฑ์สินค้า หรือบริการ เพื่อรองกิจกรรมการท่องเที่ยว

3.1.4 การท่องเที่ยวก่อให้เกิดประโยชน์ในการสร้างความเข้าใจแก่นักท่องเที่ยวเกี่ยวกับวัฒนธรรม การใช้ภูมิปัญญาในท้องถิ่น

3.1.5 การท่องเที่ยวก่อให้เกิดประโยชน์ในการสร้างความรัก ความหวงแหน และความภาคภูมิใจของวัฒนธรรมประเพณีแก่ชุมชนท้องถิ่น

3.1.6 การท่องเที่ยวก่อให้เกิดประโยชน์ในการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมอันดีระหว่างกัน

3.2 ผลกระทบทางลบต่อวัฒนธรรม ได้แก่

3.2.1 เกิดปัญหาความขัดแย้งทางวัฒนธรรมระหว่างนักท่องเที่ยวและชุมชนท้องถิ่น การแต่งกายและค่านิยมของนักท่องเที่ยวที่ไม่เหมาะสม

3.2.2 เกิดปัญหาการลดคุณค่าของวัฒนธรรม การนำวัฒนธรรมเป็นการค้า เช่น การดัดแปลงประเพณีให้เป็นงานบันเทิงเพื่อรองรับการท่องเที่ยว อาจทำให้สูญเสียความภาคภูมิใจในคุณค่าทางวัฒนธรรมของชาติ

3.2.3 เกิดปัญหาการทำลายศิลปวัตถุของชุมชนท้องถิ่น

3.2.4 เกิดการลอกเลียนแบบ หรือผลิตศิลปวัตถุโดยขาดคุณค่าทางศิลปะและความประณีตบรรจงเน้นแต่ปริมาณในการขาย

3.2.5 วัฒนธรรมการแต่งกายและค่านิยมของท้องถิ่นเปลี่ยนแปลงไป เนื่องจากการเลียนแบบพฤติกรรมของนักท่องเที่ยว ทำให้สูญเสียเอกลักษณ์ของท้องถิ่น

4. ผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม

4.1 ผลกระทบทางบวกต่อสิ่งแวดล้อมได้แก่

4.1.1 เกิดการตระหนักในคุณค่าของสิ่งแวดล้อม เมื่อนักท่องเที่ยวเข้าเยี่ยมชมในชุมชนท้องถิ่นจะกระตุ้นให้คนในชุมชนเกิดความภาคภูมิใจและตระหนักถึงคุณค่าสิ่งแวดล้อมอันเป็นทรัพยากรการท่องเที่ยวที่ดึงดูดใจนักท่องเที่ยวให้เข้ามาเที่ยวในชุมชนมากขึ้น

4.1.2 การท่องเที่ยวช่วยให้เกิดการพัฒนา ปรับปรุง และรักษาสิ่งแวดล้อมของชุมชนให้อยู่ในสภาพดีและทำให้ประชาชนในท้องถิ่นร่วมมือกันพัฒนา ปรับปรุงสภาพแวดล้อมให้เอื้อประโยชน์ต่อการท่องเที่ยว

4.1.3 การท่องเที่ยวช่วยให้เกิดประโยชน์ในการช่วยฟื้นฟูและ ส่งเสริมคุณค่าของสิ่งแวดล้อมในชุมชน

4.1.4 การท่องเที่ยวช่วยทำให้เกิดประโยชน์ในการค้นคว้า หาแนวทางรักษา
สิ่งแวดล้อมของชุมชนท้องถิ่นให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

4.2 ผลกระทบด้านลบต่อสิ่งแวดล้อม ได้แก่

4.2.1 ก่อให้เกิดการทำลายธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมทั้งโดยตั้งใจและไม่ตั้งใจ
ผลกระทบด้านนี้จะเห็นเป็นรูปธรรมอย่างชัดเจน เช่น การบุกรุกที่ดินสาธารณะ การขีดเขียน
โบราณสถานหรือสถานที่ธรรมชาติ

4.2.2 เกิดปัญหาทรัพยากรน้ำของชุมชนท้องถิ่น

4.2.3 เกิดปัญหาการทำลายทรัพยากรชีวภาพของชุมชนท้องถิ่น

4.2.4 เกิดปัญหามลภาวะ การกำจัดของเสียสิ่งปฏิกูลที่ไม่มีประสิทธิภาพ เกิดการ
ขาดแคลนน้ำดื่ม น้ำใช้ มลภาวะทางเสียงทางอากาศ

4.2.5 เกิดปัญหาการทรุดตัวของทรัพยากรดินในชุมชนท้องถิ่น

4.2.6 เกิดปัญหาการทำลายภูมิทัศน์ การปลูกสร้างอาคารที่มีรูปแบบขัดกับ
สภาพแวดล้อมขาดระเบียบในการก่อสร้าง การจัดผังที่เป็นระเบียบและคำนึงถึงอนาคต

ในงานศึกษาวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาการรับรู้ถึงผลกระทบจากการท่องเที่ยวของสมาชิก
องค์การบริหารส่วนตำบล ว่ามีการรับรู้ถึงผลกระทบจากการท่องเที่ยวซึ่งมี 4 ด้านดังได้กล่าวมาใน
ลักษณะใด โดยผู้วิจัยได้ให้นิยาม การรับรู้ถึงผลกระทบจากการท่องเที่ยวว่า หมายถึง การที่สมาชิก
องค์การบริหารส่วนตำบล ได้รับรู้ถึงเปลี่ยนแปลงที่เป็นผลสืบเนื่องมาจาก การท่องเที่ยวและได้
ส่งผลในด้านต่างๆแก่ชุมชน

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับทัศนคติ

ปัจจุบันนักจิตวิทยาสังคมส่วนใหญ่ยอมรับกัน โดยทั่วไปว่า ทัศนคติเป็นลักษณะทางจิตใจของบุคคลที่มีความสอดคล้องในลักษณะพาดพิงกับพฤติกรรมของบุคคล ทัศนคติของเรามีความสำคัญต่อการตอบสนองทางสังคมของบุคคลนั้นมาก นั่นคือบุคคลมีพฤติกรรมอย่างไร หรือทำสิ่งใดลงไป ทัศนคติจะเป็นเครื่องกำหนด ทัศนคติจึงเป็นส่วนหนึ่งของบุคลิกภาพของบุคคลนั้นๆ และบุคคลจะมีทัศนคติต่อสิ่งแวดล้อมต่างๆ ในลักษณะที่แตกต่างกันออกไป จากการศึกษาความหมายของทัศนคติ ได้มีผู้ให้ความหมายหลายแนวทาง ดังนี้

ความหมายของทัศนคติ

ศักดิ์ชาย สมใส (2541) ได้ให้ความหมายของทัศนคติ ไว้ดังนี้ ทัศนคติ คือ สภาพจิตใจและอารมณ์ต่างๆ ที่มนุษย์แสดงออกต่อมนุษย์ด้วยกันหรือต่อสภาพสิ่งหนึ่งสิ่งใดทั้งทางบวกและทางลบ เป็นพฤติกรรมอย่างหนึ่งที่มีความผูกพันกับพฤติกรรมอย่างอื่นๆ ต่อไป อันก่อให้เกิดผลการปฏิบัติตามมาในแนวนั้นๆ

สถาพร สัปพันธ์ (2541) ได้ให้ความหมายของทัศนคติว่า ทัศนคติหมายถึง สภาพความพร้อมของจิตแบบหนึ่ง จากประสบการณ์ซึ่งตอบสนองต่อสิ่งเร้า ทัศนคติเชิงบวก เรียกว่าลักษณะนิมาน ส่วนเชิงลบ เรียกว่าลักษณะนิเสธ

Sheldon (1963) ทัศนคติมิได้มีในตัวบุคคลตั้งแต่กำเนิดหากแต่ ค่อยๆ เกิดขึ้นภายในตัวบุคคลในภายหลัง เป็นผลมาจากประสบการณ์หรือการเรียนรู้ (Learning) ที่ผ่านมาในชีวิตของบุคคลนั้นๆ ซึ่งเป็นกระบวนการอันซับซ้อน สิ่งที่มีอิทธิพลต่อทัศนคติของบุคคลนั้น อาจเป็นรูปธรรมหรือ นามธรรมก็ได้

Doob (1967) ได้ให้คำจำกัดความว่า ทัศนคติ คือ การตอบสนองต่อสิ่งที่มีความหมายทางสังคมของบุคคลหนึ่งๆ ซึ่งเป็นการตอบสนองที่เกิดจากแรงขับภายในของแต่ละบุคคลที่มีต่อสิ่งเร้ารูปแบบต่าง ๆ อันเป็นผลทำให้บุคคลนั้นแสดงพฤติกรรมออกมา

Kretch and Crutchfeild (1984) ได้อธิบายถึงทัศนคติไว้ว่า เป็นผลรวมของสภาพที่ก่อให้เกิด การจูงใจ อารมณ์ การยอมรับ และพุทธิปัญญา (Cognitive) ซึ่งขบวนการเหล่านี้เป็นส่วนหนึ่งของ ประสบการณ์แต่ละบุคคล

Ajzen (1988) ได้ให้ความหมายของทัศนคติไว้ว่า ทัศนคติ คือ อารมณ์ ความรู้สึกชอบ หรือไม่ชอบที่ตอบสนองต่อวัตถุ บุคคล สถาบัน หรือเหตุการณ์

กล่าวโดยสรุปได้ว่า ทัศนคติ หมายถึง ความรู้สึก ความคิดเห็นของแต่ละบุคคลที่มีต่อสิ่งใด สิ่งหนึ่ง ไม่ว่าจะเป็นบุคคล สถานการณ์ หรือภาวะแวดล้อมต่าง ๆ ทางสังคม ในลักษณะของเห็น ด้วย ไม่เห็นด้วย ชอบ ไม่ชอบ สภาพแวดล้อมต่าง ๆ ทำให้บุคคลมีแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรมต่อ สิ่งใด ๆ ในลักษณะเฉพาะตัวตามทิศทางของทัศนคติที่มีอยู่

องค์ประกอบของทัศนคติ

ทรงพล ภูมิพัฒน์ (2538) กล่าวว่า การที่บุคคลจะมีทัศนคติต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง จะต้องม ีองค์ประกอบของทัศนคติเป็นพื้นฐานอยู่ 3 ประการคือ

1. องค์ประกอบด้านความรู้ (The cognitive component) คือ ส่วนที่เป็นความเชื่อของ บุคคลเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ หากบุคคลมีความรู้ หรือคิดว่าสิ่งใดดี มักจะมีทัศนคติที่ดีต่อสิ่งนั้น แต่หาก มีความรู้มาก่อนว่าสิ่งใดไม่ดี ก็จะมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อสิ่งนั้น

2. องค์ประกอบด้านความรู้สึก (The affective component) คือ ส่วนที่เกี่ยวข้องกับ อารมณ์ที่เกี่ยวข้องกับสิ่งต่าง ๆ ซึ่งมีผลแตกต่างกันไปตามบุคลิกภาพของคนนั้น เป็นลักษณะที่เป็น ค่านิยมของแต่ละบุคคล

3. องค์ประกอบด้านพฤติกรรม (The behavioral component) คือ การแสดงออกของบุคคล ต่อสิ่งหนึ่ง หรือบุคคลหนึ่ง ซึ่งเป็นผลมาจากองค์ประกอบด้านความรู้ ความคิด และความรู้สึก

การที่บุคคลมีทัศนคติต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดต่างกัน ก็เนื่องมาจากบุคคลมีความเข้าใจมีความรู้สึก หรือมีแนวความคิดแตกต่างกันดังนั้น ส่วนประกอบทางด้านความคิด หรือความรู้ ความเข้าใจ จึงนับ

ได้ว่าเป็นส่วนประกอบขั้นพื้นฐานของทัศนคติ และส่วนประกอบนี้จะเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับความรูสึกของบุคคล อาจออกมาในรูปแบบแตกต่างกันทั้งในทางบวกและทางลบ ซึ่งขึ้นอยู่กับประสบการณ์และการเรียนรู้

Krech and Crutchfield (1984) แบ่งทัศนคติเป็นสามองค์ประกอบ คือ

1. องค์ประกอบด้านปัญญา (Cognitive Component) มีส่วนย่อยประกอบด้วยความเชื่อ ความรู้ ความคิด และความคิดเห็น ที่บุคคลมีต่อที่หมายของทัศนคติ (Attitude object)
2. องค์ประกอบด้านอารมณ์ความรู้สึก (Affective Component) หมายถึง ความรูสึกชอบ – ไม่ชอบ หรือ ทำที่ที่ดี - ไม่ดีที่บุคคลมีต่อที่หมายของทัศนคติ
3. องค์ประกอบด้านพฤติกรรม (Behavioral Component) หมายถึงแนวโน้มหรือความพร้อมที่บุคคลจะปฏิบัติต่อที่หมายของทัศนคติ

การเกิดทัศนคติ

การเกิดทัศนคติ หมายถึง ทัศนคติเกิดจากการเรียนรู้ ซึ่งขั้นตอนหรือกระบวนการเรียนรู้นั้นแตกต่างกันแล้วแต่ชนิด ลักษณะของทัศนคติ รวมทั้งขึ้นอยู่กับบุคคลและสิ่งแวดล้อม

นพคุณ บุญปลอด (2539) ได้อธิบายถึง องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการสร้างทัศนคติไว้ดังนี้

1. วัฒนธรรม (Culture) วัฒนธรรมมีอิทธิพลต่อชีวิตของบุคคลทุก ๆ คน ตั้งแต่เกิดจนกระทั่งตาย วัฒนธรรมของชนชาติต่าง ๆ แตกต่างกันไป เริ่มต้นจากครอบครัว โรงเรียน วัด และสถาบันต่างๆ ในสังคม วิทย์ โทรทัศน์ สื่อมวลชนต่าง ๆ มีอิทธิพลต่อการสร้างทัศนคติทั้งสิ้น เช่น คนไทยนับถือผู้สูงอายุหรืออีกนัยหนึ่ง ก็คือนับถือวัยวุฒิ คนโดยส่วนใหญ่จะนอบน้อมและให้ความเกรงใจต่อผู้สูงอายุ เมื่อพบกันแม้จะไม่รู้จักก็จะเรียก ลุง ป้า น้า อา เป็นต้น นับว่าเป็นสิ่งที่ดี ก่อให้เกิดความอบอุ่นทั้งผู้เรียกและผู้ถูกเรียกอย่างยิ่ง

2. ครอบครัว (Family) ครอบครัวเป็นแหล่งแรกที่ยอมรับให้เกิดการเรียนรู้ การสมาคมต่าง ๆ จึงมีอิทธิพลมากที่สุดในการสร้างทัศนคติ ตลอดจนการปลูกฝังทัศนคติในการดำเนินชีวิต

3. กลุ่มเพื่อน (Social Group)

4. บุคลิกภาพ (Personality) ลักษณะบุคลิกภาพ มีอิทธิพลต่อทัศนคติของบุคคลมากเช่นกัน บุคคลที่ชอบออกสังคม บุคคลที่หนึ่งงานสังคม บุคคลชอบเด่นหรือบุคคลอ่อนน้อม จะมีทัศนคติไม่เหมือนกัน

สตาพร สัมพันธ์ (2541) ได้อธิบายการเกิดทัศนคติไว้ดังนี้

1. คนเราจะซึมซับเอาความคิด ปฏิกริยาของผู้ที่อยู่ใกล้ชิดหรือผู้ที่เราเลือกแบบมาเป็นของเราทีละน้อย

2. ประสบการณ์ที่เข้มข้น รุนแรงทำให้เกิดทัศนคติได้

3. ประสบการณ์ธรรมดาในชีวิตประจำวัน เช่น การโฆษณา การอบรม สั่งสอนของครู

4. คนเราเลือกรับทัศนคติบางอย่าง เพื่อไปสู่จุดมุ่งหมายบางอย่าง เช่น ต้องการให้เพื่อนๆ ขอมรับเราเป็นสมาชิกกลุ่ม

Krech and Crutchfield (1984) ได้ให้ความเห็นว่า ทัศนคติ อาจเกิดขึ้นจากการตอบสนอง ความต้องการของบุคคล นั่นคือ สิ่งใดตอบสนองความต้องการของตนได้ บุคคลนั้นก็จะมี ทัศนคติที่ดีต่อสิ่งนั้น หากสิ่งใดตอบสนองความต้องการของตนไม่ได้บุคคลนั้นก็จะมี ทัศนคติไม่ดีต่อสิ่งนั้น

ลักษณะสำคัญของทัศนคติ

จิระวัฒน์ วงศ์สวัสดิวัฒน์ (2538) ได้กล่าวถึงลักษณะที่สำคัญของทัศนคติไว้ดังนี้

1. ทัศนคติเป็นสิ่งที่เกิดจากการเรียนรู้ หรือเกิดจากการสะสมประสบการณ์ของแต่ละบุคคล

ไม่ใช่สิ่งที่มีติดตัวมาแต่กำเนิด

2. ทักษะมีคุณลักษณะของการประเมิน (evaluative nature) ทักษะเกิดจากการประเมินความคิดหรือความเชื่อที่บุคคลมีอยู่เกี่ยวกับสิ่งของ บุคคลอื่น หรือเหตุการณ์ ซึ่งจะเป็นสื่อกลางทำให้เกิดปฏิกิริยาตอบสนอง

3. ทักษะมีคุณภาพและความเข้ม (quality and intensity) คุณภาพและความเข้มของทักษะ จะเป็นสิ่งที่บอกถึงความแตกต่างของทักษะที่แต่ละคนมีต่อสิ่งต่าง ๆ คุณภาพของทักษะ เป็นสิ่งที่ได้จากการประเมิน เมื่อบุคคลประเมินทักษะที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ก็อาจมีทักษะทางบวก (ความรู้สึกชอบ) หรือทักษะทางลบ (ความรู้สึกไม่ชอบ) ต่อสิ่งนั้น

4. ทักษะมีความคงทนไม่เปลี่ยนแปลง(permanence) เนื่องจากทักษะเกิดจากการสะสมประสบการณ์ และผ่านกระบวนการเรียนรู้มาาก

อรุณ รักรธรรม (2552) ได้แบ่ง ลักษณะทักษะต่อสิ่งต่างๆ เป็น 4 ลักษณะดังนี้

1. ทักษะ เป็นภาวะก่อนพฤติกรรมจะโต้ตอบต่อเหตุการณ์หรือสิ่งใดสิ่งหนึ่ง โดยเฉพาะหรือเรียกว่าสภาวะพร้อมที่จะมีพฤติกรรมจริง
2. ทักษะ มีความคงตัวอยู่ในช่วงระยะเวลา แต่มิได้หมายความว่า จะไม่มีการเปลี่ยนแปลง
3. ทักษะ เป็นตัวแปรที่นำไปสู่ความสอดคล้องระหว่างพฤติกรรมกับความรูสึกนึกคิด
4. ทักษะ มีคุณสมบัติของแรงจูงใจในอันที่จะทำให้บุคคลประเมินและเลือกสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งหมายความต่อไปถึงการกำหนดทิศทางของพฤติกรรมจริงด้วย

หน้าที่ของทัศนคติ

Oskamp (1977) ได้กล่าวถึงหน้าที่หลักของทัศนคติไว้ดังนี้

1. ช่วยให้เข้าใจถึงแวดล้อมรอบๆตัวโดยการจัดระบบความถูกต้องชัดเจนของเหตุผล และการแปลความหมายเหตุการณ์ต่างๆ เป็นหน้าที่ด้านความรู้ของทัศนคติแต่ไม่ได้หมายความว่า จะถูกต้องเสมอไป ในแต่ละบุคคลจะมีทัศนคติแตกต่างกันไปตามบริบทของการได้รับข่าวสาร ซึ่ง ข่าวสารต่างๆนี้จะช่วยแปลความหมายและผสมระบบความเชื่อของบุคคล
2. ทำให้เกิดการปฏิบัติตาม ทัศนคติส่วนหนึ่งเกิดจากการได้รับรางวัล หรือถูกลงโทษในอดีตจากการกระทำบางอย่าง ทัศนคติจะมีประโยชน์ต่อการปฏิบัติตามความต้องการของตนเองและ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายของตน ทัศนคติจะทำให้เกิดการปรับตัว เพื่อปรับสถานภาพชีวิตหรือเพื่อ ประโยชน์ของตนเอง เพื่อให้บรรลุเป้าหมายของตนเอง
3. เพื่อป้องกันความเห็นแก่ตัว ทัศนคติช่วยส่งเสริมความมีคุณค่าของตนเองและป้องกันต่อ สิ่งที่ไม่ดีของชีวิต บุคคลทั้งหมดมีการใช้กลไกป้องกันและใช้มากในบุคคลที่มีความไม่ปลอดภัย หรือรู้สึกตกต่ำ หรือมีความขัดแย้งภายในทัศนคติที่มีผลเสียมักจะใช้ในการส่งเสริมความมีคุณค่า ของตนเอง
4. ช่วยแสดงออกถึงค่านิยมของตนเอง ทัศนคติแสดงถึงค่านิยมของตนเองช่วยให้เกิด ลักษณะเฉพาะของตนเอง ซึ่งช่วยแยกแยะชนิดลักษณะนิสัยใจคอของบุคคล

การเปลี่ยนแปลงทัศนคติ

พัชรินทร์ ยาระนะ (2537) ได้อธิบายถึงการเปลี่ยนแปลงทัศนคติในด้าน ที่เกี่ยวกับ กระบวนการของการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น ทัศนคติอย่างเดียวกันอาจจะเกิดขึ้น ในตัวบุคคลสองคน ด้วยกระบวนการหรือวิธีการที่แตกต่างกัน ดังนั้นกระบวนการที่จะทำให้เกิด การเปลี่ยนแปลง ทัศนคติได้ดีที่สุดอาจจะไม่เหมือนกัน สามารถแบ่งการเปลี่ยนแปลงไว้ 3 อย่าง คือ

1. การยินยอม (Compliance) การเปลี่ยนแปลงนี้จะไม่ถาวร ขึ้นอยู่กับผลประโยชน์ที่จะได้รับการยินยอมมักเป็นไปในแง่ของการปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมของบุคคลในสังคม

2. การเลียนแบบ (Identification) เป็นภาวะที่บุคคลยอมรับสิ่งเร้า หรือสิ่งกระตุ้น เป็นผลมาจากความต้องการสร้างความสัมพันธ์ที่ดี หรือพึงพอใจกับบุคคลหรือกลุ่มอื่นๆ โดยจะรับบทบาทของกลุ่มหรือผู้อื่นมาเป็นของตนและ/หรือเปลี่ยนแปลงบทบาทซึ่งกันและกัน การเลียนแบบนี้จะผลักดันให้เกิดการเปลี่ยนแปลงมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับความตั้งใจ และพลัง

3. การเปลี่ยนแปลงที่เกิดจากความต้องการที่อยากจะเปลี่ยนแปลงจริง (Interrelation) ความต้องการที่จะเปลี่ยนแปลง เกิดขึ้นเมื่อบุคคลยอมรับสิ่งที่มีอิทธิพลเหนือกว่า เนื่องจากสิ่งนั้นตรงกับความต้องการภายในและค่านิยมของเขา เมื่อพิจารณาจากกระบวนการที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทัศนคติแล้ว พบว่าจะต้องมีสิ่งเร้าหรือสิ่งกระตุ้นให้เกิดการเปลี่ยนแปลง ดังนั้น บุคคลต่างๆ ที่มุนษย์มีส่วนร่วมในสังคม รวมถึงสถาบันสื่อมวลชนต่างก็มีส่วนร่วมในการเป็นสิ่งเร้าและแรงจูงใจให้มุนษย์เกิดการเปลี่ยนแปลงทัศนคติได้ไม่มากนักน้อย

Lewin (1947) กล่าวว่า ทัศนคติของบุคคลให้เป็นไปในรูปใดจะต้องให้เขามีส่วนร่วมในการกระทำกับกลุ่มหรือสังคมอย่างมีประสิทธิภาพจะทำให้เขาพอใจและเปลี่ยนแปลงทัศนคติต่อไป

การวัดทัศนคติ

สุชา จันท์ธอม (2544) กล่าวว่า การวัดทัศนคติ ทำให้เราเข้าใจทัศนคติของบุคคล สามารถทำนายพฤติกรรมของบุคคลนั้นๆ ได้ การวัดทัศนคติอาจทำได้หลายแบบดังนี้

1. Scaling Technique เป็นวิธีหนึ่งที่ใช้ในการวัดทัศนคติ มีอยู่ 2 แบบ คือ

1.1 วิธีของ Thurstone (The Thurstone method) วิธีการวัดแบบนี้ประกอบด้วยประโยคต่างๆ ประมาณ 10 – 20 ประโยค หรือมากกว่านั้น ประโยคต่างๆเหล่านี้จะเป็นตัวแทนของระดับความคิดเห็นต่างๆ กัน ผู้ถูกทดสอบจะต้องแสดงให้เห็นว่าเขาเห็นด้วยกับประโยคใดบ้าง ประโยคหนึ่งๆ จะกำหนดค่าเอาไว้ คือ กำหนดเป็น Scale value ขึ้น เริ่มจาก 0.0 ซึ่งเป็นประโยคที่ไม่พึงพอใจ

มากที่สุดเรื่อยๆ ไปถึง 5.5 สำหรับประโยคที่มีความรู้สึกเป็นกลางๆ (Neutral statement) จนกระทั่งถึง 11.0 ซึ่งมีค่าสูงสุดสำหรับประโยคที่พึงพอใจมากที่สุด

1.2 วิธีของ Likert (The Likert technique) มาตรฐานแบบนี้ ประกอบด้วยประโยคต่างๆซึ่งแต่ละประโยคผู้ถูกทดสอบจะแสดงความรู้สึกของตนออกมา 5 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วยเฉยๆ ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง แต่ละระดับมีคะแนนให้ไว้ตั้งแต่ 1 – 5 คะแนน คะแนนของคนหนึ่ง ๆ ได้จากคะแนนรวมจากทุกๆ ประโยค

2. Polling การหยั่งเสียงประชาชน ส่วนมากใช้ในการเลือกตั้งพรรคการเมือง หรือที่ทำอะไรเกี่ยวกับประชาชน ก็ต้องมีการตรวจสอบ หยั่งเสียงเพื่อดูว่าประชาชนมีความรู้สึกในเรื่องนั้นๆ อย่างไรผลการหยั่งเสียงจะออกมาตรงหรือไม่ ขึ้นอยู่กับวิธีการสุ่มตัวอย่าง จำนวนกลุ่มตัวอย่าง และกลุ่มตัวอย่างนั้นเป็นตัวแทนของประชากรได้หรือไม่

3. Questionnaire คือ การใช้แบบสอบถามว่า เห็นด้วยหรือไม่ ดีหรือไม่ดี โดยแบ่งแบบสอบถามเป็น 2 แบบ คือ

3.1 Fixed alternative questions คือ คำถามที่เฉพาะเจาะจงลงไป แล้วให้คำตอบตามเรื่องที่ถามเท่านั้น

3.2 Open ended questions คือ คำถามที่เปิดโอกาสให้ผู้ตอบแสดงความคิดเห็นเพิ่มเติม แล้วนำความคิดเห็นหรือความรู้สึกของคนส่วนใหญ่มาจัดกลุ่มดูว่า คนส่วนใหญ่มีความรู้สึกอย่างไร หรือมีทัศนคติอย่างไร

งานวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาบทความและแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติ มาประยุกต์ในการสร้างแบบสอบถาม (Questionnaire) เพื่อวัดทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน เพื่อเป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูล และการวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีการวัดทัศนคติตามวิธีของ Likert โดยแบ่งระดับทัศนคติออกเป็น 5 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

ผู้วิจัยจะขอนำเสนอแนวคิดและความหมายของ การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน และการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน เป็นแนวคิดการพัฒนาและการบริหารจัดการการท่องเที่ยวที่ได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวางในโลกยุคปัจจุบัน เป็นการจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยวให้เกิด การอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยว จากการศึกษาเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนมีผู้ให้ความหมายของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนไว้หลากหลาย โดยผู้วิจัยจะขอนำเสนอความหมายพอสังเขป ดังนี้

ความหมายของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

สุเมธ ตันติเวชกุล (2549) ได้กล่าวถึงการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยประยุกต์เข้ากับแนวคิดเศรษฐกิจพอเพียงไว้ดังนี้ การพัฒนาการท่องเที่ยวให้เกิดความอย่างยั่งยืนเหมาะสมกับสภาพสิ่งแวดล้อมและสังคมไทยในปัจจุบัน ภายใต้กระแสนของเศรษฐกิจในยุคโลกาภิวัตน์ จำเป็นจะต้องพัฒนาการท่องเที่ยว ให้มีคุณค่าและความหมายมากกว่าการท่องเที่ยวกระแสหลักที่เป็นที่นิยมในยุคปัจจุบัน ทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาการท่องเที่ยวจะต้องมี “จิตสำนึกใหม่” จิตสำนึกที่เรียกว่า “การพัฒนาการท่องเที่ยวแบบพอเพียง” และเชื่อมโยงบริบทของการพัฒนาให้ครอบคลุมหลากหลายมิติบนพื้นฐานของสังคมไทย และสังคมโลก ที่นับวันยังมีความสลับซับซ้อนสูงขึ้นเรื่อยๆ

วิรุจ กิจนันทวิวัฒน์ (2550) ได้ให้ความหมายของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนคือ การท่องเที่ยวที่ให้ความสำคัญต่อความเสมอภาคระหว่างเศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อม รวมไปถึงสังคม และวัฒนธรรมของคนทั้งในรุ่นปัจจุบันต่อไปจนถึงคนในอนาคต โดยจะต้องคำนึงถึง ความร่วมมือกันของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในการท่องเที่ยว (tourism stakeholders) ทุกฝ่าย รวมไปถึงจะต้องสามารถรักษาความพึงพอใจสูงสุดของนักท่องเที่ยว

World Tourism Organization (1995) ได้ให้ความหมายของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนว่า เป็นการท่องเที่ยวที่สนองตอบความต้องการของนักท่องเที่ยว และผู้เป็นเจ้าของแหล่งท่องเที่ยว โดยเน้นการจัดการทรัพยากรธรรมชาติเพื่อให้สามารถรักษาความมั่นคงของระบบนิเวศ ตลอดจน วัฒนธรรม และวิถีชีวิตของชุมชน เพื่อประโยชน์ทั้งในปัจจุบันและอนาคต

สรุปได้ว่าการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน หมายถึง การท่องเที่ยวที่สนองตอบความต้องการของนักท่องเที่ยวและผู้เป็นเจ้าของแหล่งท่องเที่ยว โดยเน้นการจัดการทรัพยากรธรรมชาติ เป็นการท่องเที่ยวที่มีจิตสำนึกและตระหนักถึง ความหลากหลายทางชีวภาพ ความหลากหลายทางวัฒนธรรม และระบบนิเวศน์ เพื่อให้สามารถรักษาความมั่นคงของระบบนิเวศ ตลอดจน วัฒนธรรม และวิถีชีวิตของชุมชน เพื่อประโยชน์ทั้งในปัจจุบันและอนาคต

แนวทางในการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

World Tourism Organization (1998) ได้กล่าวถึงแนวทางที่สำคัญของการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน คือ

1. การท่องเที่ยวต้องตระหนักและใช้ทรัพยากรธรรมชาติ ความหลากหลายทางชีวภาพให้เหมาะสมและเกิดประโยชน์สูงสุด
2. การเคารพในสังคมและวัฒนธรรมประเพณีของประชาชนพื้นเมือง รวมไปถึงการรู้จักปรับตัวและเข้าใจถึงความแตกต่างทางวัฒนธรรมประเพณีของแต่ละชุมชน
3. การสร้างความเจริญ มั่งคั่งทางเศรษฐกิจอย่างยั่งยืน การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนจะก่อให้เกิดการกระจายของรายได้อย่างเป็นธรรมและทั่วถึงแก่ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในการท่องเที่ยว (tourism stakeholders) นอกจากนี้ ยังก่อให้เกิดการจ้างงานและการสร้างรายได้ให้กับชุมชนท้องถิ่น รวมไปถึงการมีส่วนร่วมสำคัญในการช่วยลดความยากจนในท้องถิ่น

สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย (2542) ได้เสนอแนวทางของการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนไว้ดังนี้

1. การใช้ทรัพยากรอย่างเหมาะสม (Using Resource Sustainably) การอนุรักษ์และใช้ทรัพยากรอย่างพอดี ทั้งที่เป็นทรัพยากรธรรมชาติ สังคม และวัฒนธรรม เป็นสิ่งสำคัญและเป็นแนวทางในการทำธุรกิจในระยะยาว
2. การลดการบริโภคที่เกินพอดี (Reducing Over-consumption and Waste) การลดการบริโภคที่มากเกินไปจนสิ้นเปลือง และการลดของเสียจะช่วยลดค่าใช้จ่ายในการทำบำรุงสิ่งแวดล้อมที่ถูกทำลายในระยะยาว และเป็นการเพิ่มคุณภาพของการท่องเที่ยว
3. การรักษาความหลากหลายทางธรรมชาติ (Maintaining Diversity) การรักษาและส่งเสริมความหลากหลายของธรรมชาติ สังคมและวัฒนธรรมมีความสำคัญต่อการท่องเที่ยวในระยะยาวและช่วยขยายฐานของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว
4. การบูรณาการการท่องเที่ยวเข้ากับการวางแผน (Integrating Tourism into Planning) การประสานการพัฒนาการท่องเที่ยวเข้ากับกรอบแผนกลยุทธ์การพัฒนาแห่งชาติ การพัฒนาท้องถิ่น และการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อม จะช่วยขยายศักยภาพการท่องเที่ยวในระยะยาว
5. การสนับสนุนเศรษฐกิจท้องถิ่น (Supporting Local Economics) การท่องเที่ยวที่รองรับกิจกรรมทางเศรษฐกิจของท้องถิ่น โดยพิจารณาด้านราคาและคุณค่าของสิ่งแวดล้อมไว้ ไม่เพียงแต่ทำให้เกิดการประหยัด แต่ยังปกป้องสิ่งแวดล้อมไม่ให้ถูกทำลาย
6. การมีส่วนร่วมของท้องถิ่น (Involving Local Communities) การมีส่วนร่วมอย่างเต็มที่ของท้องถิ่นในสาขาการท่องเที่ยว ไม่เพียงแต่สร้างผลตอบแทนแก่ประชาชนและสิ่งแวดล้อมโดยรวม แต่ยังช่วยยกระดับคุณภาพการจัดการการท่องเที่ยวอีกด้วย
7. การปรึกษากันระหว่างผู้เกี่ยวข้อง (Consulting Stakeholders and the Public) การปรึกษาหารือกันอย่างสม่ำเสมอระหว่างผู้ประกอบการ ประชาชนในท้องถิ่น องค์กรและสถาบันที่เกี่ยวข้อง มีความจำเป็นในการที่จะร่วมงานไปในทิศทางเดียวกัน รวมทั้งร่วมแก้ปัญหา และลดข้อขัดแย้งในผลประโยชน์ที่แตกต่างกัน

8. การฝึกอบรมบุคลากร (Training Staff) การฝึกอบรมโดยสอดคล้องแนวคิด และวิธีปฏิบัติในการพัฒนาแบบยั่งยืนต่อบุคลากรท้องถิ่นทุกระดับ จะช่วยยกระดับการท่องเที่ยว

9. การตอบสนองต่อการตลาดท่องเที่ยว (Marketing Tourism Responsibly) การตลาดที่จัดเตรียมข้อมูลข่าวสารอย่างพร้อมมูล จะทำให้นักท่องเที่ยวเข้าใจและเคารพในสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ สังคม และวัฒนธรรมของแหล่งท่องเที่ยว

10. การวิจัยตรวจสอบ (Under Taking Research) การวิจัยและการตรวจสอบอย่างมีประสิทธิภาพ จำเป็นต่อการช่วยแก้ปัญหาและเพิ่มผลประโยชน์ต่อแหล่งท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวและนักลงทุน

การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

แนวคิดที่เกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (Sustainable Tourism Development) ถือว่าเป็นแนวคิดใหม่ แต่เริ่มเป็นที่ยอมรับของนานาชาติประเทศสูงขึ้น ดังนั้นการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน จึงกลายเป็นแนวคิดสากลที่ได้รับการยอมรับจากทุกประเทศ ทั้งองค์การสหประชาชาติ องค์การสากลที่เกี่ยวข้องกับการอนุรักษ์ และองค์การด้านการท่องเที่ยวระดับโลกและระดับภูมิภาคต่าง ๆ รวมทั้งประเทศไทยที่กำหนดแผนการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนขึ้นในวาระแห่งชาติ 2552-2555 ซึ่งความหมายของการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนนั้น ได้มีผู้ให้ความหมายไว้มากมายดังนี้

ความหมายของการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

ศูนย์เพื่อการวางแผนการท่องเที่ยวและการแก้ไขปัญหาความยากจนแห่งเอเชีย (2549) ได้ให้ความหมายของการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนว่า เป็นแนวทางการพัฒนาที่มุ่งให้เกิดความสมดุลระหว่างวัตถุประสงค์ด้านสังคม เศรษฐกิจ และการจัดการสิ่งแวดล้อมที่เหมาะสม หรืออาจกล่าวได้ว่า การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนมีความแตกต่างอย่างสิ้นเชิงกับการท่องเที่ยวอย่างไร้ขีดจำกัด

World Tourism Organization (2004) ได้อธิบายคำจำกัดความของ การพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน (Sustainable Tourism) ไว้ดังนี้ การพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน จะไม่ใช่เป็นเพียงแค่

การท่องเที่ยวขนาดเล็กหรือการตลาดเฉพาะกลุ่ม (Niche tourism segments) การพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนจะต้องครอบคลุมถึงการตลาดโดยรวม หรือที่เรารู้จักกันในชื่อที่เรียกว่า การท่องเที่ยวแบบมวลชน(Mass Tourism) โดยหมายถึง การท่องเที่ยวที่ให้ความสำคัญต่อความเสมอภาคระหว่างเศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อม รวมไปถึงสังคม และวัฒนธรรมของคนทั้งในรุ่นปัจจุบันต่อไปจนถึงคนในอนาคต

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า การพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนนั้นหมายถึง การพัฒนาการท่องเที่ยวที่มุ่งให้เกิดความสมดุลในด้าน เศรษฐกิจ สังคมวัฒนธรรมของชุมชนและการจัดการสิ่งแวดล้อม โดยผ่านกระบวนการมีส่วนร่วมในการพัฒนาร่วมกันระหว่างรัฐบาล เอกชน นักท่องเที่ยว และคนในท้องถิ่น ในการดำเนินกิจกรรมการท่องเที่ยวนั้นสามารถใช้ทรัพยากรในการท่องเที่ยวที่มีอยู่ได้อย่างเต็มศักยภาพ ในขณะที่เดียวกันก็มีการปกป้องและสงวนรักษาทรัพยากรแด่อนุชนรุ่นหลัง ซึ่งผลที่ได้จากการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนนั้นมีการตอบสนองต่อความพึงพอใจของประชาชนในท้องถิ่นและนักท่องเที่ยว

หลักการและแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

สำหรับหลักการและแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนได้มีผู้เสนอถึงแนวทางในการดำเนินไว้หลากหลาย ในที่นี้ผู้วิจัยขอนำเสนอหลักการและแนวทางที่สำคัญซึ่งถือเป็นพื้นฐานและได้รับการยอมรับจากนานาประเทศ และมีความสัมพันธ์กับแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของประเทศไทย โดยมีรายละเอียดดังนี้

World Tourism Organization. (1997) ได้กล่าวถึงหลักการสำคัญของการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ดังนี้

1. มีการดำเนินการจัดการภายใต้ขีดความสามารถในการรองรับของระบบนิเวศ (Carrying Capacity) ในการทดแทนฟื้นฟู ให้สามารถผลิตและให้บริการต่างๆ ที่เกี่ยวข้องได้ตลอดไป โดยไม่ลดถอยหรือเสื่อมโทรมลง ตระหนักถึงการมีส่วนร่วมของคนในชุมชน (Local Participation) และความต้องการของชุมชน (Local Needs)
2. มีการกระจายประโยชน์อย่างเป็นธรรมสู่ท้องถิ่น (Equity)

3. ให้ประสบการณ์นั้นทนทานการที่มีคุณค่าแก่นักท่องเที่ยว (Quality of Experience)
4. ให้ผู้มาเยือนหรือนักท่องเที่ยวได้เรียนรู้และเข้าใจเกี่ยวกับพื้นที่ ทรัพยากร และวิถีชีวิต (Education and Understanding)
5. เน้นการออกแบบที่กลมกลืนกับสถาปัตยกรรมท้องถิ่น และใช้วัสดุในท้องถิ่น (Local Architecture and Local Material)
6. เน้นการผสมผสานการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนสู่แผนพัฒนาระดับท้องถิ่น ภูมิภาค และระดับประเทศ (Integration of Sustainable Tourism to Local, Regional and National Plans) เน้นข้อมูลพื้นฐานเพื่อเป็นฐานการตัดสินใจ และการติดตามตรวจสอบ (Information and Monitoring)

Jamieson (2001) ได้กล่าวถึงหลักการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนไว้ว่าจะต้องประกอบไปด้วยหลักการดังนี้

1. สมาชิกของชุมชนจะต้องเป็นผู้มีส่วนร่วมในการควบคุม บำรุงรักษาการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน และในการวางแผนต้องอยู่บนพื้นฐานความต้องการของชุมชน
2. มีการจ้างงานที่มีคุณภาพให้กับชุมชนท้องถิ่น โดยต้องกระทำควบคู่ไปกับการให้ความรู้ในการประกอบอาชีพ การพัฒนาอาชีพ การฝึกอบรม เสริมทักษะในการประกอบอาชีพ
3. มีการกระจายผลประโยชน์จากการท่องเที่ยวแก่ท้องถิ่น และต้องอยู่บนพื้นฐานความร่วมมือระหว่างผู้มีส่วนได้เสียในท้องถิ่นเป็นสำคัญ
4. การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนจะต้องให้ความเสมอภาคระหว่างคนรุ่นต่างๆ โดยมีการวางแผนงานระยะยาวจากผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
5. แผนและกลยุทธ์การท่องเที่ยวจะต้องมีความเชื่อมโยงกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจของชุมชนของเขตการปกครอง หรือของประเทศ โดยไม่กระทบกับ รูปแบบ ธรรมเนียม จารีต ประเพณี วัฒนธรรม

6. มีการสร้างความกลมกลืนระหว่างนักท่องเที่ยว สถานที่ และชุมชน ในการส่งเสริมและจัดกิจกรรมต่างๆอย่างเหมาะสม

7. มีการกำหนดจัดตั้งหลักเกณฑ์และการประเมินผลกระทบเป็นในแผนการปฏิบัติงานของการท่องเที่ยว มีการกำหนดขนาดและรูปแบบของสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆในการท่องเที่ยว

8. มีกระบวนการบริหารจัดการเกี่ยวกับการท่องเที่ยวที่ช่วยดำรงรักษาไว้ซึ่งทรัพยากรธรรมชาติและมรดกทางวัฒนธรรมที่สืบทอดกันมา ทั้งนี้โดยใช้หลักเกณฑ์มาตรฐานของสากล

9. การทำการตลาดเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ควรให้ความสำคัญในเรื่องคุณภาพของประสบการณ์ที่นักท่องเที่ยวจะได้รับ

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้นำ หลักการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของ Jamieson (2001) มาประยุกต์ใช้ในการศึกษาทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลจังหวัดราชบุรี โดยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนมีดังนี้

1. ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชนหมายถึง ทัศนคติของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลจังหวัดราชบุรี ที่มีต่อการเปิดโอกาสให้สมาชิกในชุมชนเป็นผู้ควบคุม วางแผนการบำรุงรักษาพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยในการวางแผนต้องอยู่บนพื้นฐานความต้องการของชุมชน เช่น การมีส่วนร่วมในการกำหนดวิสัยทัศน์ด้านการท่องเที่ยวของชุมชน กำหนดแหล่งทรัพยากรที่ต้องทำนุบำรุง การร่วมกันกำหนดเป้าหมายและกลยุทธ์ในการพัฒนาและบริหารจัดการ

2. ด้านการสร้างโอกาสจ้างงานที่มีคุณภาพหมายถึง ทัศนคติของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดราชบุรี ที่มีต่อ การส่งเสริมการให้ความรู้ในการประกอบอาชีพ เพื่อให้เกิดการจ้างงานที่ดีมีคุณภาพ และเหมาะสมกับชุมชน เช่น การฝึกอบรมให้กับคนในท้องถิ่น การจัดกิจกรรมฝึกอบรมพัฒนาอาชีพ

3. ด้านการกระจายผลประโยชน์จากการท่องเที่ยวหมายถึง ทัศนคติของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดราชบุรี ที่มีต่อ การส่งเสริมให้มีการกระจายผลประโยชน์จากการท่องเที่ยวแก่ท้องถิ่นอย่างกว้างขวางและทั่วถึง มีการวางแผนงานการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนที่สัมพันธ์และเชื่อมโยงระหว่างกลุ่มต่างๆ เพื่อก่อให้เกิดการกระจายของผลประโยชน์อย่างเท่าเทียมระหว่างสมาชิกชุมชน นักท่องเที่ยว และผู้ประกอบการต่างๆ

4. ด้านการวางแผนระยะยาวหมายถึง ทัศนคติของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดราชบุรี ที่มีต่อ การส่งเสริมให้เกิดความเสมอภาคในการได้รับผลประโยชน์แก่คนรุ่นต่างๆ โดยมีการวางแผนงานในระยะยาวร่วมกับผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมแก่คนรุ่นต่อไป โดยมีการรักษาทรัพยากรที่มีไว้ไม่ให้สูญหายหรือลดลง เช่น การกำหนดหรือหลีกเลี่ยงกิจกรรมการท่องเที่ยวที่ทำลายทรัพยากรในการท่องเที่ยว การเลือกใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ที่ไม่กระทบต่อสิ่งแวดล้อม การรักษาป่าต้นน้ำเสีย การใช้ก๊าซชีวภาพ การใช้พลังงานทดแทน

5. ด้านความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาการท่องเที่ยวและแผนพัฒนาต่างๆ หมายถึง ทัศนคติของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดราชบุรี ที่มีต่อการวางแผนและกลยุทธ์การท่องเที่ยวที่มีความเชื่อมโยงกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจของชุมชน ของเขตการปกครอง หรือของประเทศ โดยไม่กระทบกับ รูปแบบ ธรรมเนียม จารีต ประเพณีวัฒนธรรม ท้องถิ่น

6. ด้านความสมดุลระหว่าง สังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อมและวัตถุประสงค์ทางเศรษฐกิจ หมายถึง ทัศนคติของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดราชบุรี ที่มีต่อการสนับสนุนส่งเสริมการจัดกิจกรรมต่างๆ ให้มีความกลมกลืนระหว่างนักท่องเที่ยว สถานที่ และ ชุมชน ได้อย่างเหมาะสม เช่น การส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างมีจิตสำนึก การให้ความเคารพซึ่งกันและกันระหว่างคนในชุมชน สถานที่ และนักท่องเที่ยว โดยการให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยวเกี่ยวกับ วัฒนธรรม วิถีชีวิต ธรรมเนียมประเพณี ข้อควรปฏิบัติ ในการท่องเที่ยว การปฏิบัติตัวของคนในชุมชนท้องถิ่นต่อนักท่องเที่ยว รวมถึงการส่งเสริมลักษณะเด่นของสภาพภูมิทัศน์ ความเป็นเอกลักษณ์ของชุมชน

7. ด้านการสร้างหลักเกณฑ์การประเมินผลกระทบ หมายถึง ทัศนคติของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดราชบุรี ที่มีต่อการกำหนดจัดตั้งหลักเกณฑ์การประเมินผลกระทบจากการ

ท่องเที่ยว เช่น การกำหนดขนาดและรูปแบบของสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆในการท่องเที่ยว การประเมินขีดความสามารถในการรองรับของทรัพยากรในท้องถิ่น

8. การดำรงรักษาทรัพยากรมรดกทางธรรมชาติและวัฒนธรรม หมายถึง ทัศนคติของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดราชบุรี ที่มีต่อกระบวนการบริหารจัดการเกี่ยวกับการท่องเที่ยวที่ช่วยดำรงรักษาไว้ซึ่งทรัพยากรธรรมชาติและมรดกทางวัฒนธรรม

9. การทำการตลาดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนหมายถึง ทัศนคติของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดราชบุรี ที่มีต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยให้ความสำคัญในเรื่องคุณภาพของประสบการณ์ที่นักท่องเที่ยวจะได้รับ อันนำไปสู่ความพึงพอใจ เช่น การปรับปรุงรักษาความสะอาดของสถานที่ท่องเที่ยว ความร่มรื่น ความปลอดภัย การดูแลรักษาสถานที่ท่องเที่ยวไม่ให้เสื่อมโทรม การให้บริการในการท่องเที่ยวอย่างมีจิตสำนึก

การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนนั้นจำเป็นต้องได้รับความร่วมมือกันระหว่างผู้มีส่วนได้เสียในท้องถิ่น ซึ่งหน่วยงานที่มีบทบาทสำคัญที่สุดต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในท้องถิ่นนั้นๆ ก็คือ องค์การบริหารส่วนตำบล ที่มีความรับผิดชอบโดยตรงในการพัฒนาการท่องเที่ยวในเขตตำบลของตน ดังนั้นสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลเองก็เปรียบเสมือนตัวกลางที่ทำหน้าที่เชื่อมโยง ภาคเอกชน ชุมชนในท้องถิ่น และภาครัฐให้เกิดเป็นความร่วมมือกันในการพัฒนาท้องถิ่นในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยต้องการจะศึกษาว่าสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลจังหวัดราชบุรีมีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนอย่างไร เพื่อประโยชน์ในการพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดราชบุรีต่อไป

ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

อโนทัย เพ็ชรคงชล (2540) ศึกษาความต้องการในการมีส่วนร่วมของประชาชนท้องถิ่นต่อกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ของพื้นที่ อุทยานแห่งชาติแจ้ซ้อน จังหวัดลำปาง พบว่าประชาชนท้องถิ่นมีความต้องการในการมีส่วนร่วมต่อกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ ต้องการรับความรู้ในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ ต้องการมีส่วนร่วมวางแผนและร่วมดำเนินงานการปรับปรุงถนนที่จะไปยังหมู่บ้าน ต้องการให้มีการประสานงานกับหน่วยควบคุมไฟฟ้าที่อยู่ใกล้เคียง และการจัดทำป้ายสื่อความหมายให้ความรู้และร่วมฟื้นฟูสภาพป่าที่ถูกบุกรุกทำลายในเขตอุทยานแห่งชาติ

ภคนนท์ เอี่ยมเศรษฐี (2544) ศึกษารูปแบบการมีส่วนร่วมของประชาชนท้องถิ่นในแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ: กรณีศึกษาสวนหินผางาม ตำบลปวนพูกิ่งอำเภอหนองหิน จังหวัดเลย ทำการศึกษา 3 ประเด็น คือ 1) รูปแบบการมีส่วนร่วมในการจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยว 2) รูปแบบการมีส่วนร่วมในการให้ความรู้และสร้างจิตสำนึกแก่นักท่องเที่ยว และ 3) รูปแบบการมีส่วนร่วมในการลงทุนในแหล่งท่องเที่ยว ผลการศึกษาพบว่า การจัดการทรัพยากรท่องเที่ยวที่ประชาชนท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการรับประโยชน์มากที่สุด กิจกรรมที่ประชาชนมีส่วนร่วมมากที่สุด คือ การให้ความรู้ สร้างจิตสำนึกแก่นักท่องเที่ยว และมีส่วนร่วมในกิจกรรมการได้รับการอบรม สัมมนา การลงทุนต่าง ๆ ในแหล่งท่องเที่ยว ประชาชนท้องถิ่นมีส่วนร่วมในรูปแบบการลงทุนทั้ง เงิน วัสดุอุปกรณ์ แรงงานและเวลา

กานดา วาสะสิริ (2545) ความรู้ เจตคติ และบทบาทของสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลในการจัดการ การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ จังหวัดราชบุรี ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ ประชากรส่วนใหญ่มีความรู้ในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอยู่ในระดับต่ำ มีเจตคติในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในระดับที่เห็นด้วยและมีบทบาทในการจัดการ การท่องเที่ยวเชิงนิเวศในระดับปฏิบัติบ่อยครั้ง โดยความรู้เกี่ยวกับการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศสัมพันธ์กับระดับการศึกษา อย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และพบว่า ความรู้มีความสัมพันธ์กับบทบาทในเชิงลบ แต่ความรู้ไม่มี ความสัมพันธ์กับเจตคติ

ธีรพัฒน์ ตี๋อดัน (2546) ศึกษาความรู้ ทักษะ และการมีส่วนร่วมของประชาชนต่อการจัดการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในพื้นที่อุทยานแห่งชาติม่อนพระยาแช่ อำเภอเมือง จังหวัดลำปางพบว่า ประชาชนที่อาศัยอยู่ในเขตพื้นที่และนอกเขตพื้นที่ มีความรู้ เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในระดับสูง มีระดับทัศนคติต่อการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศโดยรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยโดยเฉพาะอย่างยิ่งประชาชนที่อาศัยอยู่ในเขตพื้นที่ จะมีระดับทัศนคติต่อการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศโดยรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยมากที่สุด และความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับทัศนคติในด้านการบริหารจัดการ ด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว และด้านการมีส่วนร่วมของประชาชนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.02, 0.001 และ 0.001ตามลำดับ มีความสัมพันธ์เชิงกับทัศนคติในด้านการจัดสิ่งอำนวยความสะดวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.03

อนันตศักดิ์ รุณทอง (2546) ศึกษาทัศนคติต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของราษฎรที่อยู่อาศัยในเขตพื้นที่อุทยานแห่งชาติแม่ยม ตำบลสะเอียบ อำเภอสอง จังหวัดแพร่ พบว่าระดับการศึกษา

มีผลต่อทัศนคติในการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ โดยแบ่งกลุ่มระดับการศึกษาของหัวหน้าครัวเรือนหรือตัวแทนเป็น 2 กลุ่ม คือ ระดับการศึกษาไม่เกินชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และกลุ่มที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มระดับการศึกษาไม่เกินชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ส่วนใหญ่มีทัศนคติต่อการอนุรักษ์ในเชิงบวก ร้อยละ 58.8 และกลุ่มระดับการศึกษาที่สูงกว่าชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ส่วนใหญ่มีทัศนคติต่อการอนุรักษ์ในเชิงบวก ร้อยละ 74.6 โดยกลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาสูงจะมีทัศนคติที่ดีกว่ากลุ่มที่มีการศึกษาน้อย และการเคยเข้าร่วมดำเนินกิจกรรมในด้านอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของหัวหน้าครัวเรือนหรือตัวแทนมีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของราษฎรในเขตพื้นที่อุทยานแห่งชาติแม่ยม โดยกลุ่มที่ไม่เคยเข้าร่วมดำเนินกิจกรรมในการอนุรักษ์ ส่วนใหญ่มีทัศนคติต่อการอนุรักษ์ในเชิงบวก ร้อยละ 51.7 และกลุ่มที่เคยเข้าร่วมดำเนินกิจกรรมในการอนุรักษ์ ส่วนใหญ่มีทัศนคติต่อการอนุรักษ์ในเชิงบวก ร้อยละ 73.5

จำเนียร ชุณหโสภาค (2548) ได้ทำการศึกษาผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หอการค้าจังหวัด และผู้นำชุมชนกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ จังหวัดราชบุรี การวิจัยเชิงปริมาณพบว่าผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและ ผู้นำชุมชน มีคะแนนการมีส่วนร่วมในการจัดการในระดับสูงสุดรองลงมาได้แก่ การจัดการในด้านพื้นที่และกิจกรรม ตัวแปรสำคัญที่ส่งเสริมบทบาทของผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และผู้นำชุมชน ประกอบด้วยเพศ อายุ การศึกษา ตำแหน่งหน้าที่ ระยะเวลาที่อาศัยในพื้นที่

สถาพร มอญูโพพาน(2548) ศักยภาพของจังหวัดราชบุรีในการจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน พบว่า ศักยภาพด้านองค์ประกอบการท่องเที่ยว (การขนส่ง ที่พัก อาหาร ร้านขายของที่ระลึก รวมถึงความปลอดภัยในการท่องเที่ยว) ศักยภาพด้านการบริการให้ข้อมูล การบริการ และศักยภาพโดยรวมอยู่ในระดับสูง บทบาทขององค์กรบริหารส่วนท้องถิ่นมีบทบาทสูงในเรื่อง การส่งเสริมเอกลักษณ์เฉพาะถิ่น การมีส่วนร่วมพบว่า กลุ่มผู้นำชุมชนมีส่วนร่วมในการวางแผนนโยบายและแก้ไขปัญหา ปัจจัยที่ส่งเสริมให้เกิดการมีส่วนร่วมคือ บทบาทหน้าที่ การรับรู้ข้อมูลข่าวสาร ความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยว

เบญจจา จันทร (2548) ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่นในการบริหารจัดการด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในพื้นที่ลุ่มแม่น้ำแม่กลองจังหวัดราชบุรี พบว่ากลุ่มผู้นำชุมชนส่วนใหญ่ มีส่วนร่วมในการวางแผนนโยบาย แผนงาน โครงการ หรือกิจกรรมแก้ไข ชุมชน

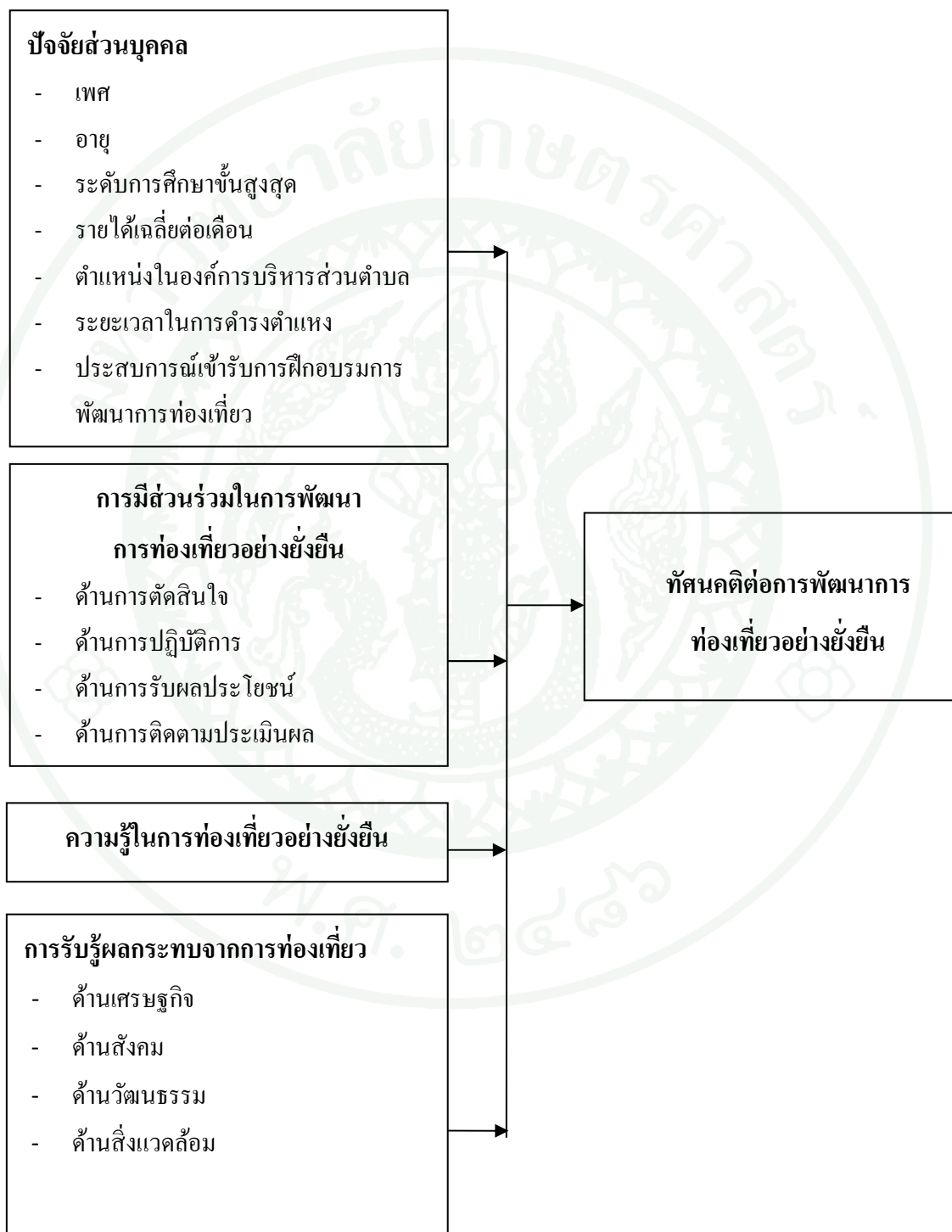
ผู้ประกอบการมีส่วนร่วมในการเสียดุลแรงงานและทำกิจกรรม พบว่าปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น คือ การรับข้อมูลข่าวสาร ความรู้ เกี่ยวกับการท่องเที่ยว และอายุมีอิทธิพลต่อการมีส่วนร่วมของประชาชน โดยการให้ชุมชนมีส่วนร่วมชุมชนในการปฏิบัติงาน จะช่วยได้รับความร่วมมือในการพัฒนาการท่องเที่ยวจากชุมชน

ประธานสิทธิ์ กระทบ (2550) ได้ทำการศึกษาทัศนคติของราษฎรในชุมชนท้องถิ่น ต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ตำบลทรงคนอง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ผลการศึกษาพบว่าตัวแปรด้าน เพศ ระยะเวลาการอาศัยอยู่ในท้องถิ่นและความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ที่แตกต่างกันมีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่แตกต่างกัน ราษฎรในชุมชนท้องถิ่นมีทัศนคติที่ดีต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ นั่นคือราษฎรในชุมชนท้องถิ่นสนับสนุนการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ แต่ต้องส่งเสริมให้ความรู้เพิ่มมากขึ้นเพื่อให้การพัฒนาประสบความสำเร็จและเป็นไปตามหลักการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ตัวแปรต้น

ตัวแปรตาม

สมมติฐานการวิจัย

สมมติฐานที่ 1 สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล ที่มีปัจจัยส่วนบุคคลแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนแตกต่างกัน โดยแยกเป็นสมมติฐานย่อย ดังนี้

สมมติฐานที่ 1.1 สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล ที่มีเพศแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.2 สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล ที่มีอายุแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.3 สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล ที่มีระดับการศึกษายิ่งสูงขึ้นแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.4 สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล ที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.5 สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล ที่มีตำแหน่งในองค์การบริหารส่วนตำบลแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.6 สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล ที่มีระยะเวลาในการดำรงตำแหน่งแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.7 สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล ที่มีประสบการณ์เข้ารับการฝึกอบรมการพัฒนาการท่องเที่ยวต่างกัน มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 2 การมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล

สมมติฐานที่ 2.1 การมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการตัดสินใจมีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล

สมมติฐานที่ 2.2 การมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านกรปฏิบัติการมีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล

สมมติฐานที่ 2.3 การมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการรับผลประโยชน์มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล

สมมติฐานที่ 2.4 การมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการติดตามประเมินผล มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล

สมมติฐานที่ 3 ความรู้ในการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล

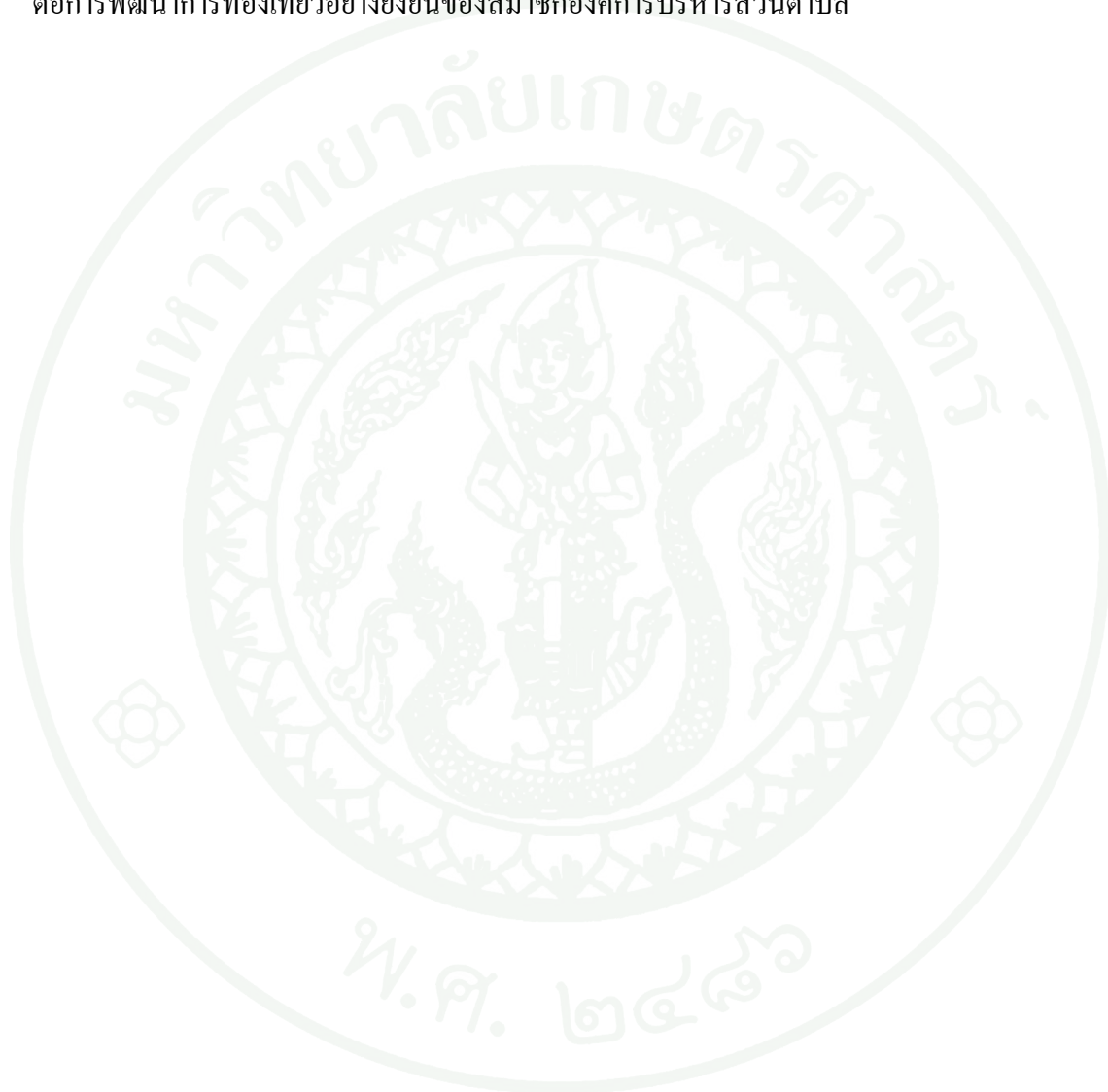
สมมติฐานที่ 4 การรับรู้ผลกระทบจากการท่องเที่ยว มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล

สมมติฐานที่ 4.1 การรับรู้ผลกระทบด้านเศรษฐกิจ มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล

สมมติฐานที่ 4.2 การรับรู้ผลกระทบด้านสังคม มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล

สมมติฐานที่ 4.3 การรับรู้ผลกระทบด้านวัฒนธรรม มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล

สมมติฐานที่ 4.4 การรับรู้ผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล

บทที่ 3

วิธีการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาถึงความสัมพันธ์ของ การมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ความสำเร็จในการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน การรับรู้ถึงผลกระทบที่เกิดจากการท่องเที่ยว กับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลจังหวัดราชบุรี และใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลซึ่งมีขั้นตอน ดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลจากสำนักงานท้องถิ่นจังหวัดในปี 2552 ซึ่งครอบคลุมพื้นที่ 9 อำเภอ และ 1 กิ่งอำเภอ ประกอบด้วย อำเภอเมืองราชบุรี อำเภอจอมบึง อำเภอสวนผึ้ง อำเภอดำเนินสะดวก อำเภอบ้านโป่ง อำเภอบางแพ อำเภอโพธาราม อำเภอปากท่อ อำเภอวัดเพลงและกิ่งอำเภอบ้านคา รวมทั้งหมดจำนวน 1,354 คน (ข้อมูล ณ. วันที่ 15 กรกฎาคม พ.ศ. 2552)

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลในจังหวัดราชบุรี ปี 2552 โดยใช้สูตรการคำนวณหาขนาดกลุ่มตัวอย่างของ Yamane ดังนี้

$$n = \frac{N}{1+Ne^2}$$

เมื่อ n = ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง
 N = จำนวนประชากร
 e = ความคลาดเคลื่อนที่ยอมรับได้กำหนดให้มีค่าเท่ากับ .05

เมื่อแทนค่าในสูตรจะได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างดังนี้

$$n = \frac{1,354}{1 + 1,354 (0.05)^2}$$

$$= 309$$

ดังนั้นในการวิจัยครั้งนี้ ได้กำหนดจำนวนตัวอย่างทั้งหมด 309 ราย จากสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลทั้งหมด

วิธีการสุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยมีขั้นตอนการสุ่มตัวอย่าง ดังนี้

1. คัดเลือกตัวอย่างโดยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งตามชั้นภูมิที่เป็นสัดส่วน (Proportional Stratified Random Sampling) ของทุก ๆ ชั้นภูมิ โดยใช้สูตรการคำนวณดังนี้

$$\text{จำนวนตัวอย่างในแต่ละอำเภอ} = \frac{\text{จำนวนตัวอย่างทั้งหมด} \times \text{จำนวนประชากรในกลุ่มนั้น}}{\text{จำนวนประชากรทั้งหมด}}$$

ตารางที่ 1 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอำเภอ

อำเภอ/ กิ่งอำเภอ	จำนวนอบต. (แห่ง)	จำนวนสมาชิก (คน)	ร้อยละ	กลุ่มตัวอย่าง (คน)
เมือง	17	264	19.49	60
บ้านโป่ง	11	228	16.80	52
โพธาราม	12	232	17.20	53
ดำเนินสะดวก	8	164	12.03	37
ปากท่อ	10	160	11.74	36
จอมบึง	6	122	9.08	28
บางแพ	4	48	3.54	11
วัดเพลง	3	32	2.43	8
สวนผึ้ง	4	58	4.28	14
บ้านคา	3	46	3.32	10
รวม	78	1,354	100.00	309

2. จัดทำรายชื่อของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลในจังหวัดราชบุรี ทำสุ่มตัวอย่างสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลในจังหวัดราชบุรี โดยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling) มาตามสัดส่วนจนครบจำนวน รวมตัวอย่างที่ใช้ศึกษา 309 ราย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นจากการศึกษาทบทวนแนวคิดและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยแบ่งแบบสอบถามออกเป็น 5 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคล ซึ่งประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษา ขั้นสูงสุด รายได้เฉลี่ยต่อเดือน สถานภาพตำแหน่งในองค์การบริหารส่วนตำบล ระยะเวลาในการดำรงตำแหน่ง ประสบการณ์เข้ารับการฝึกอบรมการพัฒนาการท่องเที่ยว เป็นแบบสอบถามที่ให้เดิมข้อความในช่องว่างที่กำหนดและตรวจรายการ (Checklist)

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยประยุกต์ขึ้นจากแนวคิดของ Cohen & Uphoff (1980) โดยมีข้อคำถาม 40 ข้อ เป็นแบบเลือกตอบ โดยแบบสอบถามมี 4 องค์ประกอบคือ

1. การมีส่วนร่วมด้านการตัดสินใจ
2. การมีส่วนร่วมด้านการปฏิบัติการ
3. การมีส่วนร่วมด้านการรับผลประโยชน์
4. การมีส่วนร่วมด้านการติดตามประเมินผล

ข้อคำถามเป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) จำนวน 5 ระดับ คำถามมีกำหนดเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

ระดับการมีส่วนร่วม	คะแนน
น้อยที่สุด	1
น้อย	2
ปานกลาง	3
มาก	4
มากที่สุด	5

เกณฑ์การวัดการมีส่วนร่วมของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลเป็น 3 ระดับ ซึ่งมีเกณฑ์ในการแบ่ง ดังนี้

เกณฑ์การแบ่งระดับคะแนนรายข้อ   คะแนนต่ำสุด = 1   คะแนนสูงสุด = 5

$$\text{ความกว้างของอันตรภาคชั้น} = \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}} = \frac{5 - 1}{3} = 1.33$$

เมื่อได้ความกว้างของอันตรภาคชั้น ผู้วิจัยได้นำค่าที่ได้มาจำแนกเป็นเกณฑ์แบ่งระดับการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนรายข้อ ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	ระดับการมีส่วนร่วมรายข้อ
1.00 – 2.33	ต่ำ
2.34 – 3.66	ปานกลาง
3.67 – 5.00	สูง

เกณฑ์การแบ่งระดับคะแนนรายด้าน

ประกอบด้วยข้อคำถามด้านละ 10 ข้อ คะแนนต่ำสุด = 10 คะแนนสูงสุด = 50

$$\text{ความกว้างของอันตรภาคชั้น} = \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}} = \frac{50 - 10}{3} = 13.33$$

เมื่อได้ความกว้างของอันตรภาคชั้น ผู้วิจัยได้นำค่าที่ได้มาจำแนกเป็นเกณฑ์แบ่งระดับการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนรายด้าน ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	ระดับการมีส่วนร่วมรายด้าน
10.00 - 23.33	ต่ำ
23.34 - 36.67	ปานกลาง
36.68 - 50.00	สูง

เกณฑ์การแบ่งระดับคะแนน โดยรวมทั้งหมด

ประกอบด้วยข้อคำถาม 40 ข้อ คะแนนต่ำสุด = 200 คะแนนสูงสุด = 400

$$\text{ความกว้างของอันตรภาคชั้น} = \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}} = \frac{400 - 200}{3} = 66.67$$

เมื่อได้ความกว้างของอันตรภาคชั้น ผู้วิจัยได้นำค่าที่ได้มาจำแนกเป็นเกณฑ์แบ่งระดับคะแนนการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยรวมทั้งหมดดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	ระดับการมีส่วนร่วมฯ โดยรวม
40.00 – 93.33	ต่ำ
93.34 – 146.67	ปานกลาง
147.68 – 200.00	สูง

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามความรู้ในการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ลักษณะคำถามเป็นแบบสอบถามชนิดปลายปิด ให้เลือกตอบ 2 ตัวเลือก มีคำตอบถูกเพียง 1 คำตอบ การให้คะแนนตอบถูกให้ 1 คะแนน ตอบผิดให้ 0 คะแนน มีข้อคำถามทั้งหมด 15 ข้อ โดยเฉลยตอบ ใช่ ได้แก่ ข้อ 1 2 3 5 9 10 11 และ 14 เฉลยตอบ ไม่ใช่ ได้แก่ ข้อ 4 6 7 8 12 13 และ 15

การแปลผลคะแนนของคำถามความรู้ในการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ใช้วิธีแบ่งเกณฑ์ของระดับความรู้ เป็น 3 ระดับ โดยใช้สูตรดังนี้

เกณฑ์การแบ่งระดับคะแนนรายข้อ

เกณฑ์การแบ่งระดับคะแนนรายข้อ   คะแนนต่ำสุด = 0   คะแนนสูงสุด = 1

$$\text{ความกว้างของอันตรภาคชั้น} = \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}} = \frac{1 - 0}{3} = 0.33$$

เมื่อได้ความกว้างของอันตรภาคชั้น ผู้วิจัยได้นำค่าที่ได้มาจำแนกเป็นเกณฑ์แบ่งระดับความรู้ในการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนได้ดังนี้

คะแนน	ระดับความรู้รายข้อ
0.00 - 0.33	น้อย
0.34 - 0.66	ปานกลาง
0.67 - 1.00	มาก

เกณฑ์การแบ่งระดับคะแนน โดยรวม

ประกอบด้วยข้อคำถาม 15 ข้อ คะแนนต่ำสุด = 0 คะแนนสูงสุด = 15

$$\text{ความกว้างของอันตรภาคชั้น} = \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}} = \frac{15 - 0}{3} = 5$$

เมื่อได้ความกว้างของอันตรภาคชั้น ผู้วิจัยได้นำค่าที่ได้มาจำแนกเป็นเกณฑ์แบ่งระดับความรู้โดยรวมได้ดังนี้

คะแนน	ระดับความรู้โดยรวม
0.00 - 5.00	น้อย
5.01 - 10.01	ปานกลาง
10.02 - 15.00	มาก

ส่วนที่ 4 แบบสอบถามเกี่ยวกับการรับรู้ผลกระทบจากการท่องเที่ยวเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยประยุกต์ขึ้นจากผลการศึกษาของ ศูนย์วิชาการท่องเที่ยว แห่งประเทศไทย (2548) ลักษณะคำถามมีทั้งเชิงบวกและคำถามเชิงลบจำนวน 40 ข้อ โดยมีองค์ประกอบคือ

1. การรับรู้ผลกระทบด้านเศรษฐกิจจำนวน
2. การรับรู้ผลกระทบด้านสังคม
3. การรับรู้ผลกระทบด้านวัฒนธรรม
4. การรับรู้ถึงผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม

ข้อคำถามเป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) จำนวน 5 ระดับ คำถามมีกำหนดเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

ระดับการรับรู้	คำถามเชิงบวก	คำถามเชิงลบ
น้อยที่สุด	1	5
น้อย	2	4
ปานกลาง	3	3
มาก	4	2
มากที่สุด	5	1

เมื่อรวบรวมข้อมูล และจำแนกความถี่แล้ว ผู้วิจัยได้จำแนกเกณฑ์การวัดการรับรู้ถึงผลกระทบจากการท่องเที่ยวเป็น 3 ระดับ นำมาจัดการกระจายข้อมูล เพื่อให้ได้ความกว้างของอันตรภาคชั้นที่เหมาะสม ตามสูตรการคำนวณดังนี้

เกณฑ์การแบ่งระดับคะแนนรายข้อ คะแนนต่ำสุด = 1 คะแนนสูงสุด = 5

$$\text{ความกว้างของอันตรภาคชั้น} = \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}} = \frac{5 - 1}{3} = 1.33$$

เมื่อได้ความกว้างของอันตรภาคชั้น ผู้วิจัยได้นำค่าที่ได้มาจำแนกเป็นเกณฑ์แบ่งระดับการรับรู้ถึงผลกระทบจากการท่องเที่ยวรายข้อ ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	ระดับการรับรู้ผลกระทบรายข้อ
1.00 – 2.33	ต่ำ
2.34 – 3.66	ปานกลาง
3.67 – 5.00	สูง

เกณฑ์การแบ่งระดับคะแนนรายด้าน

ประกอบด้วยข้อคำถามด้านละ 10 ข้อ คะแนนต่ำสุด = 10 คะแนนสูงสุด = 50

$$\text{ความกว้างของอันตรภาคชั้น} = \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}} = \frac{50 - 10}{3} = 13.33$$

เมื่อได้ความกว้างของอันตรภาคชั้น ผู้วิจัยได้นำค่าที่ได้มาจำแนกเป็นเกณฑ์แบ่งระดับการรับรู้ถึงผลกระทบจากการท่องเที่ยวรายด้าน ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	ระดับการรับรู้ผลกระทบรายด้าน
10.00-23.33	ต่ำ
23.34-36.67	ปานกลาง
36.68-50.00	สูง

เกณฑ์การแบ่งระดับคะแนน โดยรวมทั้งหมด

ประกอบด้วยข้อคำถาม 40 ข้อ คะแนนต่ำสุด = 200 คะแนนสูงสุด = 40

$$\text{ความกว้างของอันตรภาคชั้น} = \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}} = \frac{200 - 40}{3} = 53.33$$

เมื่อได้ความกว้างของอันตรภาคชั้น ผู้วิจัยได้นำค่าที่ได้มาจำแนกเป็นเกณฑ์แบ่งระดับคะแนนการรับรู้ถึงผลกระทบจากการท่องเที่ยว โดยรวมทั้งหมดดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	ระดับการรับรู้ผลกระทบโดยรวม
40.00 – 93.33	ต่ำ
93.34 – 146.67	ปานกลาง
147.68 – 200.00	สูง

ส่วนที่ 5 แบบสอบถามเกี่ยวกับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยประยุกต์ขึ้นจากแนวคิดทฤษฎีของ Jamieson (2001) เพื่อวัดทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยแบ่งเป็นคำถามเชิงบวก และคำถามเชิงลบ โดยมีองค์ประกอบคือ

1. ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชน
2. ด้านการสร้างโอกาสในการจ้างงานที่มีคุณภาพ
3. ด้านการกระจายผลประโยชน์จากการท่องเที่ยว

4. ด้านการวางแผนระยะยาว
5. ด้านความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาการท่องเที่ยวและแผนพัฒนาต่างๆ
6. ด้านความสมดุลระหว่างสังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อมและวัตถุประสงค์ทางเศรษฐกิจ
7. ด้านการสร้างหลักเกณฑ์การประเมินผลกระทบ
8. ด้านการดำรงรักษาทรัพยากรมรดกทางธรรมชาติและวัฒนธรรม
9. ด้านการทำการตลาดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

ลักษณะคำถามเป็นข้อคำถามเชิงประเมินค่า (Rating scale) ตามแบบของ Likert Scale แต่ละข้อให้คะแนนเป็น 5 ระดับ คำถามมีกำหนดเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

ระดับทัศนคติ	คำถามเชิงบวก	คำถามเชิงลบ
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1	5
ไม่เห็นด้วย	2	4
ไม่แน่ใจ	3	3
เห็นด้วย	4	2
เห็นด้วยอย่างยิ่ง	5	1

เมื่อรวบรวมข้อมูล และจำแนกความถี่แล้ว ผู้วิจัยได้จำแนกเกณฑ์การวัดทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน เป็น 3 ระดับ นำมาจัดการกระจายข้อมูล เพื่อให้ได้ความกว้างของอันตรภาคชั้นที่เหมาะสม ตามสูตรการคำนวณดังนี้

เกณฑ์การแบ่งระดับคะแนนรายชื่อ คะแนนต่ำสุด = 1 คะแนนสูงสุด = 5

$$\text{ความกว้างของอันตรภาคชั้น} = \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}} = \frac{5 - 1}{3} = 1.33$$

เมื่อได้ความกว้างของอันตรภาคชั้น ผู้วิจัยได้นำค่าที่ได้มาจำแนกเป็นเกณฑ์แบ่งระดับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนรายชื่อ ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	ระดับทัศนคติรายข้อ	ความหมาย
1.00 – 2.33	ต่ำ	มีทัศนคติที่ดี (ทัศนคติเชิงบวก)
2.34 – 3.66	ปานกลาง	มีทัศนคติในระดับปานกลาง
3.67 – 5.00	สูง	มีทัศนคติที่ไม่ดี (ทัศนคติเชิงลบ)

เกณฑ์การแบ่งระดับคะแนนรายด้าน

ประกอบด้วยข้อคำถามด้านละ 10 ข้อ คะแนนต่ำสุด = 10 คะแนนสูงสุด = 50

$$\text{ความกว้างของอันตรภาคชั้น} = \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}} = \frac{50 - 10}{3} = 13.33$$

เมื่อได้ความกว้างของอันตรภาคชั้น ผู้วิจัยได้นำค่าที่ได้มาจำแนกเป็นเกณฑ์แบ่งระดับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนรายด้าน ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	ระดับทัศนคติรายด้าน	ความหมาย
10.00-23.33	ต่ำ	มีทัศนคติที่ดี (ทัศนคติเชิงบวก)
23.34-36.67	ปานกลาง	มีทัศนคติในระดับปานกลาง
36.68-50.00	สูง	มีทัศนคติที่ไม่ดี (ทัศนคติเชิงลบ)

เกณฑ์การแบ่งระดับคะแนนโดยรวมทั้งหมด

ประกอบด้วยข้อคำถาม 90 ข้อ คะแนนต่ำสุด = 450 คะแนนสูงสุด = 90

$$\text{ความกว้างของอันตรภาคชั้น} = \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}} = \frac{450 - 90}{3} = 120$$

เมื่อได้ความกว้างของอันตรภาคชั้น ผู้วิจัยได้นำค่าที่ได้มาจำแนกเป็นเกณฑ์แบ่งระดับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนโดยรวมทั้งหมดดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	ระดับทัศนคติโดยรวม	ความหมาย
90.00 – 210.00	ต่ำ	มีทัศนคติที่ดี (ทัศนคติเชิงบวก)
210.01 – 330.01	ปานกลาง	มีทัศนคติในระดับปานกลาง
330.02 – 450.00	สูง	มีทัศนคติที่ไม่ดี (ทัศนคติเชิงลบ)

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างเครื่องมือ และตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือเป็นขั้นตอน ดังนี้

1. ศึกษาแนวคิด เอกสาร และ งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างเครื่องมือ
2. สร้างแบบสอบถามโดยนำข้อมูลที่ได้มาสร้างเป็นข้อคำถาม
3. การตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยนำแบบสอบถามที่สร้างจากการศึกษาแนวคิด ผลงานวิจัย ขึ้นเสนอต่อคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา และนำมาปรับปรุงแก้ไข
4. ทดสอบเครื่องมือ โดยนำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้ (Try Out) กับประชาชนที่มีลักษณะคล้ายคลึงแต่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

ในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือในการศึกษานี้ ผู้วิจัยมีขั้นตอนในการตรวจสอบดังต่อไปนี้

1. นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่านเพื่อตรวจสอบความครอบคลุมของเนื้อหา และภาษาที่ใช้ให้เข้าใจได้ง่ายและชัดเจนเหมาะสมกับกลุ่มประชากรที่จะทำการศึกษาลังจากนั้นนำมาปรับปรุงแก้ไขตามความเหมาะสมก่อนนำไปทดลองใช้

2. การตรวจสอบความเชื่อมั่น (Reliability) โดยนำแบบสอบถามที่ผ่านการทดสอบความเที่ยงตรง มาทดสอบกับประชากรที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง (Try Out) ได้แก่ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลในจังหวัดราชบุรีที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คนและนำข้อมูลมาวิเคราะห์เพื่อปรับปรุงแบบสอบถาม หากความเชื่อมั่นเป็นรายข้อ และรายด้าน นำข้อมูลที่ได้มาคำนวณค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของ Cronbach (Cronbach's Reliability Coefficient) และ แบบวัดความรู้ หากค่าความเชื่อมั่นโดยวิธีของ Kuder Richardson (KR - 20) เมื่อปรับข้อคำถามแล้วทำให้ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม ดังนี้

การทดสอบหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม	ค่าความเชื่อมั่น
1. การมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยรวม	0.9403
การมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน รายด้าน	
- ด้านการตัดสินใจ	0.8211
- ด้านการปฏิบัติการ	0.8445
- ด้านการรับผลประโยชน์	0.8286
- ด้านการติดตามประเมินผล	0.8008
2. ความรู้ในการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน	0.8001
3. การรับรู้ผลกระทบจากการท่องเที่ยว โดยรวม	0.9080
การรับรู้ผลกระทบจากการท่องเที่ยว รายด้าน	
- ด้านเศรษฐกิจ	0.8115
- ด้านสังคม	0.8281
- ด้านวัฒนธรรม	0.7027
- ด้านสิ่งแวดล้อม	0.7290

4. ทักษะคิดต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยรวม	0.9100
ทักษะคิดต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน รายด้าน	
- ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชน	0.8981
- ด้านการสร้างโอกาสจ้างงานที่มีคุณภาพ	0.8433
- ด้านการกระจายผลประโยชน์จากการท่องเที่ยว	0.8374
- ด้านการวางแผนระยะยาว	0.7965
- ด้านความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาการท่องเที่ยว และแผนพัฒนาต่างๆ	0.8300
- ด้านความสมดุลระหว่าง สังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม และวัตถุประสงค์ทางเศรษฐกิจ	0.7970
- ด้านการสร้างหลักเกณฑ์การประเมินผลกระทบ	0.8679
- ด้านการดำรงรักษาทรัพยากรมรดกทางธรรมชาติ	0.8063
- ด้านการทำการตลาดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน	0.9050

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินขั้นตอนในการเก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับการวิจัยดังนี้

1. ทำหนังสือนำเพื่อใช้ในการดำเนินการเก็บข้อมูล จากภาคจิตวิทยา คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ถึงนายกองค์การบริหารส่วนตำบลที่กลุ่มตัวอย่างอยู่
2. ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลด้วยตนเอง โดยขอความอนุเคราะห์จากนายกองค์การบริหารส่วนตำบล ในการประสานงานเก็บข้อมูลแบบสอบถามของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล และดำเนินการเก็บแบบสอบถามจากสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่ตอบแบบสอบถามแล้ว ตรวจสอบแบบสอบถามที่ได้รับกลับคืน โดยนำมาตรวจสอบความสมบูรณ์ และ มีความถูกต้องครบถ้วน สมบูรณ์ของข้อมูลในแบบสอบถามทุกฉบับ ซึ่งผู้วิจัยสามารถเก็บรวบรวมข้อมูลมาได้ 340 ราย
3. นำแบบสอบถามที่ได้ไปบันทึกคะแนนโดยลงรหัส (Coding) ในแบบสอบถาม และ บันทึกข้อมูล (Data Entry) ลงใน โปรแกรมสำเร็จรูปทางคอมพิวเตอร์ เพื่อทำการวิเคราะห์ด้วยวิธีทางสถิติต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อเก็บรวบรวมข้อมูลที่ได้แล้ว จากนั้นทำการตรวจสอบความสมบูรณ์ของข้อมูลในแบบสอบถาม นำข้อมูลที่ได้มาบันทึกแบบลงรหัส แล้วนำมาวิเคราะห์ และประมวลผลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางคอมพิวเตอร์ โดยสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. ความถี่ (frequency) ร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้น
2. t-test สำหรับการทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ยของตัวแปรตาม ซึ่งจำแนกออกเป็นสองกลุ่ม
3. การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One Way Analysis of Variance หรือ F-test) สำหรับการทดสอบความแปรปรวนของตัวแปรตามซึ่งจำแนกตั้งแต่สามกลุ่มเป็นต้นไป และ LSD (Least Significant Difference) สำหรับการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่
4. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) สำหรับการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระและตัวแปรตาม ซึ่งเป็นตัวแปรเชิงปริมาณ
5. กำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติ (Level of Significance) ที่ 0.05 และ 0.01

บทที่ 4

ผลการวิจัยและข้อวิจารณ์

ผลการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลจังหวัดราชบุรี โดยแบ่งการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็น 6 ส่วนตามลำดับ ดังต่อไปนี้

ส่วนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคล

ส่วนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

ส่วนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความรู้ในการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

ส่วนที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการรับรู้ผลกระทบจากการท่องเที่ยว

ส่วนที่ 5 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

ส่วนที่ 6 ผลการทดสอบสมมติฐาน

ส่วนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา รายได้เฉลี่ยต่อเดือนตำแหน่งในองค์การบริหารส่วนตำบลระยะเวลาในการดำรงตำแหน่ง และประสบการณ์เข้ารับฝึกอบรมการพัฒนาการท่องเที่ยว ผลการวิเคราะห์มีรายละเอียดดังนี้

ตารางที่ 2 จำนวนและร้อยละของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตาม
ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคล

		(n = 340)	
ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคล		จำนวน(คน)	ร้อยละ
เพศ			
ชาย		266	78.2
หญิง		74	21.8
อายุ			
40 ปีหรือต่ำกว่า		107	31.5
41-49 ปี		154	45.3
50 ปีเป็นต้นไป		79	23.2
Mean = 43.95 ปี S.D. = 7.22 ปี Minimum = 28 ปี Maximum = 65 ปี			
ระดับการศึกษาขั้นสูงสุด			
มัธยมต้นหรือต่ำกว่า		86	25.3
มัธยมปลาย-อนุปริญญาหรือเทียบเท่า		125	36.8
ปริญญาตรีและสูงกว่า		129	37.9
รายได้ต่อเดือน			
4,000 -9,999บาท		117	34.8
10,000 -14,999 บาท		132	38.4
15,000 บาทเป็นต้นไป		91	26.8
Mean = 12,859.41 บาท S.D. = 7010.62 บาท Minimum = 4,000 บาท Maximum = 57,000 บาท			
ตำแหน่งในองค์การบริหารส่วนตำบล			
นายก ประธาน รองประธานสภาองค์การบริหารส่วนตำบล		109	32.1
ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล		58	17.1
สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล		173	50.8

ตารางที่ 2 (ต่อ)

			(n = 340)
ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคล		จำนวน(คน)	ร้อยละ
ระยะเวลาในการดำรงตำแหน่ง			
4 ปีหรือต่ำกว่า		230	67.6
5 ปีเป็นต้นไป		110	32.4
Mean = 4.94 ปี	S.D. = 2.58 ปี	Minimum = 1 ปี	Maximum = 15 ปี
ประสบการณ์เข้ารับการฝึกอบรมการพัฒนาการท่องเที่ยว			
เคย		185	54.4
ไม่เคย		155	45.6

จากการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่เป็นกลุ่มตัวอย่างดังตารางที่ 2 สรุปได้ ดังนี้

เพศ พบว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ เป็นเพศชาย มากกว่าเพศหญิงคิดเป็นอัตราส่วน 4:1

อายุ พบว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่เป็นกลุ่มตัวอย่างเกือบครึ่งหนึ่ง (ร้อยละ 45.3) มีอายุระหว่าง 41 - 49 ปี อีกร้อยละ 31.5 มีอายุ 40 ปีหรือต่ำกว่า ที่เหลือมีอายุอยู่ในช่วงตั้งแต่ 50 ปีเป็นต้นไปคิดเป็นร้อยละ 23.2 โดยมีอายุเฉลี่ยเท่ากับ 43.95 ปี

ระดับการศึกษา พบว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่เป็นกลุ่มตัวอย่างที่จบการศึกษาในระดับปริญญาตรีและสูงกว่า มีจำนวนมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 37.9 รองลงมาจบการศึกษาในระดับมัธยมปลายและอนุปริญญาหรือเทียบเท่า คิดเป็นร้อยละ 36.8 นอกนั้นจบการศึกษาในระดับมัธยมต้นและต่ำกว่า คิดเป็นร้อยละ 25.3

รายได้พบว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนมากมีรายได้ 10,000-14,999 บาท (ร้อยละ 38.4) รองลงมามีรายได้ 4,000 - 9,999บาท (ร้อยละ 34.4) ส่วนผู้ที่มีรายได้ตั้งแต่ 15,000 บาทเป็นต้นไป มีจำนวนน้อยที่สุด(ร้อยละ 26.8) โดยมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนเท่ากับ 12,859.41 บาท

ตำแหน่งในองค์การบริหารส่วนตำบลพบว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่เป็นกลุ่มตัวอย่างครึ่งหนึ่งดำรงตำแหน่งเป็นสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล(ร้อยละ 50.9) รองลงมาดำรงตำแหน่ง นายก ประธาน รองประธานสภาองค์การบริหารส่วนตำบล(ร้อยละ 32.1)ที่เหลือเป็น ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล (ร้อยละ 17.1)

ระยะเวลาในการดำรงตำแหน่งพบว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่เป็นกลุ่มตัวอย่างเกินครึ่ง มีระยะเวลาในการดำรงตำแหน่ง 4 ปีหรือต่ำกว่า(ร้อยละ 67.26)ที่เหลือดำรงตำแหน่ง ตั้งแต่ 5 ปีเป็นต้นไป (ร้อยละ 32.4)โดยมีระยะเวลาในการดำรงตำแหน่งโดยเฉลี่ยเท่ากับ 4.94 ปี

ประสบการณ์เข้ารับการฝึกอบรมการพัฒนาการท่องเที่ยวพบว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่เป็นกลุ่มตัวอย่างเกินครึ่งมีประสบการณ์ในการเข้ารับการฝึกอบรมการพัฒนาการท่องเที่ยว (ร้อยละ 54.4) ที่เหลือ ร้อยละ 45.6 ไม่เคยเข้ารับการฝึกอบรมการพัฒนาการท่องเที่ยว

ส่วนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

ตารางที่ 3 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

(n = 340)

การมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน	ระดับการมีส่วนร่วม					$\bar{X}$	S.D.	สรุประดับการมีส่วนร่วม
	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด			
การมีส่วนร่วมด้านการตัดสินใจ								
1. ท่านเสนอแผนงานเพื่อส่งเสริมการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในพื้นที่ของท่าน	1 (0.3)	29 (8.5)	144 (42.4)	124 (36.5)	42 (12.4)	3.52	0.83	ปานกลาง
2. ท่านมีส่วนร่วมในการกำหนดพื้นที่เพื่อพัฒนาให้เป็นแหล่งท่องเที่ยว	5 (1.5)	29 (8.5)	156 (45.9)	111 (32.6)	39 (11.5)	3.44	0.86	ปานกลาง

ตารางที่ 3 (ต่อ)

(n = 340)

การมีส่วนร่วมในการ พัฒนาการท่องเที่ยวอย่าง ยั่งยืน	ระดับการมีส่วนร่วม					$\bar{X}$	S.D.	สรุประดับ การมีส่วน ร่วม
	น้อย ที่สุด	น้อย	ปาน กลาง	มาก	มาก ที่สุด			
3. ท่านเสนอแผนงานใน การดูแลรักษาทรัพยากร ท่องเที่ยว	16 (4.7)	28 (8.2)	145 (42.6)	120 (35.3)	31 (9.1)	3.36	0.93	ปานกลาง
4. ท่านมีส่วนร่วมในการ คัดเลือกกิจกรรมทาง ท่องเที่ยวที่เหมาะสมแก่ ชุมชน	13 (3.8)	59 (17.4)	125 (36.8)	103 (30.3)	40 (11.8)	3.29	1.01	ปานกลาง
5. ท่านมีส่วนร่วมในการ แต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อ ทำหน้าที่ดูแลสถานที่ ท่องเที่ยว	10 (2.9)	49 (14.4)	136 (40.0)	104 (30.6)	41 (12.1)	3.34	0.97	ปานกลาง
6. ท่านมีส่วนร่วมในการ วางแผนงานเพื่อกระจาย ผลประโยชน์ที่เกิดจาก การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน	22 (6.5)	25 (7.4)	146 (42.9)	118 (34.7)	29 (8.5)	3.31	0.96	ปานกลาง
7. ท่านมีส่วนร่วมในการ กำหนดมาตรการเพื่อรักษา ความปลอดภัยในชีวิตและ ทรัพย์สินของนักท่องเที่ยว	17 (5.0)	48 (14.1)	111 (32.6)	111 (32.6)	53 (15.6)	3.40	1.07	ปานกลาง
8. ท่านมีส่วนร่วมในการ ออกกฎระเบียบให้ นักท่องเที่ยวปฏิบัติตามเพื่อ ช่วยกันรักษาสภาพแวดล้อม ของสถานที่ท่องเที่ยว	14 (4.1)	72 (21.2)	115 (33.8)	79 (23.2)	60 (17.6)	3.29	1.11	ปานกลาง
9. ท่านมีส่วนร่วมในการ กำหนดมาตรการเพื่อจัดการ ผู้ฝ่าฝืนกฎระเบียบในการ อนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยว	16 (4.7)	36 (10.6)	156 (45.9)	77 (22.6)	55 (16.2)	3.35	1.02	ปานกลาง

ตารางที่ 3 (ต่อ)

(n = 340)

การมีส่วนร่วมในการ พัฒนาการท่องเที่ยวอย่าง ยั่งยืน	ระดับการมีส่วนร่วม					$\bar{X}$	S.D.	สรุประดับ การมีส่วนร่วม รวม
	น้อย ที่สุด	น้อย	ปาน กลาง	มาก	มาก ที่สุด			
10. ท่านเข้าร่วมประชุมเพื่อ จัดทำแผนการพัฒนาการ ท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนร่วมกับ หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง	11 (3.2)	68 (20.0)	131 (38.5)	112 (32.9)	18 (5.3)	3.17	0.91	ปานกลาง
รวมการมีส่วนร่วมด้านการตัดสินใจ						33.48	7.96	ปานกลาง
การมีส่วนร่วมด้านการปฏิบัติการ								
11. ท่านอธิบายให้ชุมชน เข้าใจถึงบทบาทของชุมชน ในการดูแลรักษาแหล่ง ท่องเที่ยว	6 (1.8)	60 (17.6)	105 (30.9)	142 (41.8)	27 (7.9)	3.36	0.92	ปานกลาง
12. ท่านชี้แจงถึง วัตถุประสงค์ของการ พัฒนาการท่องเที่ยวอย่าง ยั่งยืนเพื่อให้ชุมชนเข้าใจ และทำตาม	6 (1.8)	50 (14.7)	112 (32.9)	154 (45.3)	18 (5.3)	3.38	0.86	ปานกลาง
13. ท่านชี้แจงให้ชุมชนเห็น ถึงผลกระทบด้านต่างๆจาก การท่องเที่ยว	8 (2.4)	59 (17.4)	118 (34.7)	128 (37.6)	27 (7.9)	3.31	0.93	ปานกลาง
14. ท่านมีการโน้มน้าวให้ ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมใน การพัฒนาชุมชนเพื่อรองรับ การท่องเที่ยว	13 (3.8)	18 (5.3)	127 (37.4)	165 (48.5)	17 (5.0)	3.46	0.83	ปานกลาง
15. ท่านเคยเป็น คณะกรรมการในการดูแล สถานที่ท่องเที่ยว	23 (6.8)	83 (24.4)	136 (40.0)	73 (21.5)	25 (7.4)	2.98	1.01	ปานกลาง

ตารางที่ 3 (ต่อ)

(n = 340)

การมีส่วนร่วมในการ พัฒนาการท่องเที่ยวอย่าง ยั่งยืน	ระดับการมีส่วนร่วม					$\bar{X}$	S.D.	สรุประดับ การมีส่วน ร่วม
	น้อย ที่สุด	น้อย	ปาน กลาง	มาก	มาก ที่สุด			
16. ท่านช่วยในการ ประชาสัมพันธ์กิจกรรมการ ท่องเที่ยว / แหล่งท่องเที่ยว ในท้องถิ่น	12 (3.5)	38 (11.2)	79 (23.2)	140 (41.2)	71 (20.9)	3.64	1.04	ปานกลาง
17. ท่านให้ความร่วมมือกับ หน่วยงานต่างๆในการ บำรุงรักษาและปรับปรุงการ ท่องเที่ยวในท้องถิ่น	3 (0.9)	43 (12.6)	92 (27.1)	132 (38.8)	70 (20.6)	3.66	0.97	ปานกลาง
18. ท่านเข้าร่วมกับองค์กร ชุมชนในการกระจาย ผลประโยชน์จากการ ท่องเที่ยวอย่างทั่วถึง	10 (2.9)	73 (21.5)	109 (32.1)	98 (28.8)	50 (14.7)	3.31	1.06	ปานกลาง
19. ท่านให้ข้อมูลการ ท่องเที่ยวในท้องถิ่นแก่ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อ ประโยชน์ในการจัดทำ แผนพัฒนาการท่องเที่ยว อย่างยั่งยืน	17 (5.0)	19 (5.6)	143 (42.1)	118 (34.7)	43 (12.6)	3.44	0.96	ปานกลาง
20. ท่านรายงานให้ ประชาชนในท้องถิ่นได้รับ ทราบถึงผลประโยชน์ที่เกิด จากการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน	14 (4.1)	45 (13.2)	93 (27.4)	148 (43.5)	40 (11.8)	3.46	1.00	ปานกลาง
รวมการมีส่วนร่วมด้านการปฏิบัติการ						34.01	6.90	ปานกลาง

ตารางที่ 3 (ต่อ)

(n = 340)

การมีส่วนร่วมในการ พัฒนาการท่องเที่ยวอย่าง ยั่งยืน	ระดับการมีส่วนร่วม					$\bar{X}$	S.D.	สรุประดับ การมีส่วน ร่วม
	น้อย ที่สุด	น้อย	ปาน กลาง	มาก	มาก ที่สุด			
การมีส่วนร่วมด้านการรับผลประโยชน์								
21. การพัฒนาการท่องเที่ยว สามารถสร้างรายได้ให้กับ ท่านเพิ่มมากขึ้นเช่นการ ให้บริการห้องพัก การขาย ของที่ระลึก	5 (1.5)	47 (13.8)	152 (44.7)	118 (34.7)	18 (5.3)	3.29	0.822	ปานกลาง
22. การพัฒนาการท่องเที่ยว ช่วยให้ท่านหรือคนใน ครอบครัวได้รับการพัฒนา อาชีพเพื่อรองรับ อุตสาหกรรมท่องเที่ยว	13 (3.8)	29 (8.5)	116 (34.1)	153 (4.5)	29 (8.5)	3.46	0.91	ปานกลาง
23. การพัฒนาการท่องเที่ยว ทำให้ท่านหรือคนใน ครอบครัวมีทางเลือกใน การประกอบที่อาชีพ หลากหลายขึ้น	3 (0.9)	10 (2.9)	65 (19.1)	194 (57.1)	68 (20.0)	3.92	0.76	สูง
24. การพัฒนาการท่องเที่ยว ช่วยให้ท่านได้รับความ สะดวกสบายในการ คมนาคม	3 (0.9)	26 (7.6)	82 (24.1)	142 (41.8)	87 (25.6)	3.85	0.93	สูง
25. การพัฒนาการท่องเที่ยว ทำให้ท่านได้รับความ สะดวกจาก สาธารณูปโภค ขั้นมูลฐานเช่น ระบบไฟฟ้า ประปา	0 (0.0)	30 (8.8)	50 (14.7)	161 (47.4)	99 (29.1)	3.97	0.89	สูง

ตารางที่ 3 (ต่อ)

(n = 340)

การมีส่วนร่วมในการ พัฒนาการท่องเที่ยว อย่างยั่งยืน	ระดับการมีส่วนร่วม					$\bar{X}$	S.D.	สรุประดับ การมีส่วนร่วม รวม
	น้อย ที่สุด	น้อย	ปาน กลาง	มาก	มาก ที่สุด			
26. การพัฒนาการท่องเที่ยว ทำให้ท่านสามารถนำ ทรัพยากรในท้องถิ่นมาใช้ ประโยชน์ได้อย่างคุ้มค่า	13 (3.8)	18 (5.3)	102 (30.0)	177 (52.1)	30 (8.8)	3.57	0.87	ปานกลาง
27. การพัฒนาการท่องเที่ยว ทำให้ท่านเกิดความ ภาคภูมิใจในฐานะที่เป็น เจ้าของแหล่งท่องเที่ยว	0 (0.0)	11 (3.2)	110 (32.4)	143 (42.1)	76 (22.4)	3.84	0.81	สูง
28. การพัฒนาการท่องเที่ยวทำ ให้เกิดการปรับแต่ง ภูมิทัศน์ สวยงาม คุณแล้วสบายตา มี สภาพแวดล้อมที่ดี	5 (1.5)	17 (5.0)	38 (11.2)	188 (55.3)	92 (27.1)	4.01	0.85	สูง
29. การพัฒนาการท่องเที่ยว ทำให้ท่านมีสถานที่สำหรับ พักผ่อนหย่อนใจเพิ่มขึ้น	0 (0.0)	35 (10.3)	45 (13.2)	158 (46.5)	102 (30.0)	3.96	0.92	สูง
30. ความเจริญจากการ ท่องเที่ยวทำให้ท่านมี ความรู้สึกลดอคภัยในการ เดินทางเพิ่มขึ้น	0 (0.0)	28 (8.2)	97 (28.5)	153 (45.0)	62 (18.2)	3.73	0.85	สูง
รวมการมีส่วนร่วมด้านการรับผลประโยชน์						37.58	6.30	สูง
การมีส่วนร่วมด้านการติดตามประเมินผล								
31. ท่านมีการลงพื้นที่เพื่อ ประเมินผลกระทบต่างๆใน แหล่งท่องเที่ยวด้วยตนเอง	6 (1.8)	116 (34.1)	100 (29.4)	103 (30.3)	15 (4.4)	3.01	0.95	ปานกลาง

ตารางที่ 3 (ต่อ)

(n = 340)

การมีส่วนร่วมในการ พัฒนาการท่องเที่ยว อย่างยั่งยืน	ระดับการมีส่วนร่วม					$\bar{X}$	S.D.	สรุประดับ การมีส่วนร่วม
	น้อย ที่สุด	น้อย	ปาน กลาง	มาก	มาก ที่สุด			
32. ท่านมีการพิจารณาถึง ปัญหาและอุปสรรคในการ ดำเนินกิจกรรมการ ท่องเที่ยวในท้องถิ่น	9 (2.6)	87 (25.6)	132 (38.8)	94 (27.6)	18 (5.3)	3.07	0.92	ปานกลาง
33. ท่านมีการประเมินผล ประโยชน์ที่เป็นธรรมแก่ ชุมชนท้องถิ่น	14 (4.1)	59 (17.4)	115 (33.8)	87 (25.6)	65 (19.1)	3.38	1.10	ปานกลาง
34. ท่านมีการประเมินผล กระทบที่เกิดจากกิจกรรม การท่องเที่ยวในท้องถิ่น	10 (2.9)	74 (21.8)	106 (31.2)	129 (37.9)	21 (6.2)	3.23	0.96	ปานกลาง
35. ในการประเมินผลท่าน จะทำการประเมินผลโดย เปรียบเทียบกับวัตถุประสงค์ ของแผนงาน	16 (4.7)	36 (10.6)	139 (40.9)	127 (37.4)	22 (6.5)	3.30	0.91	ปานกลาง
36. ท่านมีการประเมินความ เหมาะสมของโครงการ พัฒนาการท่องเที่ยวให้มีความ เหมาะสมสอดคล้องกับชุมชน	4 (1.2)	86 (25.3)	59 (17.4)	127 (37.4)	64 (18.8)	3.47	0.10	ปานกลาง
37. ท่านติดตามกิจกรรมการ พัฒนาการท่องเที่ยวที่อยู่ใน ความรับผิดชอบของท่าน อย่างสม่ำเสมอ	4 (1.2)	34 (10.0)	164 (48.2)	73 (21.5)	65 (19.1)	3.47	0.95	ปานกลาง
38. ท่านมีการศึกษารวบรวม ข้อมูลในพื้นที่เพื่อ เปรียบเทียบกับผลใน ภายหลังการพัฒนา	12 (3.5)	22 (6.5)	96 (28.2)	148 (43.5)	62 (18.2)	3.66	0.97	ปานกลาง

ตารางที่ 3 (ต่อ)

(n = 340)

การมีส่วนร่วมในการ พัฒนาการท่องเที่ยว อย่างยั่งยืน	ระดับการมีส่วนร่วม					$\bar{X}$	S.D.	สรุประดับ การมีส่วนร่วม
	น้อย ที่สุด	น้อย	ปาน กลาง	มาก	มาก ที่สุด			
39. ท่านมีการรายงานผลการ ประเมินกิจกรรมส่งเสริม การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ให้กับชุมชนท้องถิ่น	19 (5.6)	109 (32.1)	95 (27.9)	85 (25.0)	32 (9.4)	3.01	1.08	ปานกลาง
40. เมื่อพบปัญหาและอุปสรรค ในการพัฒนาการท่องเที่ยว อย่างยั่งยืนท่านได้รายงานให้ผู้ ที่มีส่วนเกี่ยวข้องรับทราบและ แก้ไขต่อไป	23 (6.8)	58 (17.1)	141 (41.5)	102 (30.0)	16 (4.7)	3.09	0.96	ปานกลาง
รวมการมีส่วนร่วมด้านการติดตามประเมินผล						32.70	7.75	ปานกลาง
โดยรวมทั้งหมด						137.77	25.56	ปานกลาง

จากการวิเคราะห์ข้อมูลการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิก
องค์การบริหารส่วนตำบลที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จากตารางที่ 3 พบว่า การมีส่วนร่วมในการพัฒนาการ
ท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยรวมเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 137.77) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน
ปรากฏว่า

การมีส่วนร่วมด้านการตัดสินใจ โดยเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 33.48) เมื่อ
พิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจทุกข้อ (10 ข้อ) อยู่ในระดับปานกลาง โดย
มีข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูง 3 ลำดับแรก คือ ข้อที่ 1. ท่านเสนอแผนงานเพื่อส่งเสริมการพัฒนาการท่องเที่ยว
อย่างยั่งยืนในพื้นที่ของท่าน (ค่าเฉลี่ย 3.52) รองลงมาคือ ข้อที่ 2. ท่านมีส่วนร่วมในการกำหนดพื้นที่
เพื่อพัฒนาให้เป็นแหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 3.44) และ ข้อที่ 7. ท่านมีส่วนร่วมในการกำหนด
มาตรการเพื่อรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 3.40)

การมีส่วนร่วมด้านการปฏิบัติการ โดยเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 34.01)

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า การมีส่วนร่วมในการปฏิบัติการทุกข้อ (10 ข้อ) อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูง 3 ลำดับแรกคือ ข้อที่ 17. ท่านให้ความร่วมมือกับหน่วยงานต่างๆในการบำรุงรักษาและปรับปรุงการท่องเที่ยวในท้องถิ่น (ค่าเฉลี่ย 3.66) รองลงมาคือ ข้อที่ 16. ท่านช่วยในการประชาสัมพันธ์กิจกรรมการท่องเที่ยว / แหล่งท่องเที่ยวในท้องถิ่น (ค่าเฉลี่ย 3.64) และข้อที่ 14. ท่านมีการโน้มน้าวให้ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาชุมชนเพื่อรองรับการท่องเที่ยว กับข้อที่ 20. ท่านรายงานให้ประชาชนในท้องถิ่นได้รับทราบถึงผลประโยชน์ที่เกิดจากการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน มีค่าเฉลี่ยเท่ากันคือ 3.46

การมีส่วนร่วมด้านการรับผลประโยชน์โดยเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ย 37.58)

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า การมีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์ส่วนใหญ่อยู่ในระดับสูง (7 ข้อ) และอยู่ในระดับปานกลาง (3ข้อ) โดยมีข้อที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง 3 ลำดับแรกคือ ข้อที่ 28. การพัฒนาการท่องเที่ยวทำให้เกิดการปรับแต่ง ภูมิทัศน์ สวยงาม ดูแลสวยงาม มีสภาพแวดล้อมที่ดี (ค่าเฉลี่ย 4.01) รองลงมาคือ ข้อที่ 25. การพัฒนาการท่องเที่ยวทำให้ท่านได้รับความสะดวกจากสาธารณูปโภคขั้นมูลฐานเช่น ระบบไฟฟ้า ประปา (ค่าเฉลี่ย 3.97) และ ข้อที่ 29. การพัฒนาการท่องเที่ยวทำให้ท่านมีสถานที่สำหรับพักผ่อนหย่อนใจเพิ่มขึ้น (ค่าเฉลี่ย 3.96) ตามลำดับ

การมีส่วนร่วมด้านการติดตามประเมินผลโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 32.70)

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า การมีส่วนร่วมในการติดตามประเมินผลทุกข้อ (10 ข้อ) อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูง 3 ลำดับแรกคือ ข้อที่ 38. ท่านมีการศึกษารวบรวมข้อมูลในพื้นที่เพื่อเปรียบเทียบกับผลในภายหลังการพัฒนา (ค่าเฉลี่ย 3.66) รองลงมาคือ ข้อที่ 36. ท่านมีการประเมินความเหมาะสมของโครงการพัฒนาการท่องเที่ยวให้มีความเหมาะสมสอดคล้องกับชุมชน (ค่าเฉลี่ย 3.47) และ ข้อที่ 37. ท่านติดตามกิจกรรมการพัฒนาการท่องเที่ยวที่อยู่ในความรับผิดชอบของท่านอย่างสม่ำเสมอ (ค่าเฉลี่ย 3.47)

ส่วนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความรู้ในการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

ตารางที่ 4 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับความรู้ในการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

(n = 340)

ความรู้ในการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน	ระดับความรู้		สรุประดับความรู้
	$\bar{X}$	S.D.	
1. การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน เป็นแนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาและจัดการการท่องเที่ยว ที่พยายามเน้นให้มีการควบคุมและบำรุงรักษาสิ่งแวดล้อมไปพร้อมกับการให้บริการทางการท่องเที่ยว	0.99	0.11	มาก
2. การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเป็นการรักษาแหล่งท่องเที่ยวให้คงอยู่อย่างมีคุณภาพตลอดไปโดยสามารถพัฒนาเศรษฐกิจของชุมชนท้องถิ่นไปด้วย	0.93	0.25	มาก
3. การสร้างความประทับใจให้แก่นักท่องเที่ยวให้มากที่สุดถือเป็นปัจจัยสำคัญการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเพราะจะทำให้นักท่องเที่ยวพึงพอใจและกลับมาท่องเที่ยวอีกครั้ง	0.73	0.44	มาก
4. การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนนั้น จะมุ่งรักษาเฉพาะสิ่งแวดล้อมที่เกิดตามธรรมชาติเท่านั้น ไม่รวมประวัติศาสตร์วัฒนธรรม หรือวิถีชีวิตของคนท้องถิ่น	0.56	0.50	ปานกลาง
5. การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน สนับสนุนให้มีการบำรุงรักษาสิ่งแวดล้อม ทำนุบำรุงวัฒนธรรมและวิถีชีวิตท้องถิ่นไม่ให้มีการเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม	0.75	0.43	มาก
6. เป้าหมายของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนคือการ กระจายรายได้ให้แก่ผู้ประกอบการหรือนักลงทุนรายใหญ่เป็นการเฉพาะเพื่อนำผลทางเศรษฐกิจโดยรวม	0.67	0.47	มาก
7. การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ไม่จำเป็นต้องให้คนท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการพัฒนาแต่อย่างใด เพียงแค่ทำให้คนท้องถิ่นมีรายได้เพิ่มขึ้นเท่านั้น	0.63	0.48	ปานกลาง

ตารางที่ 4 (ต่อ)

(n = 340)

ความรู้ในการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน	ระดับความรู้		สรุประดับความรู้
	$\bar{X}$	S.D.	
8. การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนควรมีการ คัดแปลงแก้ไข ประเพณี วัฒนธรรม ให้เป็นการแสดงที่มีความหรรษาทันสมัย เพื่อสร้างความบันเทิงให้กับนักท่องเที่ยว	0.70	0.46	มาก
9. การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนทำให้เกิดความสมดุลต่อธรรมชาติและสภาพแวดล้อมเพราะเป็นการท่องเที่ยวที่มีความรับผิดชอบต่อพื้นที่ท่องเที่ยว	0.64	0.48	ปานกลาง
10. การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ได้ชุมชนท้องถิ่นต้องมีส่วนร่วมและ ได้รับประโยชน์ในหลายๆด้าน	0.74	0.44	มาก
11. การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนปลูกจิตสำนึกให้คนในชุมชน อนุรักษ์วัฒนธรรม ประเพณี วิถีชีวิตดั้งเดิมไว้ให้มากที่สุด	0.80	0.40	มาก
12. การสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกให้มีความใหญ่โตหรูหรา เป็นสิ่งสำคัญที่สุดในการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน	0.68	0.46	มาก
13. ผลกำไรทางเศรษฐกิจของชุมชนในพื้นที่ท่องเที่ยวสำคัญกว่า การรักษาทรัพยากร	0.81	0.39	มาก
14. การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ได้ ก็ต่อเมื่อ ผู้เกี่ยวข้องทุกกลุ่มในพื้นที่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งชุมชนท้องถิ่นมีการรับรู้และเข้าใจ พร้อมมีส่วนร่วมในการคิด ร่วมพัฒนา และร่วมจัดการ	0.69	0.46	มาก
15. การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน เป็นการท่องเที่ยวที่ภาครัฐต้อง รับผิดชอบในการพัฒนาและ จัดการฝ่ายเดียว ผู้เกี่ยวข้องกลุ่มอื่น ๆ ไม่ต้องรับผิดชอบ	0.76	0.43	มาก
โดยรวมทั้งหมด	11.09	2.56	มาก

จากการวิเคราะห์ข้อมูลความรู้ในการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วน ตำบลในตารางที่ 4 พบว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีความรู้ในการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยรวมเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 11.09)

เมื่อพิจารณารายข้อ ปรากฏว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความรู้ในการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนอยู่ในระดับมาก (12 ข้อ) และ อยู่ในระดับปานกลาง (3 ข้อ) โดยมีข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงอยู่ในระดับมาก 3 ลำดับแรกคือ ข้อที่ 1. การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน เป็นแนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาและจัดการการท่องเที่ยว ที่พยายามเน้นให้มีการควบคุมและบำรุงรักษาสิ่งแวดล้อมไปพร้อมกับการให้บริการทางการท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย0.99) รองลงมาคือ ข้อที่ 2. การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเป็นการรักษาแหล่งท่องเที่ยวให้คงอยู่อย่างมีคุณภาพตลอดไปโดยสามารถพัฒนาเศรษฐกิจของชุมชนท้องถิ่นไปด้วย (ค่าเฉลี่ย0.93) และ ข้อที่ 13. ผลกำไรทางเศรษฐกิจของชุมชนในพื้นที่ท่องเที่ยวสำคัญกว่าการรักษาทรัพยากร (ค่าเฉลี่ย0.81) ตามลำดับ

ส่วนที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการรับรู้ผลกระทบจากการท่องเที่ยว

ตารางที่ 5 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับการรับรู้ของสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

(n = 340)

การรับรู้ผลกระทบจากการท่องเที่ยว	ระดับการรับรู้					$\bar{X}$	S.D.	สรุประดับการรับรู้
	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด			
การรับรู้ผลกระทบด้านเศรษฐกิจ								
1. ท่านคิดว่าการท่องเที่ยวส่งผลให้เกิดการกระจายรายได้สู่ชุมชนของท่าน	0 (0.0)	3 (0.9)	86 (25.3)	190 (55.9)	61 (17.9)	3.90	0.68	สูง
2. ท่านคิดว่าการท่องเที่ยวช่วยให้คนในท้องถิ่นมีทางเลือกในประกอบอาชีพเพิ่มมากขึ้น	0 (0.0)	5 (1.5)	78 (22.9)	175 (51.5)	82 (24.1)	3.98	0.73	สูง
3. ท่านคิดว่าการท่องเที่ยวทำให้เกิดการพัฒนาอาชีพขึ้นในชุมชน	0 (0.0)	7 (2.1)	20 (5.9)	274 (80.6)	39 (11.5)	4.01	0.51	สูง

ตารางที่ 5 (ต่อ)

(n = 340)

การรับรู้ผลกระทบจาก การท่องเที่ยว	ระดับการรับรู้					$\bar{X}$	S.D.	สรุประดับ การรับรู้
	น้อย ที่สุด	น้อย	ปาน กลาง	มาก	มาก ที่สุด			
4. ท่านคิดว่าการท่องเที่ยว ส่งผลให้คนในท้องถิ่น ได้รับการจ้างงานเพิ่มมาก ขึ้น	6 (1.8)	28 (8.2)	74 (21.8)	191 (56.2)	41 (12.1)	3.67	0.85	สูง
5. ท่านคิดว่าการท่องเที่ยว ส่งผลให้เกิดการพัฒนา ผลิตภัณฑ์ใหม่ๆเพื่อ จำหน่ายแก่นักท่องเที่ยว	7 (2.1)	10 (2.9)	113 (33.2)	186 (54.7)	24 (7.1)	3.61	0.75	ปานกลาง
6. ท่านคิดว่าการท่องเที่ยว ทำให้เกิดการแข่งขันเพื่อ พัฒนาสินค้าและบริการ	3 (0.9)	5 (1.5)	111 (32.6)	201 (59.1)	20 (5.9)	3.68	0.65	สูง
7. ท่านคิดว่าการท่องเที่ยว ส่งผลให้ค่าใช้จ่ายใน ชีวิตประจำวันสูงเพิ่มขึ้น*	36 (10.6)	51 (15.0)	151 (44.4)	84 (24.7)	18 (5.3)	3.01	1.02	ปานกลาง
8. ท่านคิดว่าการท่องเที่ยว ช่วยให้การคมนาคมใน ท้องถิ่นสะดวกขึ้น	22 (6.5)	40 (11.8)	97 (28.5)	160 (47.1)	21 (6.2)	3.35	0.99	ปานกลาง
9. ท่านคิดว่าการการ ท่องเที่ยวทำให้พื้นที่ของ ท่านมี ไฟฟ้า ใช้งานได้สะดวก ขึ้น	3 (0.9)	17 (5.0)	96 (28.2)	184 (54.1)	40 (11.8)	3.71	0.77	สูง
10. การท่องเที่ยวทำให้คน ในชุมชนเปลี่ยนอาชีพจาก เกษตรกรไปสู่อาชีพการ ให้บริการทางการ ท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น*	34 (10.0)	63 (18.5)	153 (45.0)	85 (25.0)	5 (1.5)	3.11	0.94	ปานกลาง

ตารางที่ 5 (ต่อ)

(n = 340)

การรับรู้ผลกระทบจากการ ท่องเที่ยว	ระดับการรับรู้					$\bar{X}$	S.D.	สรุประดับ การรับรู้
	น้อย ที่สุด	น้อย	ปาน กลาง	มาก	มาก ที่สุด			
รวมการรับรู้ผลกระทบด้านเศรษฐกิจ						36.06	4.45	ปานกลาง
การรับรู้ผลกระทบทางด้านสังคม								
11. ท่านคิดว่าการท่องเที่ยว ทำให้คนในชุมชนของท่าน มีความสามัคคีเพิ่มมากขึ้น	0 (0.0)	14 (4.1)	115 (33.8)	142 (41.8)	69 (20.3)	3.78	0.81	สูง
12. ท่านคิดว่าการท่องเที่ยว ทำให้ชุมชนท้องถิ่นมีความ เข้มแข็งเพิ่มมากขึ้นเพราะ คนในชุมชนร่วมมือกัน พัฒนาชุมชน	4 (1.2)	21 (6.2)	110 (32.4)	114 (42.4)	61 (17.9)	3.70	0.89	สูง
13. ท่านคิดว่าการท่องเที่ยว ทำให้เกิดประโยชน์ในการ สร้างความเข้าใจอันดี ระหว่างคนในท้องถิ่นกับ นักท่องเที่ยว	2 (0.6)	39 (11.5)	140 (41.2)	128 (37.6)	31 (9.1)	3.43	0.83	ปานกลาง
14. ท่านคิดว่าการท่องเที่ยว ทำให้ลักษณะความสัมพันธ์ ของคนในครอบครัวลดลง *	17 (5.0)	127 (37.4)	111 (32.6)	73 (21.5)	12 (3.5)	3.19	0.95	ปานกลาง
15. ท่านคิดว่าวิถีชีวิตของคน ในชุมชนเปลี่ยนจากวิถีชีวิต ที่เรียบง่ายเป็นการใช้ชีวิต เลียนแบบนักท่องเที่ยว*	18 (5.3)	92 (27.1)	128 (37.6)	91 (26.8)	11 (3.2)	3.04	0.94	ปานกลาง
16. การพัฒนาการท่องเที่ยว ทำให้คนจากพื้นที่อื่นย้ายเข้า มาประกอบอาชีพทำให้เกิด การแข่งขันกับคนใน ชุมชน*	15 (4.4)	52 (15.3)	97 (28.5)	143 (42.1)	33 (9.7)	2.62	1.00	ปานกลาง

ตารางที่ 5 (ต่อ)

(n = 340)

การรับรู้ผลกระทบจากการ ท่องเที่ยว	ระดับการรับรู้					$\bar{X}$	S.D.	สรุประดับ การรับรู้
	น้อย ที่สุด	น้อย	ปาน กลาง	มาก	มาก ที่สุด			
17. ท่านคิดว่าการท่องเที่ยว ส่งผลให้พื้นที่ของท่านมีเหตุ อาชญากรรมเพิ่มมากขึ้น*	7 (2.1)	77 (22.6)	142 (41.8)	90 (26.5)	27 (7.1)	2.86	0.91	ปานกลาง
18. ท่านคิดว่าการท่องเที่ยวมี ส่วนก่อให้เกิดปัญหาสุขภาพเสียด เพิ่มมากขึ้นกว่าแต่ก่อน*	11 (3.2)	113 (33.2)	103 (30.3)	88 (25.9)	25 (7.4)	2.99	1.00	ปานกลาง
19. ท่านคิดว่าการท่องเที่ยว ทำให้มีปัญหาคัดแย้ง ระหว่างนักท่องเที่ยว และ คนในชุมชนท้องถิ่น*	14 (4.1)	135 (39.7)	141 (41.5)	47 (13.8)	3 (0.9)	3.32	0.80	ปานกลาง
20. ท่านคิดว่าการพัฒนาการ ท่องเที่ยวทำให้เกิดความ ขัดแย้งในการใช้ที่ดิน ระหว่างชุมชนกับรัฐ*	29 (8.5)	94 (27.6)	124 (36.5)	78 (22.9)	15 (4.4)	3.12	1.00	ปานกลาง
รวมการรับรู้ผลกระทบด้านสังคม						32.08	5.98	ปานกลาง
การรับรู้ผลกระทบด้านวัฒนธรรม								
21. การท่องเที่ยวส่งผลให้คน ในท้องถิ่นรักและหวงแหน ขนบธรรมเนียมประเพณี และ วัฒนธรรมท้องถิ่น เพิ่มมากขึ้น	13 (3.8)	48 (14.1)	81 (23.8)	163 (47.9)	35 (10.3)	3.47	0.98	ปานกลาง
22. ท่านคิดว่าการท่องเที่ยวช่วย กระตุ้นให้เกิดการถ่ายทอดภูมิ ปัญญาระหว่างคนในชุมชน	3 (0.9)	36 (10.6)	119 (35.0)	131 (38.5)	51 (15.0)	3.56	0.90	ปานกลาง
23. ท่านคิดว่าการท่องเที่ยวทำ ให้ประชาชนในท้องถิ่นมีความ สนใจ หาคความรู้ ในภาษาอื่น	18 (5.3)	20 (5.9)	115 (33.8)	151 (44.4)	36 (10.6)	3.49	0.95	ปานกลาง

ตารางที่ 5 (ต่อ)

(n = 340)

การรับรู้ผลกระทบจากการ ท่องเที่ยว	ระดับการรับรู้					$\bar{X}$	S.D.	สรุประดับ การรับรู้
	น้อย ที่สุด	น้อย	ปาน กลาง	มาก	มาก ที่สุด			
24. ท่านคิดว่าการท่องเที่ยวทำ ให้รูปแบบการแต่งกายของ คนในท้องถิ่นเปลี่ยนแปลงไป เช่น ชาวชนในชุมชนมีการ แต่งกายเลียนแบบ นักท่องเที่ยวต่างประเทศ*	20 (5.9)	96 (28.2)	112 (32.9)	100 (29.4)	12 (3.5)	3.03	0.98	ปานกลาง
25. ท่านคิดว่าการแต่งกายของ นักท่องเที่ยวบางคน ขัดต่อ วัฒนธรรมของคนในท้องถิ่น เช่น การนุ่งสั้น*	9 (2.6)	39 (11.5)	153 (45.0)	97 (28.5)	42 (12.4)	2.64	0.93	ปานกลาง
26. การท่องเที่ยวทำให้เกิด พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมใน ชุมชนของท่านเพราะ นักท่องเที่ยวต่างประเทศ นำเอาวัฒนธรรมที่ขัดกับ ขนบธรรมเนียมประเพณี ท้องถิ่นมาเผยแพร่*	18 (5.3)	33 (9.7)	157 (46.2)	98 (28.8)	34 (10.0)	2.71	0.96	ปานกลาง
27. ท่านคิดว่าการท่องเที่ยว ส่งผลให้เกิดการคัดแปลง ประเพณีดั้งเดิมเป็นการแสดง เพื่อความบันเทิงนักท่องเที่ยว	2 (0.6)	103 (30.3)	86 (25.3)	108 (31.8)	41 (12.1)	2.76	1.03	ปานกลาง
28. ท่านคิดว่าการคัดแปลง ประเพณีดั้งเดิมให้เป็นงาน บันเทิงทำให้สูญเสียความ ภาคภูมิใจในคุณค่าทาง วัฒนธรรม*	37 (10.9)	84 (24.7)	117 (34.4)	54 (15.9)	48 (14.1)	3.02	1.19	ปานกลาง

ตารางที่ 5 (ต่อ)

(n = 340)

การรับรู้ผลกระทบจากการ ท่องเที่ยว	ระดับการรับรู้					$\bar{X}$	S.D.	สรุประดับ การรับรู้
	น้อย ที่สุด	น้อย	ปาน กลาง	มาก	มาก ที่สุด			
29. การท่องเที่ยวทำให้การใช้ ภาษาของคนในชุมชน ท้องถิ่นเปลี่ยนแปลงไปโดย มีการใช้ภาษาต่างถิ่นใน ชีวิตประจำวันแทนภาษา ท้องถิ่นในชุมชน*	5 (1.5)	26 (7.6)	147 (43.2)	127 (37.4)	35 (10.3)	2.53	0.84	ปานกลาง
30. การท่องเที่ยวทำให้เกิด การลดคุณค่างานศิลปะ เช่น ขาดความละเอียดอ่อน ประณีต มุ่งเน้นที่ปริมาณการ ผลิตและกำไรเป็นหลัก*	9 (2.6)	47 (13.8)	159 (46.8)	96 (28.2)	29 (8.5)	2.74	0.90	ปานกลาง
รวมการรับรู้ผลกระทบด้านวัฒนธรรม						29.95	5.32	ปานกลาง
ผลการรับรู้กระทบด้านสิ่งแวดล้อม								
31. ท่านคิดว่าการท่องเที่ยวช่วย กระตุ้นให้ชุมชนของท่านมีการ หาแนวทางในการรักษา สิ่งแวดล้อมของชุมชนให้ดีขึ้น	17 (5.0)	54 (15.9)	107 (31.5)	141 (41.5)	21 (6.2)	3.28	0.97	ปานกลาง
32. ท่านคิดว่าการท่องเที่ยว ทำให้เกิดการปรับปรุงภูมิ ทัศน์ให้เป็นระเบียบเรียบร้อย สวยงามเพื่อบริการการ ท่องเที่ยว	3 (0.9)	59 (17.4)	68 (20.0)	184 (54.1)	26 (7.6)	3.50	0.87	ปานกลาง

ตารางที่ 5 (ต่อ)

(n = 340)

การรับรู้ผลกระทบจากการ ท่องเที่ยว	ระดับการรับรู้					$\bar{X}$	S.D.	สรุประดับ การรับรู้
	น้อย ที่สุด	น้อย	ปาน กลาง	มาก	มาก ที่สุด			
33. การท่องเที่ยวทำให้เกิด การพัฒนาพื้นที่ท่องเที่ยว ใหม่ๆเพื่อลดความหนาแน่น ของนักท่องเที่ยวตามชุมชน ใหญ่ๆ	21 (6.2)	27 (7.9)	128 (37.6)	124 (36.5)	40 (11.8)	3.40	1.00	ปานกลาง
34. ท่านคิดว่าความเจริญจาก การท่องเที่ยวทำให้เกิด ปัญหา มลภาวะทางเสียงใน พื้นที่ของท่าน*	9 (2.6)	44 (12.9)	138 (40.6)	109 (32.1)	40 (11.8)	2.63	0.94	ปานกลาง
35. ท่านคิดว่า การท่องเที่ยว ส่งผลให้เกิดปัญหาเรื่องขยะ มูลฝอย สิ่งปฏิกูลในพื้นที่ ของท่านเพิ่มมากขึ้น*	13 (3.8)	32 (9.4)	82 (24.1)	151 (44.4)	62 (18.2)	2.36	1.00	ปานกลาง
36. ท่านคิดว่า การท่องเที่ยว ส่งผลให้เกิดปัญหาในการ จัดเก็บและทำลายขยะใน พื้นที่ของท่าน*	13 (3.8)	18 (5.3)	106 (31.2)	141 (41.5)	62 (18.2)	2.35	0.96	ปานกลาง
37. การพัฒนาพื้นที่ ท่องเที่ยวทำให้มีการนำ พื้นที่สาธารณะมาใช้ให้เกิด ประโยชน์มากยิ่งขึ้น	42 (12.4)	66 (19.4)	56 (16.5)	145 (42.6)	31 (9.1)	3.17	1.20	ปานกลาง
38. การพัฒนาพื้นที่ ท่องเที่ยวส่งผลให้เกิดการ บุกรุกตัดไม้ทำลายป่าใน พื้นที่ของท่าน*	0 (0.0)	66 (19.4)	108 (31.8)	68 (20.0)	98 (28.8)	2.41	1.10	ปานกลาง

ตารางที่ 5 (ต่อ)

(n = 340)

การรับรู้ผลกระทบจาก การท่องเที่ยว	ระดับการรับรู้					$\bar{X}$	S.D.	สรุประดับ การรับรู้
	น้อย ที่สุด	น้อย	ปาน กลาง	มาก	มาก ที่สุด			
39. ความเจริญจากการ ท่องเที่ยวทำให้เกิดการ ลักลอบนำของป่าเพื่อ จำหน่ายให้แก่ นักท่องเที่ยว เช่น ต้นไม้ สัตว์ป่า*	5	92	109	68	66	2.71	1.11	ปานกลาง
	(1.5)	(27.1)	(32.1)	(20.0)	(19.4)			
40. การท่องเที่ยวทำให้ เกิดปัญหาทัศนอุจาด (ขาด ความสวยงามทำให้เกิด ความรู้สึกรังเกียจ) ใน พื้นที่ของท่าน*	2	108	65	117	48	2.70	1.08	ปานกลาง
	(0.6)	(31.8)	(19.1)	(34.4)	(14.1)			
รวมการรับรู้ผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม						28.51	6.30	ปานกลาง
โดยรวมทั้งหมด						126.60	17.23	ปานกลาง

หมายเหตุ: * หมายถึง ข้อคำถามเชิงลบ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการรับรู้ถึงผลกระทบจากการท่องเที่ยวของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จากตารางที่ 5 พบว่า การรับรู้ผลกระทบจากการท่องเที่ยวโดยรวมเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 126.60) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านปรากฏว่า

การรับรู้ถึงผลกระทบทางด้านเศรษฐกิจ โดยเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 36.06) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า การรับรู้ผลกระทบทางด้านเศรษฐกิจส่วนใหญ่อยู่ในระดับสูง (6 ข้อ) และ อยู่ในระดับปานกลาง (4 ข้อ) โดยมีข้อที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง 3 ลำดับแรกคือ ข้อที่ 3. ท่านคิดว่าการท่องเที่ยวทำให้เกิดการพัฒนาอาชีพขึ้นในชุมชน (ค่าเฉลี่ย 4.01) รองลงมาคือ ข้อที่ 2. ท่านคิดว่าการท่องเที่ยวช่วยให้คนในท้องถิ่นมีทางเลือกในประกอบอาชีพเพิ่มมากขึ้น (ค่าเฉลี่ย 3.98) และ ข้อที่ 1. ท่านคิดว่าการท่องเที่ยวส่งผลให้เกิดการกระจายรายได้สู่ชุมชนของท่าน (ค่าเฉลี่ย 3.90) ตามลำดับ

การรับรู้ผลกระทบทางด้านสังคม โดยเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 32.08)

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า การรับรู้ผลกระทบทางด้านสังคมส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลาง (8 ข้อ) และอยู่ในระดับสูง (2 ข้อ) โดยมีข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูง 3 ลำดับแรกคือ ข้อที่ 11. ท่านคิดว่าการท่องเที่ยวทำให้คนในชุมชนของท่านมีความสามัคคีเพิ่มมากขึ้น เช่น การช่วยกันดูแลรักษาสถานที่ท่องเที่ยว การร่วมกันจัดงานในช่วงเทศกาล งานประเพณีท้องถิ่น (ค่าเฉลี่ย 3.78) รองลงมาคือ ข้อที่ 12. ท่านคิดว่าการท่องเที่ยวทำให้ชุมชนท้องถิ่นมีความเข้มแข็งเพิ่มมากขึ้นเพราะคนในชุมชนร่วมมือกันพัฒนาชุมชน (ค่าเฉลี่ย 3.70) และ ข้อที่ 13. ท่านคิดว่าการท่องเที่ยวทำให้เกิดประโยชน์ในการสร้างความเข้าใจอันดีระหว่างคนในท้องถิ่นกับนักท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 3.43) ตามลำดับ

การรับรู้ผลกระทบทางด้านวัฒนธรรม โดยเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 29.95)

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า การรับรู้ผลกระทบทางด้านวัฒนธรรมทุกข้อ (10 ข้อ) อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด 3 ลำดับแรก คือ ข้อที่ 22. ท่านคิดว่าการท่องเที่ยวช่วยกระตุ้นให้เกิดการถ่ายทอดภูมิปัญญาระหว่างคนในชุมชน (ค่าเฉลี่ย 3.56) รองลงมา คือ ข้อที่ 23. ท่านคิดว่าการท่องเที่ยวทำให้ประชาชนในท้องถิ่นมีความสนใจหาความรู้ ในภาษาอื่นนอกจากภาษาประจำท้องถิ่นเพิ่มมากขึ้น (ค่าเฉลี่ย 3.49) และ ข้อที่ 21. ท่านคิดว่าการท่องเที่ยวส่งผลให้คนในท้องถิ่นรักและหวงแหน ขนบ ธรรมเนียมประเพณี และวัฒนธรรมท้องถิ่น เพิ่มมากขึ้น (ค่าเฉลี่ย 3.47) ตามลำดับ

การรับรู้ผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม โดยเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 28.51) เมื่อ

พิจารณาเป็นรายข้อพบว่า การรับรู้ผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อมทุกข้อ (10 ข้อ) อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูง 3 ลำดับแรกคือ ข้อที่ 32. ท่านคิดว่าการท่องเที่ยวทำให้เกิดการปรับปรุงภูมิทัศน์ให้เป็นระเบียบเรียบร้อยสวยงาม (ค่าเฉลี่ย 3.50) รองลงมาคือ ข้อที่ 33. การท่องเที่ยวทำให้เกิดการพัฒนาพื้นที่ท่องเที่ยวใหม่ๆ เพื่อลดความหนาแน่นของนักท่องเที่ยวตามชุมชนใหญ่ๆ (ค่าเฉลี่ย 3.40) และข้อที่ 31. ท่านคิดว่าการท่องเที่ยวช่วยกระตุ้นให้ชุมชนของท่านมีการหาแนวทางในการรักษาสิ่งแวดล้อมของชุมชนให้ดีขึ้น (ค่าเฉลี่ย 3.28) ตามลำดับ

ส่วนที่ 5 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

ตารางที่ 6 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล

(n=340)

ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน	ระดับทัศนคติ					$\bar{X}$	S.D.	สรุประดับทัศนคติ
	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ไม่เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	เห็นด้วย	เห็นด้วยอย่างยิ่ง			
ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชน								
1. ท่านคิดว่าควรให้ชุมชนในท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน	0 (0.0)	0 (0.0)	25 (7.4)	150 (44.1)	165 (48.5)	4.41	0.62	สูง
2. ท่านคิดว่าการชี้แจงถึงวัตถุประสงค์ของการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนแก่ชุมชนเป็นสิ่งจำเป็น	0 (0.0)	0 (0.0)	43 (12.6)	135 (39.7)	162 (47.6)	4.35	0.69	สูง
3. ควรมีการประชุมร่วมกับชุมชนเพื่อวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยว	0 (0.0)	4 (1.2)	23 (6.8)	132 (38.8)	181 (53.2)	4.44	0.67	สูง
4. ท่านคิดว่าควรให้ชุมชนสามารถมีส่วนร่วมในการแก้ปัญหาที่เกิดจากการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน	0 (0.0)	0 (0.0)	29 (8.5)	154 (45.3)	157 (46.2)	4.38	0.64	สูง
5. ท่านคิดว่าการทำงานร่วมกับชุมชนทำให้การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเป็นไปอย่างล่าช้า*	37 (10.9)	132 (38.8)	106 (31.2)	47 (13.8)	18 (5.3)	3.36	1.02	ปานกลาง

ตารางที่ 6 (ต่อ)

(n=340)

ทัศนคติต่อการพัฒนาการ ท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน	ระดับทัศนคติ					$\bar{X}$	S.D.	สรุประดับ ทัศนคติ
	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง	ไม่เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	เห็น ด้วย	เห็นด้วย อย่างยิ่ง			
6. ท่านคิดว่าควรให้ ตัวแทนจากชุมชนเข้าร่วม เป็นกรรมการในการพัฒนา พื้นที่ท่องเที่ยว	0 (0.0)	0 (0.0)	29 (8.5)	217 (63.8)	94 (27.6)	4.19	0.57	สูง
7. ท่านคิดว่าชุมชนควร ได้รับผลประโยชน์ จากการท่องเที่ยว	0 (0.0)	0 (0.0)	8 (2.4)	239 (70.3)	93 (27.4)	4.25	0.49	สูง
8. ท่านคิดว่าสมควรให้ ชุมชนมีส่วนร่วมในการ ตรวจสอบการบริหารและ กระจายผลประโยชน์ที่เกิด จากการท่องเที่ยว	0 (0.0)	7 (2.1)	65 (19.1)	143 (42.1)	125 (36.8)	4.14	0.79	สูง
9. ท่านคิดว่าควรให้ชุมชนมี ส่วนร่วมในการติดตามและ ประเมินผลกระทบที่เกิด จากการท่องเที่ยว	0 (0.0)	4 (1.2)	27 (7.9)	170 (50.0)	139 (40.9)	4.31	0.67	สูง
10. ท่านคิดว่าการเปิด โอกาสให้ชุมชนร้องเรียน ถึงผลกระทบที่เกิดจากการ ท่องเที่ยวเป็นสิ่งที่ดี	0 (0.00)	8 (2.4)	14 (4.1)	191 (56.2)	127 (37.4)	4.29	0.65	สูง
รวมด้านการมีส่วนร่วมของชุมชน						42.11	4.18	สูง
ด้านการสร้างโอกาสในการจ้างงานที่มีคุณภาพ								
11. ท่านคิดว่าควรให้ความรู้ ในการประกอบอาชีพ ทางการท่องเที่ยวจะช่วยให้ คนในชุมชนได้รับการจ้าง งาน	0 (0.0)	0 (0.0)	15 (4.4)	219 (64.4)	106 (31.2)	4.27	0.53	สูง

ตารางที่ 6 (ต่อ)

(n=340)

ทัศนคติต่อการพัฒนาการ ท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน	ระดับทัศนคติ					$\bar{X}$	S.D.	สรุประดับ ทัศนคติ
	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง	ไม่เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	เห็น ด้วย	เห็นด้วย อย่างยิ่ง			
12. ท่านคิดว่า การให้ความรู้ ในการประกอบอาชีพ ทางการท่องเที่ยวช่วย พัฒนาคุณภาพ ฝีมือแรงงานของคนใน ชุมชนสูงขึ้น	0 (0.0)	0 (0.0)	67 (19.7)	192 (56.5)	81 (23.8)	4.04	0.66	สูง
13. ท่านคิดว่า การให้ความรู้ การประกอบอาชีพทางการ ท่องเที่ยวจะช่วยให้ ประชาชนในท้องถิ่น สามารถประกอบอาชีพที่ มั่นคง	0 (0.0)	4 (1.2)	67 (19.7)	207 (60.9)	62 (18.2)	3.96	0.65	สูง
14. ท่านคิดว่า ความรู้ใน อาชีพทางการท่องเที่ยวจะ ช่วยเพิ่มทางเลือกในการ ประกอบอาชีพให้กับชุมชน	0 (0.0)	0 (0.0)	50 (14.7)	252 (74.1)	38 (11.2)	3.96	0.51	สูง
15. ท่านคิดว่า ควรจัดให้มี การอบรมพัฒนาอาชีพ ทางการท่องเที่ยวแก่คนใน ชุมชน	0 (0.0)	2 (0.6)	68 (20.0)	183 (53.8)	87 (25.6)	4.04	0.69	สูง
16. ท่านคิดว่า ควรมีรูปแบบ การอบรมอาชีพทางการ ท่องเที่ยวที่หลากหลายเพื่อ เพิ่มโอกาสในการจ้างงาน	0 (0.0)	20 (5.9)	13 (3.8)	198 (58.2)	109 (32.1)	4.16	0.75	สูง
17. ท่านคิดว่า สมควรให้มี การจัดอบรมให้ความรู้ใน การประกอบอาชีพการ ท่องเที่ยวอยู่เสมอ	2 (0.6)	14 (4.1)	26 (7.6)	171 (50.3)	127 (37.4)	4.20	0.79	สูง

ตารางที่ 6 (ต่อ)

(n=340)

ทัศนคติต่อการพัฒนาการ ท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน	ระดับทัศนคติ					$\bar{X}$	S.D.	สรุประดับ ทัศนคติ
	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง	ไม่เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	เห็น ด้วย	เห็นด้วย อย่างยิ่ง			
18. ท่านคิดว่าควรนำความรู้ ภูมิปัญญาท้องถิ่นมา ประยุกต์ใช้ในการพัฒนา อาชีพทางการท่องเที่ยว	0 (0.0)	2 (0.6)	52 (15.3)	136 (40.0)	150 (44.1)	4.28	0.74	สูง
19. ท่านคิดว่าการพัฒนา อาชีพทางการท่องเที่ยวควร ส่งเสริมการศึกษา วัฒนธรรมและวิถีชีวิต ดั้งเดิมของชุมชนควบคู่ไป ด้วย	0 (0.0)	0 (0.0)	31 (9.1)	169 (49.7)	140 (41.2)	4.32	0.63	สูง
20. ท่านคิดว่าการอบรม พัฒนาอาชีพเป็น การเปิดโอกาสในการ ประกอบอาชีพให้แก่คนใน ชุมชนได้อย่างเท่าเทียมกัน	0 (0.0)	2 (0.6)	56 (16.5)	154 (45.3)	128 (37.6)	4.20	0.73	สูง
รวมด้านการสร้างโอกาสในการจ้างงานที่มีคุณภาพ						41.44	4.41	สูง
ด้านการกระจายผลประโยชน์จากการท่องเที่ยว								
21. การกระจาย ผลประโยชน์จากการ ท่องเที่ยวจะต้องให้คนใน ท้องถิ่นได้รับผลประโยชน์	0 (0.0)	9 (2.6)	65 (19.1)	199 (58.5)	67 (19.7)	3.95	0.70	สูง
22. การกระจาย ผลประโยชน์จากการ ท่องเที่ยวอย่างยุติธรรมจะ ช่วยลดข้อขัดแย้งระหว่าง กลุ่มต่างๆ	0 (0.0)	0 (0.0)	61 (17.9)	184 (54.1)	95 (27.9)	4.10	0.67	สูง

ตารางที่ 6 (ต่อ)

(n=340)

ทัศนคติต่อการพัฒนาการ ท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน	ระดับทัศนคติ					$\bar{X}$	S.D.	สรุประดับ ทัศนคติ
	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง	ไม่เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	เห็น ด้วย	เห็นด้วย อย่างยิ่ง			
23. ท่านคิดว่าองค์การของ ท่านสามารถจัดสรร งบประมาณให้โครงการ ท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนได้ อย่างเหมาะสม	0 (0.00)	13 (3.8)	68 (20.0)	224 (65.9)	35 (10.3)	3.83	0.65	สูง
24. ท่านคิดว่าองค์การของ ท่านสามารถนำงบประมาณ ไปใช้พัฒนาการท่องเที่ยว ได้อย่างมีประสิทธิภาพ	0 (0.00)	11 (3.2)	86 (25.3)	165 (48.5)	78 (22.9)	3.91	0.78	สูง
25. ท่านคิดว่าสมควรให้ องค์การบริหารส่วนตำบล เป็นคนกลางในการกระจาย ผลประโยชน์จากการ ท่องเที่ยวระหว่างกลุ่มต่างๆ	4 (1.2)	9 (2.6)	84 (24.7)	168 (49.4)	75 (22.1)	3.89	0.82	สูง
26. ท่านคิดว่าให้ภาคเอกชน เข้ามาลงทุนในธุรกิจ การท่องเที่ยวเป็นสิ่งที่ไม่ เป็นประโยชน์ต่อชุมชน*	36 (10.6)	130 (38.3)	114 (33.5)	60 (17.6)	0 (0.0)	3.42	0.90	ปานกลาง
27. ท่านคิดว่าควรจัด กิจกรรมเพื่อตอบสนอง ความต้องการของ นักท่องเที่ยวเป็นหลัก*	48 (14.1)	71 (20.9)	78 (22.9)	130 (38.2)	13 (3.8)	3.03	1.15	ปานกลาง
28. ควรมีการกระจาย ผลประโยชน์จากการ ท่องเที่ยวให้อย่างเท่าเทียม ระหว่างชุมชน, นักท่องเที่ยว	0 (0.0)	16 (4.7)	44 (12.9)	184 (54.1)	96 (28.2)	4.06	0.77	สูง

ตารางที่ 6 (ต่อ)

(n=340)

ทัศนคติต่อการพัฒนาการ ท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน	ระดับทัศนคติ					$\bar{X}$	S.D.	สรุประดับ ทัศนคติ
	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง	ไม่เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	เห็น ด้วย	เห็นด้วย อย่างยิ่ง			
29. การสนับสนุนและให้ ข้อมูลทางการท่องเที่ยวกับ องค์กรและหน่วยงานอื่น เป็นสิ่งที่ควรกระทำ	0 (0.0)	19 (5.6)	38 (11.2)	252 (74.1)	31 (9.1)	3.87	0.64	สูง
30. ท่านคิดว่าการจัดตั้งกลุ่ม ธุรกิจการท่องเที่ยวเพื่อดูแล ผลประโยชน์ทางการท่องเที่ยว เป็นสิ่งที่ดี	0 (0.0)	20 (5.9)	46 (13.5)	206 (60.6)	68 (20.0)	3.94	0.75	สูง
รวมด้านการกระจายผลประโยชน์จากการท่องเที่ยว						38.00	3.77	สูง
ด้านการวางแผนระยะยาว								
31. การวางแผนร่วมกับผู้มี ส่วนเกี่ยวข้องในกิจกรรม การท่องเที่ยวของท้องถิ่น จะช่วยอนุรักษ์ทรัพยากรไว้ ให้คงอยู่ต่อไป	0 (0.0)	0 (0.0)	35 (10.3)	195 (57.4)	110 (32.4)	4.22	0.62	สูง
32. ท่านคิดว่าองค์การ บริหารส่วนตำบลควร ส่งเสริมให้บุคลากรมี ความรู้ความชำนาญ เกี่ยวกับการพัฒนาการ ท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน	0 (0.0)	0 (0.0)	23 (6.8)	194 (57.1)	123 (36.2)	4.29	0.59	สูง
33. ท่านคิดว่าควรมีการ วางแผนส่งเสริมให้มีการใช้กล ยุทธ์ต่างๆ ในเชิงรุกเพื่อให้เกิด ความยั่งยืนของพื้นที่	82 (24.1)	184 (54.1)	64 (18.8)	10 (2.9)	0 (0.0)	3.99	0.74	สูง

ตารางที่ 6 (ต่อ)

(n=340)

ทัศนคติต่อการพัฒนาการ ท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน	ระดับทัศนคติ					$\bar{X}$	S.D.	สรุประดับ ทัศนคติ
	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง	ไม่เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	เห็น ด้วย	เห็นด้วย อย่างยิ่ง			
34. ท่านคิดว่าควร สนับสนุนให้เยาวชนใน ท้องถิ่นมีส่วนร่วมใน การพัฒนาการท่องเที่ยวใน ท้องถิ่นนั้น ๆ ด้วย	0 (0.0)	0 (0.0)	34 (10.0)	158 (46.5)	148 (43.5)	4.34	0.65	สูง
35. ท่านคิดว่าควรเผยแพร่ ให้ความรู้ในการท่องเที่ยว อย่างยั่งยืนแก่ชุมชนและ ผู้เกี่ยวข้องเป็นสิ่งที่ดี	0 (0.0)	0 (0.0)	39 (11.5)	157 (46.2)	144 (42.4)	4.31	0.67	สูง
36. ท่านคิดว่าในชุมชนของ ท่านควรจัดตั้งกลุ่มหรือ องค์กรภายในท้องถิ่นเพื่อ ตรวจสอบการบริการ ท่องเที่ยว	0 (0.0)	5 (1.5)	45 (13.2)	181 (53.2)	109 (32.1)	4.16	0.70	สูง
37. ท่านคิดว่าควร สนับสนุนให้ผู้ประกอบการ ธุรกิจการท่องเที่ยวใช้ เทคโนโลยีสะอาดเพื่อลด ปัญหามลภาวะเป็น สิ่งจำเป็น	0 (0.0)	0 (0.0)	33 (9.7)	195 (57.4)	112 (32.9)	4.23	0.61	สูง
38. ท่านคิดว่าควร สนับสนุนให้ชุมชนท้องถิ่น จัดกิจกรรม ที่สร้างความประทับใจแก่ นักท่องเที่ยวเพื่อดึงดูดให้ กลับมาท่องเที่ยวอีกครั้ง	0 (0.00)	2 (0.6)	38 (11.2)	201 (59.1)	99 (29.1)	4.17	0.63	สูง

ตารางที่ 6 (ต่อ)

(n=340)

ทัศนคติต่อการพัฒนาการ ท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน	ระดับทัศนคติ					$\bar{X}$	S.D.	สรุประดับ ทัศนคติ
	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง	ไม่เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	เห็น ด้วย	เห็นด้วย อย่างยิ่ง			
39. ท่านคิดว่าควรให้ความ ช่วยเหลืออำนวยความสะดวก แก่หน่วยงานอื่นใน กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการ พัฒนาเพื่อการ ท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน	0 (0.0)	0 (0.0)	34 (10.0)	269 (79.1)	37 (10.9)	4.01	0.46	สูง
40. ท่านคิดว่าควรประสาน แผนพัฒนาการท่องเที่ยวกับ หน่วยงานอื่นเพื่อเกิดเป็น ความยั่งยืน	0 (0.0)	0 (0.0)	46 (13.5)	228 (67.1)	66 (19.4)	4.06	0.57	สูง
รวมด้านการวางแผนระยะยาว						41.78	3.77	สูง
ด้านความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาการท่องเที่ยวและแผนพัฒนาต่างๆ								
41. องค์การบริหารส่วน ตำบลของท่านมีแผนพัฒนา การท่องเที่ยวที่สอดคล้อง กับแผนพัฒนาการท่องเที่ยว อย่างยั่งยืนตามนโยบายของ รัฐบาล	0 (0.0)	8 (2.4)	71 (20.9)	217 (63.8)	44 (12.9)	3.87	0.65	สูง
42. แผนพัฒนาการ ท่องเที่ยวควรได้รับการ เชื่อมโยงการประกอบ อาชีพดั้งเดิมของท้องถิ่น	0 (0.0)	4 (1.2)	43 (12.6)	235 (69.1)	58 (17.1)	4.02	0.59	สูง
43. ท่านคิดว่าแผน พัฒนาการท่องเที่ยวของ ชุมชนท้องถิ่นไม่จำเป็นต้อง สอดคล้องกับแผนพัฒนา เศรษฐกิจของประเทศเพราะ เป้าหมายแตกต่างกัน*	0 (0.0)	71 (20.9)	109 (32.1)	130 (38.2)	30 (8.8)	2.65	0.91	ปานกลาง

ตารางที่ 6 (ต่อ)

(n=340)

ทัศนคติต่อการพัฒนาการ ท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน	ระดับทัศนคติ					$\bar{X}$	S.D.	สรุประดับ ทัศนคติ
	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง	ไม่เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	เห็น ด้วย	เห็นด้วย อย่างยิ่ง			
44. ท่านคิดว่าแผน พัฒนาการท่องเที่ยวควร สอดคล้องกับรูปแบบวิถี ชีวิตของคนในชุมชน	0 (0.00)	4 (1.2)	62 (18.2)	178 (52.4)	96 (28.2)	4.08	0.71	สูง
45. ท่านคิดว่าแผนด้านการ ท่องเที่ยวจะต้องได้รับการ เชื่อมโยงเข้ากับภูมิปัญญา ท้องถิ่นของชุมชน	0 (0.0)	12 (3.5)	69 (20.3)	168 (49.4)	91 (26.8)	3.99	0.78	สูง
46. ท่านคิดว่าควร สนับสนุนการประกอบ อาชีพดั้งเดิมของท้องถิ่น	2 (0.6)	0 (0.0)	63 (18.5)	207 (60.9)	68 (20.0)	4.00	0.66	สูง
47. ท่านคิดว่าควรมีการ ประสานงานเพื่อเชื่อมโยง กิจกรรมการท่องเที่ยวกับ พื้นที่ข้างเคียงต่างๆ	2 (0.6)	14 (4.1)	40 (11.8)	188 (55.3)	96 (28.2)	4.06	0.78	สูง
48. ท่านคิดว่าแผนพัฒนา การท่องเที่ยวควรมีความ สอดคล้องกับแผนพัฒนา เศรษฐกิจของชุมชน	0 (0.0)	0 (0.0)	22 (6.5)	238 (70.0)	80 (23.5)	4.17	0.52	สูง
49. ท่านคิดว่าควรมีการ ติดต่อหรือเข้าร่วมกลุ่มกับ ท้องถิ่นอื่นๆเพื่อจะได้ รับทราบถึงแผนงาน/ โครงการเกี่ยวกับการ พัฒนาการท่องเที่ยวอย่าง ยั่งยืนของท้องถิ่นต่างๆ	0 (0.0)	4 (1.2)	24 (7.1)	268 (78.8)	44 (12.9)	4.04	0.50	สูง

ตารางที่ 6 (ต่อ)

(n=340)

ทัศนคติต่อการพัฒนาการ ท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน	ระดับทัศนคติ					$\bar{X}$	S.D.	สรุประดับ ทัศนคติ
	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง	ไม่เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	เห็น ด้วย	เห็นด้วย อย่างยิ่ง			
50. ท่านคิดแผนพัฒนาการ ท่องเที่ยวควรสอดคล้องกับ แผนพัฒนาชุมชน	0 (0.0)	10 (2.9)	31 (9.1)	216 (63.5)	83 (24.4)	4.09	0.67	สูง
รวมด้านความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาการท่องเที่ยว และแผนพัฒนาต่างๆ						39.68	4.01	สูง
ด้านความสมดุลระหว่าง สังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม และวัตถุประสงค์ทางเศรษฐกิจ								
51. ท่านคิดว่าควรจัด กิจกรรมทางการท่องเที่ยวที่ ตอบสนองทั้งความต้องการ ของนักท่องเที่ยวและชุมชน	0 (0.0)	4 (1.2)	47 (13.8)	200 (58.8)	89 (26.2)	4.10	0.66	สูง
52. ท่านคิดว่าควรจัด กิจกรรมการท่องเที่ยวที่ ส่งเสริมวัฒนธรรม อันดีงามของชุมชน	0 (0.0)	0 (0.0)	38 (11.2)	200 (58.8)	102 (30.0)	4.19	0.61	สูง
53. ท่านคิดว่าควรจัด กิจกรรมทางการท่องเที่ยวที่ ไม่ก่อให้เกิดความเสียหาย แก่สถานที่จัดงาน เช่น การ ขุดเจาะ โบราณสถาน	5 (1.5)	25 (7.4)	60 (17.6)	174 (51.2)	76 (22.4)	3.86	0.90	สูง
54. ท่านคิดว่าควรมีการให้ ความรู้แก่นักท่องเที่ยวเพื่อ ป้องกันการนำเอา วัฒนธรรมที่ขัดกับ ขนบธรรมเนียมประเพณี ท้องถิ่นมาเผยแพร่	0 (0.0)	24 (7.1)	47 (13.8)	160 (47.1)	109 (32.1)	4.04	0.86	สูง

ตารางที่ 6 (ต่อ)

(n=340)

ทัศนคติต่อการพัฒนาการ ท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน	ระดับทัศนคติ					$\bar{X}$	S.D.	สรุประดับ ทัศนคติ
	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง	ไม่เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	เห็น ด้วย	เห็นด้วย อย่างยิ่ง			
55. ท่านคิดว่าควรจัด กิจกรรมการท่องเที่ยวที่ให้ ผลตอบแทนทางเศรษฐกิจ มากกว่าการตอบสนองต่อ ความต้องการของชุมชน*	88 (25.9)	162 (47.6)	40 (11.8)	48 (14.1)	2 (0.6)	3.84	0.99	สูง
56. ท่านคิดว่ากิจกรรม ทางการท่องเที่ยวไม่ควรจัด ต่อวัฒนธรรมของชุมชน	0 (0.0)	32 (9.4)	44 (12.9)	156 (45.9)	108 (1.8)	4.00	0.91	สูง
57. ท่านคิดว่าแผนการ พัฒนาเพื่อการท่องเที่ยว อย่างยั่งยืนควรมุ่งเน้นที่ คุณค่าตามธรรมชาติของ แหล่งท่องเที่ยวมากกว่าการ เสริมแต่ง	99 (29.1)	194 (57.1)	33 (9.7)	14 (4.1)	0 (0.0)	4.11	0.74	สูง
58. ท่านคิดว่าการ สนับสนุนจากชุมชนเป็น องค์ประกอบสำคัญในการ สร้างสมดุลระหว่างสังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อมและ วัตถุประสงค์ทางเศรษฐกิจ	5 (1.5)	10 (2.9)	101 (29.7)	179 (52.6)	45 (13.2)	3.73	0.78	สูง
59. ท่านคิดว่าควรส่งเสริม เยาวชนในชุมชนให้มีการ แต่งกายเลียนแบบ นักท่องเที่ยวต่างประเทศ เพื่อให้เกิดความกลมกลืน*	80 (23.5)	156 (45.9)	75 (22.1)	22 (6.5)	7 (2.1)	2.18	0.93	สูง

ตารางที่ 6 (ต่อ)

(n=340)

ทัศนคติต่อการพัฒนาการ ท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน	ระดับทัศนคติ					$\bar{X}$	S.D.	สรุประดับ ทัศนคติ
	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง	ไม่เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	เห็น ด้วย	เห็นด้วย อย่างยิ่ง			
60. กิจกรรมการท่องเที่ยว ในพื้นที่ของท่านในปัจจุบัน ไม่มีผลกระทบต่อรูปแบบ วิถีชีวิตดั้งเดิมของชุมชน	32 (9.4)	27 (7.9)	72 (21.2)	141 (41.5)	68 (20.0)	3.55	1.17	ปานกลาง
รวมด้านความสมดุลระหว่าง สังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม และวัตถุประสงค์ทางเศรษฐกิจ						39.24	3.85	สูง
ด้านหลักเกณฑ์การประเมินผลกระทบ								
61. ท่านคิดว่าควรมี การศึกษารายละเอียด โครงการพัฒนาการ ท่องเที่ยวก่อนเริ่มโครงการ	0 (0.0)	0 (0.0)	25 (7.4)	224 (65.9)	91 (26.8)	4.19	0.55	สูง
62. ท่านคิดว่าควรมีการ กำหนดปริมาณนัก ท่องเที่ยวให้เหมาะสมกับ แหล่งท่องเที่ยวเพื่อลดการ ทำลาย สิ่งแวดล้อม	0 (0.0)	0 (0.0)	51 (15.0)	161 (47.4)	128 (37.6)	4.23	0.69	สูง
63. ท่านคิดว่าควรเสนอ มาตรการ ควบคุม ป้องกัน แก้ไข ผลกระทบจากการ ท่องเที่ยวที่อาจเกิดขึ้น	0 (0.0)	18 (5.3)	28 (8.2)	169 (49.7)	125 (36.8)	4.18	0.79	สูง
64. ท่านคิดว่าควรมีการ ประเมินขีดความสามารถใน การรองรับของทรัพยากร ทางการท่องเที่ยว	0 (0.0)	21 (6.2)	25 (7.4)	215 (63.2)	79 (23.2)	4.04	0.74	สูง

ตารางที่ 6 (ต่อ)

(n=340)

ทัศนคติต่อการพัฒนาการ ท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน	ระดับทัศนคติ					$\bar{X}$	S.D.	สรุประดับ ทัศนคติ
	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง	ไม่เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	เห็น ด้วย	เห็นด้วย อย่างยิ่ง			
65. ท่านคิดว่าควรมีการ หลักเกณฑ์การประเมินผล กระทบจากการท่องเที่ยว เพื่อลดปัญหาความเสื่อม โทรมของแหล่งท่องเที่ยว	0 (0.0)	11 (3.2)	66 (19.4)	155 (45.6)	108 (31.8)	4.06	0.80	สูง
66. ท่านคิดว่าควรมีการ ควบคุมรูปแบบของสถานที่ พักให้เหมาะสมกลมกลืน กับสภาพแวดล้อม	0 (0.0)	4 (1.2)	41 (12.1)	182 (53.5)	113 (33.2)	4.19	0.68	สูง
67. ท่านคิดว่าควรมีการ ควบคุมพื้นที่ขายของใน แหล่งท่องเที่ยวให้อยู่ใน ระเบียบ	0 (0.0)	3 (0.9)	24 (7.1)	198 (58.2)	115 (33.8)	4.25	0.62	สูง
68. ท่านคิดว่าควรมีการ ควบคุมรูปแบบกิจกรรม ทางการท่องเที่ยวให้ เหมาะสมกับชุมชน	0 (0.0)	15 (4.4)	37 (10.9)	175 (51.5)	113 (33.2)	4.14	0.78	สูง
69. ท่านคิดว่าควรมีการจัด สิ่งอำนวยความสะดวก ให้กับนักท่องเที่ยวตาม ความเหมาะสม	0 (0.0)	0 (0.0)	66 (19.4)	231 (67.9)	43 (12.6)	3.93	0.56	สูง
70. ท่านคิดว่าควรทำการ ประเมินผลกระทบจากการ ท่องเที่ยวในทุกขั้นตอนทั้ง ก่อนและหลังพัฒนาโครงการ	0 (0.0)	0 (0.0)	34 (10.0)	119 (35.0)	187 (55.0)	4.45	0.67	สูง
รวมด้านหลักเกณฑ์การประเมินผลกระทบ						41.65	4.05	สูง

ตารางที่ 6 (ต่อ)

(n=340)

ทัศนคติต่อการพัฒนาการ ท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน	ระดับทัศนคติ					$\bar{X}$	S.D.	สรุประดับ ทัศนคติ
	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง	ไม่เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	เห็น ด้วย	เห็นด้วย อย่างยิ่ง			
ด้านการดำรงรักษาทรัพยากรมรดกทางธรรมชาติและวัฒนธรรม								
71. ท่านคิดว่าควรมี มาตรการที่เข้มงวด ในการรักษาโบราณ สถาน โบราณวัตถุ ภายในท้องถิ่น	0 (0.0)	2 (0.6)	36 (10.6)	163 (47.9)	139 (40.9)	4.29	0.67	สูง
72. ท่านคิดว่านโยบายใน การรักษาประเพณีดั้งเดิม ของชุมชนไม่ให้มีการ เปลี่ยนแปลงไปจากอดีต เป็นสิ่งสำคัญ	4 (1.2)	4 (1.2)	16 (4.7)	243 (71.5)	73 (21.5)	4.11	0.64	สูง
73. ท่านคิดว่าการ แลกเปลี่ยนวัฒนธรรม ระหว่างชุมชนกับ นักท่องเที่ยวจะทำให้ วัฒนธรรมท้องถิ่นเสีย เอกลักษณ์ดั้งเดิมไป*	33 (9.7)	104 (30.6)	140 (41.2)	61 (17.9)	2 (0.6)	3.31	0.90	ปานกลาง
74. ท่านคิดว่าการใช้ภาษา ต่างถิ่นในชีวิตประจำวัน แทนการใช้ภาษาท้องถิ่น ของชุมชนเป็นสิ่งที่ไม่ สามารถป้องกันได้*	30 (8.8)	114 (33.5)	91 (26.8)	90 (26.5)	15 (4.4)	3.16	1.05	ปานกลาง
75. ท่านคิดว่าการพัฒนา ท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนทำให้ เกิดการใช้ทรัพยากร อย่างคุ้มค่า	0 (0.0)	24 (7.1)	57 (16.8)	187 (55.0)	72 (21.2)	3.90	0.81	สูง

ตารางที่ 6 (ต่อ)

(n=340)

ทัศนคติต่อการพัฒนาการ ท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน	ระดับทัศนคติ					$\bar{X}$	S.D.	สรุประดับ ทัศนคติ
	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง	ไม่เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	เห็น ด้วย	เห็นด้วย อย่างยิ่ง			
76. ท่านคิดว่าการพัฒนา ท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนสามารถ ช่วยรักษาทรัพยากรมรดกทาง ธรรมชาติและวัฒนธรรมได้	0 (0.0)	2 (0.6)	16 (4.7)	217 (63.8)	105 (30.9)	4.25	0.56	สูง
77. ท่านคิดว่าควร ส่งเสริมให้มีการถ่ายทอดภูมิ ปัญญาและมรดกทาง วัฒนธรรมไว้ให้ลูกหลาน	0 (0.00)	1 (0.3)	61 (17.9)	156 (45.9)	122 (35.9)	4.17	0.72	สูง
78. ท่านคิดว่าควรกำหนด แนวทางในการปฏิบัติตัว ของนักท่องเที่ยวใน กิจกรรมการท่องเที่ยวต่างๆ	0 (0.0)	4 (1.2)	41 (12.1)	236 (69.4)	59 (17.4)	4.03	0.58	สูง
79. ท่านคิดว่าระบบการ บำบัดของเสียที่มีคุณภาพ เป็นสิ่งจำเป็น	0 (0.0)	2 (0.6)	73 (21.5)	169 (49.7)	96 (28.2)	4.06	0.72	สูง
80. ท่านคิดว่าควรทำ การวิจัยศึกษาเพื่อบำรุง รักษาแหล่งท่องเที่ยว	0 (0.0)	6 (1.8)	18 (5.3)	162 (47.6)	154 (45.3)	4.36	0.67	สูง
รวมด้านการดำรงรักษาทรัพยากรมรดกทางธรรมชาติและวัฒนธรรม						39.64	3.58	สูง

ตารางที่ 6 (ต่อ)

(n=340)

ทัศนคติต่อการพัฒนาการ ท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน	ระดับทัศนคติ					$\bar{X}$	S.D.	สรุประดับ ทัศนคติ
	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง	ไม่เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	เห็น ด้วย	เห็นด้วย อย่างยิ่ง			
ด้านการทำการตลาดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน								
81. ท่านคิดว่าการจัดเตรียม ข้อมูลการท่องเที่ยวอย่าง พร้อมมูล จะทำใ้ นักท่องเที่ยวเกิดความ ประทับใจ	0 (0.0)	0 (0.0)	23 (6.8)	184 (54.1)	133 (39.1)	4.32	0.60	สูง
82. ท่านคิดว่าเมื่อ นักท่องเที่ยวมีความ ประทับใจที่ดีแล้ว นักท่องเที่ยวจะกลับมาเที่ยว ในท้องถิ่นท่านอีก	0 (0.0)	0 (0.0)	67 (19.7)	169 (49.7)	104 (30.6)	4.11	0.70	สูง
83. ท่านคิดว่าการ ประชาสัมพันธ์ข้อมูลการ ท่องเที่ยวจะสามารถกระตุ้น ให้นักท่องเที่ยว เข้ามาท่องเที่ยวใน ท้องถิ่นของท่าน	0 (0.0)	5 (1.5)	20 (5.9)	163 (47.9)	152 (44.7)	4.36	0.66	สูง
84. ท่านคิดว่าการสร้างความ ประทับใจที่ดีแก่นักท่องเที่ยว เป็นสิ่งที่ควรกระทำ	0 (0.0)	0 (0.0)	30 (8.8)	155 (45.6)	155 (45.6)	4.37	0.64	สูง
85. ท่านคิดว่าควรรีให้ ความสำคัญในเรื่องคุณภาพ ของประสบ การณ์ที่นักท่องเที่ยวจะ ได้รับจากการท่องเที่ยว	0 (0.0)	0 (0.0)	7 (2.1)	175 (51.5)	158 (46.5)	4.44	0.54	สูง
86. การปรับปรุงสถานที่ ท่องเที่ยวให้อยู่ในสภาพดี อยู่เสมอ เป็นสิ่งจำเป็น	0 (0.0)	0 (0.0)	28 (8.2)	148 (43.5)	164 (48.2)	4.40	0.64	สูง

ตารางที่ 6 (ต่อ)

(n=340)

ทัศนคติต่อการพัฒนาการ ท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน	ระดับทัศนคติ					$\bar{X}$	S.D.	สรุประดับ ทัศนคติ
	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง	ไม่เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	เห็น ด้วย	เห็นด้วย อย่างยิ่ง			
87. ท่านคิดว่าควรแสวงหา พื้นที่ใหม่ๆเพื่อพัฒนาให้ เป็นสถานที่ท่องเที่ยวแหล่ง ใหม่	0 (0.0)	11 (3.2)	102 (30.0)	174 (51.2)	53 (15.6)	3.79	0.74	สูง
88. ท่านคิดว่าควรมี กิจกรรมหรือสถานที่ ท่องเที่ยวที่น่าประทับใจ เพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยว	0 (0.0)	0 (0.0)	77 (22.6)	164 (48.2)	99 (29.1)	4.06	0.72	สูง
89. ท่านคิดว่าการจัดสิ่ง อำนวยความสะดวก บริการแก่นักท่องเที่ยว เช่น ประปา ไฟฟ้า โทรศัพท์ และ ระบบขนส่ง เป็นสิ่งสำคัญ	0 (0.0)	3 (0.9)	51 (15.0)	152 (44.7)	134 (39.4)	4.23	0.73	สูง
90. ท่านคิดว่าการ ประชาสัมพันธ์ สถานที่ท่องเที่ยวที่น่า ประทับใจภายในท้องถิ่น อย่างสม่ำเสมอเป็นสิ่งที่ดี	0 (0.0)	0 (0.0)	20 (5.9)	163 (47.9)	157 (46.2)	4.40	0.60	สูง
รวมด้านการทำการตลาดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน						42.49	4.62	สูง
รวมทั้งหมด						366.03	24.63	สูง

หมายเหตุ: * หมายถึง ข้อคำถามเชิงลบ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จากตารางที่ 6 พบว่า ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนโดยรวมเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ย 366.03) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านปรากฏว่า

ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการมีส่วนร่วมของชุมชน โดยเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ย 42.11) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชนส่วนใหญ่อยู่ในระดับสูง (9 ข้อ) และอยู่ในระดับปานกลาง (1 ข้อ) โดยมีข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูง 3 ลำดับแรกคือ ข้อที่ 3. ควรมีการประชุมร่วมกับชุมชนเพื่อวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (ค่าเฉลี่ย 4.44) รองลงมาคือ ข้อที่ 1. ท่านคิดว่าควรให้ชุมชนในท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (ค่าเฉลี่ย 4.41) และ ข้อที่ 4. ท่านคิดว่าควรให้ชุมชนสามารถเข้ามามีส่วนร่วมในการแก้ปัญหาที่เกิดจากการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (ค่าเฉลี่ย 4.38) ตามลำดับ

ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการสร้างโอกาสในการจ้างงานที่มีคุณภาพโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ย 41.44) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ด้านการสร้างโอกาสในการจ้างงานที่มีคุณภาพส่วนใหญ่อยู่ในระดับสูง(8 ข้อ) และอยู่ในระดับปานกลาง (2 ข้อ) โดยมีข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูง 4 ลำดับแรกคือ ข้อที่ 19. ท่านคิดว่าการพัฒนาอาชีพทางการท่องเที่ยวควรส่งเสริมการศึกษาวัฒนธรรมและวิถีชีวิตดั้งเดิมของ (ค่าเฉลี่ย 4.32) รองลงมาคือ ข้อที่ 18. ท่านคิดว่าควรนำความรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่นมาประยุกต์ใช้ในการพัฒนาอาชีพทางการท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 4.28) และ ข้อที่ 17. ท่านคิดว่าสมควรให้มีการจัดอบรมให้ความรู้ในการประกอบอาชีพการท่องเที่ยวอยู่เสมอ กับข้อที่ 20. ท่านคิดว่าการอบรมพัฒนาอาชีพเป็นการเปิดโอกาสในการประกอบอาชีพให้แก่คนในชุมชนได้อย่างเท่าเทียมกัน มีค่าเฉลี่ยเท่ากันคือ 4.20

ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการกระจายผลประโยชน์ของการท่องเที่ยวโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ย 38.00) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ด้านการกระจายผลประโยชน์ของการท่องเที่ยวส่วนใหญ่อยู่ในระดับสูง (8 ข้อ) และอยู่ในระดับปานกลาง (2 ข้อ) โดยมีข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูง 3 ลำดับแรกคือ ข้อที่ 22. การกระจายผลประโยชน์จากการท่องเที่ยวอย่างยุติธรรมจะช่วยลดข้อขัดแย้งในเรื่องผลประโยชน์ระหว่างกลุ่มต่างๆ (ค่าเฉลี่ย 4.10) รองลงมาคือ ข้อที่ 28. ท่านคิดว่าควรมีการกระจายผลประโยชน์ทางการท่องเที่ยวอย่างเท่าเทียมระหว่างชุมชนนักท่องเที่ยวและผู้ประกอบการต่างๆ (ค่าเฉลี่ย 4.06) และ ข้อที่ 21. การกระจายผลประโยชน์จากการท่องเที่ยวจะต้องให้คนในท้องถิ่นได้รับผลประโยชน์ (ค่าเฉลี่ย 3.95) ตามลำดับ

ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการวางแผนระยะยาวโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ย 41.78) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ด้านการวางแผนระยะยาวทุกข้อ (10 ข้อ) อยู่ในระดับสูง โดยมีข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูง 3 ลำดับแรกคือ ข้อที่ 34. ท่านคิดว่าควรสนับสนุนให้เยาวชนในท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวในท้องถิ่นนั้น ๆ ด้วย (ค่าเฉลี่ย 4.34) รองลงมาคือ ข้อที่ 35. ท่านคิดว่าการเผยแพร่ให้ความรู้ในการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนแก่ชุมชนและผู้เกี่ยวข้องเป็นสิ่งที่ดี (ค่าเฉลี่ย 4.31) และ ข้อที่ 32. ท่านคิดว่าองค์กรบริหารส่วนตำบลควรส่งเสริมให้บุคลากรมีความรู้ความชำนาญเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (ค่าเฉลี่ย 4.29) ตามลำดับ

ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาการท่องเที่ยวและแผนพัฒนาต่างๆ โดยเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ย 39.68) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ด้านความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาการท่องเที่ยวและแผนพัฒนาต่างๆทุกข้อ (10 ข้อ) อยู่ในระดับสูง โดยมีข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูง 3 ลำดับแรกคือ ข้อที่ 48. ท่านคิดว่าแผนพัฒนาการท่องเที่ยวควรมีความสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจของชุมชน (ค่าเฉลี่ย 4.17) รองลงมาคือ ข้อที่ 44. ท่านคิดว่าแผนพัฒนาการท่องเที่ยวควรสอดคล้องกับรูปแบบวิถีชีวิตของคนในชุมชน (ค่าเฉลี่ย 4.08) และ ข้อที่ 50. ท่านคิดแผนพัฒนาการท่องเที่ยวควรสอดคล้องกับแผนพัฒนาชุมชน (ค่าเฉลี่ย 4.09) ตามลำดับ

ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านความสมดุลระหว่าง สังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อมและวัตถุประสงค์ทางเศรษฐกิจ โดยเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ย 39.24) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ด้านความสมดุลระหว่าง สังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อมและวัตถุประสงค์ทางเศรษฐกิจส่วนใหญ่อยู่ในระดับสูง (9 ข้อ) และอยู่ในระดับปานกลาง (1 ข้อ) โดยมีข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูง 3 ลำดับแรกคือ ข้อที่ 52. ท่านคิดว่าควรจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวที่ส่งเสริมวัฒนธรรมอันดีงามของชุมชน (ค่าเฉลี่ย 4.19) รองลงมาคือ ข้อที่ 57. ท่านคิดว่าแผนการพัฒนาเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนควรมุ่งเน้นที่คุณค่าตามธรรมชาติของแหล่งท่องเที่ยวมากกว่าการเสริมแต่ง (ค่าเฉลี่ย 4.11) และ ข้อที่ 51. ท่านคิดว่าควรจัดกิจกรรมทางการท่องเที่ยวที่ตอบสนองทั้งความต้องการของนักท่องเที่ยวและชุมชน (ค่าเฉลี่ย 4.10) ตามลำดับ

ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านหลักเกณฑ์การประเมินผลกระทบโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ย 41.65) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ด้านหลักเกณฑ์การประเมินผลกระทบทุกข้อ (10 ข้อ) อยู่ในระดับสูง โดยมีข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูง 3 ลำดับแรกคือ 70. ท่านคิดว่าควรทำ

การประเมินผลกระทบจากการท่องเที่ยวในทุกขั้นตอนทั้งก่อนและหลังการพัฒนาโครงการ (ค่าเฉลี่ย 4.45) รองลงมาคือ ข้อที่ 67. ท่านคิดว่าควรมีการควบคุมพื้นที่ชายของในแหล่งท่องเที่ยวให้อยู่ในระเบียบ (ค่าเฉลี่ย 4.25) และ ข้อที่ 66. ท่านคิดว่าควรมีการควบคุมรูปแบบของสถานที่พักให้เหมาะสมกลมกลืนกับสภาพแวดล้อม (ค่าเฉลี่ย 4.19) ตามลำดับ

ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการดำรงรักษาทรัพยากรมรดกทางธรรมชาติและวัฒนธรรมโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ย 39.64) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่าด้านการดำรงรักษาทรัพยากรมรดกทางธรรมชาติและวัฒนธรรมส่วนใหญ่อยู่ในระดับสูง (8 ข้อ) และอยู่ในระดับปานกลาง (2 ข้อ) โดยมีข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูง 3 ลำดับแรกคือ ข้อที่ 80.ท่านคิดว่าควรทำการศึกษาวิจัยเพื่อบำรุงรักษาแหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 4.36) รองลงมาคือ ข้อที่ 71. ท่านคิดว่าควรมีมาตรการที่เข้มงวดในการรักษาโบราณสถาน โบราณวัตถุ ภายในท้องถิ่น (ค่าเฉลี่ย 4.29) และ ข้อที่ 76.ท่านคิดว่าการพัฒนาท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนสามารถช่วยรักษาทรัพยากรมรดกทางธรรมชาติและวัฒนธรรมได้ (ค่าเฉลี่ย 4.25) ตามลำดับ

ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการทำการตลาดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ย 42.49) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ด้านการทำการตลาดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนทุกข้อ (10 ข้อ)อยู่ในระดับสูง โดยมีข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูง 3 ลำดับแรกคือ ข้อที่ 85. ท่านคิดว่าควรให้ความสำคัญในเรื่องคุณภาพของประสบการณ์ที่นักท่องเที่ยวจะได้รับจากการท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 4.44) รองลงมาคือ ข้อที่ 86. ท่านคิดว่าปรับปรุงสถานที่ท่องเที่ยวภายในท้องถิ่นให้อยู่ในสภาพดีอยู่เสมอ เป็นสิ่งจำเป็น (ค่าเฉลี่ย 4.40) และข้อที่ 90.ท่านคิดว่า การประชาสัมพันธ์สถานที่ท่องเที่ยวที่น่าประทับใจภายในท้องถิ่นอย่างสม่ำเสมอเป็นสิ่งที่ดี (ค่าเฉลี่ย 4.40)

ส่วนที่ 6 ผลการทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 1 สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีปัจจัยส่วนบุคคลแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนแตกต่างกัน โดยแยกเป็นสมมติฐานย่อย ดังนี้

สมมติฐานที่ 1.1 สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีเพศแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนแตกต่างกัน

ตารางที่ 7 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามเพศ โดย t – test

(n=340)

ทัศนคติต่อการพัฒนา การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ตามเพศ	n	$\bar{X}$	S.D.	t	p - value	สรุปผล การทดสอบ
1. ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชน						
ชาย	266	41.74	3.96	-2.851**	0.005	แตกต่าง
หญิง	74	43.43	4.66			
2. ด้านการสร้างโอกาสในการจ้างงานที่มีคุณภาพ						
ชาย	266	40.83	4.25	-4.915**	0.000	แตกต่าง
หญิง	74	43.59	4.34			
3. ด้านการกระจายผลประโยชน์จากการท่องเที่ยว						
ชาย	266	38.26	3.75	2.483*	0.014	แตกต่าง
หญิง	74	37.05	3.69			
4. ด้านการวางแผนระยะยาว						
ชาย	266	41.61	3.84	-1.618 ^{ns}	0.107	ไม่แตกต่าง
หญิง	74	42.41	3.44			
5. ด้านความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาการท่องเที่ยวและแผนพัฒนาต่างๆ						
ชาย	266	39.30	3.85	-3.320**	0.001	แตกต่าง
หญิง	74	41.03	4.32			

ตารางที่ 7 (ต่อ)

						(n=340)
ทัศนคติต่อการพัฒนา การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ตามเพศ	n	$\bar{X}$	S.D.	t	p - value	สรุปผล การทดสอบ
6. ด้านความสมดุลระหว่างสังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม และ วัตถุประสงค์ทางเศรษฐกิจ						
ชาย	266	39.34	3.94	0.883 ^{ns}	0.378	ไม่แตกต่าง
หญิง	74	38.89	3.48			
7. ด้านหลักเกณฑ์การประเมินผลกระทบ						
ชาย	266	41.58	4.05	-0.580 ^{ns}	0.562	ไม่แตกต่าง
หญิง	74	41.89	4.08			
8. ด้านการดำรงรักษาทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรม						
ชาย	266	39.81	3.48	1.682 ^{ns}	0.094	ไม่แตกต่าง
หญิง	74	39.03	3.86			
9. ด้านการทำการตลาดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน						
ชาย	266	42.71	4.71	1.715 ^{ns}	0.087	ไม่แตกต่าง
หญิง	74	41.67	4.21			
โดยรวม						
ชาย	266	365.20	23.76	-1.175 ^{ns}	0.241	ไม่แตกต่าง
หญิง	74	369.00	27.49			

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามเพศในตารางที่ 7 พบว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีเพศแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยรวมเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน(ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน ปรากฏว่า

ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชน สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีเพศแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการมีส่วนร่วมของชุมชน โดยเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01) โดยที่สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่เป็นเพศหญิง มีทัศนคติ โดยเฉลี่ย (ค่าเฉลี่ย43.43) สูงกว่าสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่เป็นเพศชาย (ค่าเฉลี่ย41.74)

ด้านการสร้างโอกาสในการจ้างงานที่มีคุณภาพ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีเพศแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการสร้างโอกาสในการจ้างงานที่มีคุณภาพ โดยเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01) โดยที่สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่เป็นเพศหญิงมีทัศนคติโดยเฉลี่ย(ค่าเฉลี่ย43.59) สูงกว่าสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่เป็นเพศชาย (ค่าเฉลี่ย40.83)

ด้านการกระจายผลประโยชน์การท่องเที่ยว สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีเพศแตกต่างกันมีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ด้านการกระจายผลประโยชน์จากการท่องเที่ยวโดยเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05) โดยที่สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่เป็นเพศชาย มีทัศนคติโดยเฉลี่ย(ค่าเฉลี่ย38.26) สูงกว่าสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่เป็นเพศหญิง(ค่าเฉลี่ย37.05)

ด้านการวางแผนระยะยาว สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีเพศแตกต่างกันมีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ด้านการวางแผนระยะยาว โดยเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ด้านความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาการท่องเที่ยวและแผนพัฒนาต่างๆ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีเพศแตกต่างกันมีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ด้านความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาการท่องเที่ยวและแผนพัฒนาต่างๆ โดยเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01) โดยที่สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่เป็นเพศหญิงมีทัศนคติโดยเฉลี่ย (ค่าเฉลี่ย41.03) สูงกว่าสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่เป็นเพศชาย (ค่าเฉลี่ย39.30)

ด้านความสมดุลระหว่างสังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม และ วัตถุประสงค์ทางเศรษฐกิจ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีเพศแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่าง

ยั่งยืน ด้านความสมดุลระหว่างสังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม และ วัตถุประสงค์ทางเศรษฐกิจโดยเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ด้านหลักเกณฑ์การประเมินผลกระทบ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีเพศแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ด้านหลักเกณฑ์การประเมินผลกระทบ โดยเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ด้านการดำรงรักษาทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรม สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีเพศแตกต่างกันมีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ด้านการดำรงรักษา ทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรม โดยเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ด้านการทำการตลาดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีเพศแตกต่างกันมีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ด้านการทำการตลาดการท่องเที่ยวอย่าง ยั่งยืน โดยเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

สมมติฐานที่ 1.2 สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีอายุแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนแตกต่างกัน

ตารางที่ 8 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิก องค์การบริหารส่วนตำบลจังหวัดราชบุรี จำแนกตามอายุ โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวน

(n=340)

ทัศนคติต่อการพัฒนา การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ตามอายุ	n	$\bar{X}$	S.D.	F	p - value	สรุปผลการ
						ทดสอบ
1. ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชน						
40 ปีหรือต่ำกว่า	107	43.91	3.89	20.300**	0.000	แตกต่าง
41-49 ปี	154	40.75	4.30			
50 ปีเป็นต้นไป	79	42.33	3.30			

ตารางที่ 8 (ต่อ)

						(n=340)
ทัศนคติต่อการพัฒนา การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ตามอายุ	n	$\bar{X}$	S.D.	F	p - value	สรุปผลการ ทดสอบ
2. ด้านการสร้างโอกาสในการจ้างงานที่มีคุณภาพ						
40 ปีหรือต่ำกว่า	107	42.62	4.15	5.885**	0.003	แตกต่างกัน
41-49 ปี	154	40.79	4.25			
50 ปีเป็นต้นไป	79	41.11	4.77			
3. ด้านการกระจายผลประโยชน์จากการท่องเที่ยว						
40 ปีหรือต่ำกว่า	107	37.60	3.02	26.943**	0.000	แตกต่างกัน
41-49 ปี	154	37.00	3.82			
50 ปีเป็นต้นไป	79	40.49	3.49			
4. ด้านการวางแผนระยะยาว						
40 ปีหรือต่ำกว่า	107	41.80	4.09	1.784 ^{ns}	0.179	ไม่แตกต่าง
41-49 ปี	154	41.44	3.51			
50 ปีเป็นต้นไป	79	42.42	3.78			
5. ด้านความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาการท่องเที่ยวและแผนพัฒนาต่างๆ						
40 ปีหรือต่ำกว่า	107	41.04	3.58	12.506**	0.000	แตกต่างกัน
41-49 ปี	154	38.61	4.01			
50 ปีเป็นต้นไป	79	39.91	4.04			
6. ด้านความสมดุลระหว่างสังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อมและวัตถุประสงค์ทางเศรษฐกิจ						
40 ปีหรือต่ำกว่า	107	39.39	2.52	24.380**	0.000	แตกต่างกัน
41-49 ปี	154	37.99	4.01			
50 ปีเป็นต้นไป	79	41.47	3.10			
7. ด้านหลักเกณฑ์การประเมินผลกระทบ						
40 ปีหรือต่ำกว่า	107	41.83	4.23	1.578 ^{ns}	0.208	ไม่แตกต่าง
41-49 ปี	154	41.25	3.99			
50 ปีเป็นต้นไป	79	42.19	3.88			
8. ด้านการดำรงรักษาทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรม						
40 ปีหรือต่ำกว่า	107	39.45	3.61	11.100**	0.000	แตกต่างกัน
41-49 ปี	154	38.97	3.69			

ตารางที่ 8 (ต่อ)

						(n=340)
ทัศนคติต่อการพัฒนา การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ตามอายุ	n	$\bar{X}$	S.D.	F	p - value	สรุปผลการ ทดสอบ
50 ปีเป็นต้นไป	79	41.22	2.77			
9. ด้านการทำการตลาดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน						
40 ปีหรือต่ำกว่า	107	41.76	4.11	22.828**	0.000	แตกต่างกัน
41-49 ปี	154	41.51	4.74			
50 ปีเป็นต้นไป	79	45.38	3.83			
โดยรวม						
40 ปีหรือต่ำกว่า	107	369.39	23.18	17.248**	0.000	แตกต่างกัน
41-49 ปี	154	358.31	25.19			
50 ปีเป็นต้นไป	79	376.52	20.40			

ns หมายถึงไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามอายุในตารางที่ 8 พบว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีอายุแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยรวมเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน ปรากฏว่า

สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีอายุแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนส่วนใหญ่ (7 ด้าน) คือ ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชน ด้านการสร้างโอกาสในการจ้างงานที่มีคุณภาพ ด้านการกระจายผลประโยชน์การท่องเที่ยว ด้านความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาการท่องเที่ยวและแผนพัฒนาต่างๆ ด้านความสมดุลระหว่างสังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อมและวัตถุประสงค์ทางเศรษฐกิจ ด้านการดำรงรักษาทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรม ด้านการทำการตลาดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01)

ส่วนทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน อีก 2 ด้านคือ ด้านการวางแผนระยะยาวกับด้านหลักเกณฑ์การประเมินผลกระทบ พบว่าสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีอายุแตกต่างกัน

กันมีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน(ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลเป็นรายกลุ่ม มีรายละเอียดดังนี้

ตารางที่ 9 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการมีส่วนร่วมของชุมชนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามอายุ เป็นรายกลุ่มด้วยวิธี LSD (Least Significant Difference)

(n=340)

ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชน	ตามอายุ	$\bar{X}$	อายุ		
			(1)	(2)	(3)
			43.90	40.75	42.32
(1) 40 ปีหรือต่ำกว่า		43.90	-		
(2) 41-49 ปี		40.75	**	-	
(3) 50 ปีเป็นต้นไป		42.32	**	**	-

** หมายถึงมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการมีส่วนร่วมของชุมชนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามอายุในตารางที่ 9 ปรากฏว่าสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีอายุ 40 ปีหรือต่ำกว่า และ ที่มีอายุ 41-49 ปี มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการมีส่วนร่วมของชุมชน โดยเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01) โดยที่ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีอายุ 40 ปีหรือต่ำกว่า มีทัศนคติโดยเฉลี่ย (ค่าเฉลี่ย 43.90) สูงกว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีอายุ 41-49 ปี (ค่าเฉลี่ย 40.75)

สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีอายุ 40 ปีหรือต่ำกว่า และ ที่มีอายุ 50 ปีเป็นต้นไป มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการมีส่วนร่วมของชุมชน โดยเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01) โดยที่ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีอายุ 40 ปีหรือต่ำกว่า

มีทัศนคติโดยเฉลี่ย (ค่าเฉลี่ย 43.90) สูงกว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีอายุ 50 ปีเป็นต้นไป (ค่าเฉลี่ย 42.32)

สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีอายุ 41-49 ปี และ ที่มีอายุ 50 ปีเป็นต้นไป มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการมีส่วนร่วมของชุมชน โดยเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01) โดยที่ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีอายุ 50 ปีเป็นต้นไป มีทัศนคติโดยเฉลี่ย (ค่าเฉลี่ย 42.32) สูงกว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีอายุ 41-49 ปี (ค่าเฉลี่ย 40.75)

ตารางที่ 10 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการสร้างโอกาสในการจ้างงานที่มีคุณภาพของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามอายุ เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (Least Significant Difference)

(n=340)

ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ด้านการสร้างโอกาสในการจ้างงานที่มีคุณภาพ	ตามอายุ	$\bar{X}$	อายุ		
			(1)	(2)	(3)
			42.62	40.79	41.11
(1) 40 ปีหรือต่ำกว่า		42.62	-		
(2) 41-49 ปี		40.79	**	-	
(3) 50 ปีเป็นต้นไป		41.11	*	**	-

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการสร้างโอกาสในการจ้างงานที่มีคุณภาพของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามอายุในตารางที่ 10 ปรากฏว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีอายุ 40 ปีหรือต่ำกว่า และ ที่มีอายุ 41-49 ปี มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการสร้างโอกาสในการจ้างงานที่มีคุณภาพ โดยเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01) โดยที่ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีอายุ 40 ปีหรือต่ำกว่า มีทัศนคติโดยเฉลี่ย (ค่าเฉลี่ย 42.62) สูงกว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีอายุ 41-49 ปี (ค่าเฉลี่ย 40.79)

สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีอายุ 40 ปีหรือต่ำกว่า และ ที่มีอายุ 50 ปีเป็นต้นไป มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการสร้างโอกาสในการจ้างงานที่มีคุณภาพ โดยเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05) โดยที่ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีอายุ 40 ปีหรือต่ำกว่า มีทัศนคติโดยเฉลี่ย (ค่าเฉลี่ย 42.62) สูงกว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีอายุ 50 ปีเป็นต้นไป (ค่าเฉลี่ย 41.11)

สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีอายุ 41-49 ปี และ ที่มีอายุ 50 ปีเป็นต้นไป มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการสร้างโอกาสในการจ้างงานโดยเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 11 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการกระจายผลประโยชน์จากการท่องเที่ยวของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามอายุ เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (Least Significant Difference)

(n=340)

ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ด้านการกระจายผลประโยชน์จากการท่องเที่ยว	ตามอายุ	$\bar{X}$	อายุ		
			(1)	(2)	(3)
			37.60	37.00	40.49
(1) 40 ปีหรือต่ำกว่า		37.60	-		
(2) 41-49 ปี		37.00	ms	-	
(3) 50 ปีเป็นต้นไป		40.49	**	**	-

ms หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการกระจายผลประโยชน์จากการท่องเที่ยวของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามอายุในตารางที่ 11 ปรากฏว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีอายุ 40 ปีหรือต่ำกว่า และ ที่มีอายุ 50 ปีเป็นต้นไป มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการกระจายผลประโยชน์จากการท่องเที่ยวโดยเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01) โดยที่สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีอายุ 50 ปีเป็นต้นไป มีทัศนคติโดยเฉลี่ย (ค่าเฉลี่ย 40.49) สูงกว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีอายุ 40 ปีหรือต่ำกว่า (ค่าเฉลี่ย 37.60)

สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีอายุ 41-49 ปี และ ที่มีอายุ 50 ปีเป็นต้นไป มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการกระจายผลประโยชน์จากการท่องเที่ยวโดยเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01) โดยที่ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีอายุ 50 ปีเป็นต้นไป มีทัศนคติโดยเฉลี่ย (ค่าเฉลี่ย 40.49) สูงกว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีอายุ 41-49 ปี (ค่าเฉลี่ย 37.00)

สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีอายุ 40 ปีหรือต่ำกว่า และสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีอายุ 41-49 ปี มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการกระจายผลประโยชน์จากการท่องเที่ยว โดยเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 12 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ด้านความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาการท่องเที่ยวและแผนพัฒนาต่างๆของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามอายุ เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (Least Significant Difference) (n=340)

ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ด้านความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนา การท่องเที่ยวและแผนพัฒนาต่างๆ ตามอายุ	$\bar{X}$	อายุ		
		(1)	(2)	(3)
		41.04	38.61	39.91
(1) 40 ปีหรือต่ำกว่า	41.04	-		
(2) 41-49 ปี	38.61	**	-	
(3) 50 ปีเป็นต้นไป	39.91	ns	*	-

ns หมายถึงไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** หมายถึงมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

* หมายถึงมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาการท่องเที่ยวและแผนพัฒนาต่างๆของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามอายุในตารางที่ 12 ปรากฏว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีอายุ 40 ปีหรือต่ำกว่า และ ที่มีอายุ 41-49 ปี มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาการท่องเที่ยวและแผนพัฒนาต่างๆ โดยเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทาง

สถิติ 0.01) โดยที่สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มี อายุ 40 ปีหรือต่ำกว่า มีทัศนคติโดยเฉลี่ย (ค่าเฉลี่ย 41.04) สูงกว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีอายุ 41-49 ปี (ค่าเฉลี่ย 38.61)

สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีอายุ 41-49 ปี และ ที่มีอายุ 50 ปีเป็นต้นไป มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาการท่องเที่ยวและแผนพัฒนาต่างๆ โดยเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05) โดยที่ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีอายุ 50 ปีเป็นต้นไป มีทัศนคติโดยเฉลี่ย (ค่าเฉลี่ย 39.91) สูงกว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีอายุ 41-49 ปี (ค่าเฉลี่ย 38.61)

สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีอายุ 40 ปีหรือต่ำกว่า และ ที่มีอายุ 50 ปีเป็นต้นไป มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาการท่องเที่ยวและแผนพัฒนาต่างๆ โดยเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 13 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านความสมดุลระหว่าง สังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อมของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามอายุ เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (Least Significant Difference)

(n=340)

ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ด้านความสมดุลระหว่างสังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม	อายุ	อายุ		
		(1)	(2)	(3)
$\bar{X}$		39.39	37.99	41.47
(1) 40 ปีหรือต่ำกว่า		-		
(2) 41-49ปี		**	-	
(3) 50ปีเป็นต้นไป		**	**	-

** หมายถึงมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านความสมดุลระหว่างสังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อมของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามอายุในตารางที่ 13 ปรากฏว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีอายุ 40 ปีหรือต่ำกว่า และ ที่มีอายุ 41-49 ปี มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านความสมดุลระหว่างสังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม โดยเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01) โดยที่ สมาชิกองค์การบริหาร

ส่วนตำบลที่มีอายุ 40 ปีหรือต่ำกว่า มีทัศนคติโดยเฉลี่ย (ค่าเฉลี่ย 39.39) สูงกว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีอายุ 41-49 ปี (ค่าเฉลี่ย 37.99)

สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีอายุ 40 ปีหรือต่ำกว่า และ ที่มีอายุ 50 ปีเป็นต้นไป มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านความสมดุลระหว่างสังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม โดยเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01) โดยที่ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีอายุ 50 ปีเป็นต้นไป มีทัศนคติโดยเฉลี่ย (ค่าเฉลี่ย 41.47) สูงกว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มี อายุ 40 ปีหรือต่ำกว่า (ค่าเฉลี่ย 39.39)

สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีอายุ 41-49 ปี และ ที่มีอายุ 50 ปีเป็นต้นไป มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาการท่องเที่ยวและแผนพัฒนาต่างๆ โดยเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01) โดยที่ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีอายุ 50 ปีเป็นต้นไป มีทัศนคติโดยเฉลี่ย (ค่าเฉลี่ย 41.47) สูงกว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีอายุ 41-49 ปี (ค่าเฉลี่ย 37.99)

ตารางที่ 14 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านความสมดุลระหว่าง สังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อมของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามอายุ เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (Least Significant Difference)

(n=340)

ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน	อายุ			
		(1)	(2)	(3)
ด้านการดำรงรักษาทรัพยากรมรดกทาง				
ธรรมชาติ และวัฒนธรรม				
ตามอายุ	$\bar{X}$	39.45	38.97	41.22
(1) 40 ปีหรือต่ำกว่า	39.45	-		
(2) 41-49ปี	38.97	ns	-	
(3) 50ปีเป็นต้นไป	41.22	**	**	-

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการดำรงรักษาทรัพยากรมรดกทางธรรมชาติและวัฒนธรรมของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามอายุในตารางที่ 14 ปรากฏว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีอายุ 40 ปีหรือต่ำกว่า และที่มีอายุ 50 ปีเป็นต้นไป มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการดำรงรักษาทรัพยากรมรดกทางธรรมชาติและวัฒนธรรม โดยเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01) โดยที่ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีอายุ 50 ปีเป็นต้นไป มีทัศนคติโดยเฉลี่ย (ค่าเฉลี่ย 41.22) สูงกว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มี อายุ 40 ปีหรือต่ำกว่า (ค่าเฉลี่ย 39.45)

สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีอายุ 41-49 ปี และ ที่มีอายุ 50 ปีเป็นต้นไป มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการดำรงรักษาทรัพยากรมรดกทางธรรมชาติและวัฒนธรรม โดยเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01) โดยที่สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีอายุ 50 ปีเป็นต้นไป มีทัศนคติโดยเฉลี่ย (ค่าเฉลี่ย 41.22) สูงกว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีอายุ 41-49 ปี (ค่าเฉลี่ย 38.97)

สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีอายุ 40 ปีหรือต่ำกว่า และที่มีอายุ 41-49 ปี มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการดำรงรักษาทรัพยากรมรดกทางธรรมชาติและวัฒนธรรมตามไม่แตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 15 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการทำการตลาดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามอายุ เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (Least Significant Difference)

		(n=340)			
ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ด้านการทำการตลาดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน	ตามอายุ	$\bar{X}$	อายุ		
			(1)	(2)	(3)
			41.76	41.51	45.38
(1)	40 ปีหรือต่ำกว่า	41.76	-		
(2)	41-49ปี	41.51	ns	-	
(3)	50ปีเป็นต้นไป	45.38	**	**	-

ns หมายถึงไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ0.05

** หมายถึงมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้าน
 การทำการตลาดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามอายุ
 ในตารางที่ 14 ปรากฏว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีอายุ 40 ปีหรือต่ำกว่า และ ที่มีอายุ 50
 ปีเป็นต้นไป มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้าน การทำการตลาดการท่องเที่ยว
 อย่างยั่งยืน โดยเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01) โดยที่ สมาชิกองค์การบริหาร
 ส่วนตำบลที่มีอายุ 50 ปีเป็นต้นไป มีทัศนคติโดยเฉลี่ย (ค่าเฉลี่ย 45.38) สูงกว่า
 สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีอายุ 40 ปีหรือต่ำกว่า (ค่าเฉลี่ย 41.76)

สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีอายุ 41-49 ปี และ ที่มีอายุ 50 ปีเป็นต้นไป มีทัศนคติ
 ต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้าน การทำการตลาดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยเฉลี่ย
 แตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01) โดยที่ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีอายุ 50 ปี
 เป็นต้นไป มีทัศนคติโดยเฉลี่ย (ค่าเฉลี่ย 45.38) สูงกว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีอายุ
 41-49 ปี (ค่าเฉลี่ย 41.51)

สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีอายุ 40 ปีหรือต่ำกว่า และ ที่มีอายุ 41-49 ปี มีทัศนคติ
 ต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้าน การทำการตลาดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยเฉลี่ยไม่
 แตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 16 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิก
 องค์การบริหารส่วนตำบล โดยรวม จำแนกตามอายุเป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (Least
 Significant Difference)

ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน		อายุ (n=340)		
		(1)	(2)	(3)
โดยรวม	$\bar{X}$	369.39	358.31	376.52
(1) 40 ปีหรือต่ำกว่า	369.39	-		
(2) 41-49 ปี	358.31	**	-	
(3) 50 ปีเป็นต้นไป	376.52	*	**	-

** หมายถึงมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

* หมายถึงมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิก
องค์การบริหารส่วนตำบลโดยรวมจำแนกตามอายุ ในตารางที่ 16 ปรากฏว่า สมาชิกองค์การบริหาร
ส่วนตำบลที่มีอายุ 40 ปีหรือต่ำกว่า และ ที่มีอายุ 41-49 ปี มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่าง
ยั่งยืน โดยรวมเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01) โดยที่ สมาชิกองค์การบริหารส่วน
ตำบลที่มี อายุ 40 ปีหรือต่ำกว่า มีทัศนคติโดยรวมเฉลี่ย (ค่าเฉลี่ย 369.39) สูงกว่า สมาชิกองค์การ
บริหารส่วนตำบลที่มีอายุ 41-49 ปี (ค่าเฉลี่ย 358.31)

สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีอายุ 40 ปีหรือต่ำกว่า และ ที่มีอายุ 50 ปีเป็นต้นไป
มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยรวมเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทาง
สถิติ 0.05) โดยที่ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีอายุ 50 ปีเป็นต้นไป มีทัศนคติโดยรวมเฉลี่ย
(ค่าเฉลี่ย 376.52) สูงกว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มี อายุ 40 ปีหรือต่ำกว่า
(ค่าเฉลี่ย 369.39)

สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีอายุ 41-49 ปี และ ที่มีอายุ 50 ปีเป็นต้นไป มีทัศนคติ
ต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยรวมเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01)
โดยที่ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีอายุ 50 ปีเป็นต้นไป มีทัศนคติโดยรวมเฉลี่ย (ค่าเฉลี่ย
376.52) สูงกว่าสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีอายุ 41-49 ปี (ค่าเฉลี่ย 358.31)

สมมติฐานที่ 1.3 สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีระดับการศึกษาขั้นสูงสุดแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนแตกต่างกัน

ตารางที่ 17 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิก องค์การบริหารส่วนตำบลจังหวัดราชบุรี จำแนกตามระดับการศึกษาขั้นสูงสุด โดยการ วิเคราะห์ความแปรปรวน

							(n=340)
ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยว							สรุป
อย่างยั่งยืน	n	$\bar{X}$	S.D	F	Sig.	ผลการ	
ตามระดับการศึกษาขั้นสูงสุด						ทดสอบ	
ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชน							
มัธยมต้นและต่ำกว่า	86	40.79	4.44	34.925**	0.000	แตกต่าง	
มัธยมปลาย-อนุปริญญา	125	40.74	3.83				
หรือเทียบเท่า							
ปริญญาตรีและสูงกว่า	129	44.32	3.31				
ด้านการสร้างโอกาสในการจ้างงานที่มีคุณภาพ							
มัธยมต้นและต่ำกว่า	86	40.42	4.49	23.291**	0.000	แตกต่าง	
มัธยมปลาย-อนุปริญญา	125	40.12	3.88				
หรือเทียบเท่า							
ปริญญาตรีและสูงกว่า	129	43.40	4.15				
ด้านการกระจายผลประโยชน์จากการท่องเที่ยว							
มัธยมต้นและต่ำกว่า	86	38.03	4.28	2.053 ^{ns}	0.130	ไม่แตกต่าง	
มัธยมปลาย-อนุปริญญา	125	37.50	3.94				
หรือเทียบเท่า							
ปริญญาตรีและสูงกว่า	129	38.46	3.14				
ด้านการวางแผนระยะยาว							
มัธยมต้นและต่ำกว่า	86	41.06	3.43	6.294**	0.002	แตกต่าง	
มัธยมปลาย-อนุปริญญา	125	41.34	4.07				
หรือเทียบเท่า							
ปริญญาตรีและสูงกว่า	129	42.68	3.52				

ตารางที่ 17 (ต่อ)

							(n=340)
ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยว							สรุป
อย่างยั่งยืน	n	$\bar{X}$	S.D	F	Sig.	ผลการ	
ตามระดับการศึกษา						ทดสอบ	
ด้านความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาการท่องเที่ยวและแผนพัฒนาต่างๆ							
มัธยมต้นและต่ำกว่า	86	38.33	3.42	23.951**	0.000	แตกต่าง	
มัธยมปลาย-อนุปริญญา	125	38.75	3.44				
หรือเทียบเท่า							
ปริญญาตรีและสูงกว่า	129	41.47	4.26				
ด้านความสมดุลระหว่าง สังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม							
มัธยมต้นและต่ำกว่า	86	38.55	5.32	4.317*	0.014	แตกต่าง	
มัธยมปลาย-อนุปริญญา	125	38.94	3.32				
หรือเทียบเท่า							
ปริญญาตรีและสูงกว่า	129	39.99	2.96				
ด้านหลักเกณฑ์การประเมินผลกระทบ							
มัธยมต้นและต่ำกว่า	86	40.55	2.89	16.607**	0.000	แตกต่าง	
มัธยมปลาย-อนุปริญญา	125	40.82	4.41				
หรือเทียบเท่า							
ปริญญาตรีและสูงกว่า	129	43.19	3.90				
ด้านการดำรงรักษาทรัพยากรมรดกทางธรรมชาติและวัฒนธรรม							
มัธยมต้นและต่ำกว่า	86	38.93	4.03	6.295**	0.002	แตกต่าง	
มัธยมปลาย-อนุปริญญา	125	39.26	3.69				
หรือเทียบเท่า							
ปริญญาตรีและสูงกว่า	129	40.50	2.95				
ด้านการทำการตลาดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน							
มัธยมต้นและต่ำกว่า	86	40.81	4.93	10.869**	0.000	แตกต่าง	
มัธยมปลาย-อนุปริญญา	125	42.37	4.45				
หรือเทียบเท่า							
ปริญญาตรีและสูงกว่า	129	43.72	4.22				

ตารางที่ 17 (ต่อ)

							(n=340)
ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยว							สรุป
อย่างยั่งยืน	n	$\bar{X}$	S.D	F	Sig.	ผลการ	
ตามระดับการศึกษา						ทดสอบ	
โดยรวม							
มัธยมต้นและต่ำกว่า	86	357.47	24.68	27.397**	0.000	แตกต่าง	
มัธยมปลาย-อนุปริญญา	125	359.84	23.25				
หรือเทียบเท่า							
ปริญญาตรีและสูงกว่า	129	377.73	21.29				

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามระดับการศึกษาขั้นสูงสุดในตารางที่ 17 พบว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีระดับการศึกษาขั้นสูงสุดแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนโดยรวมเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านปรากฏว่า

สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีระดับการศึกษาขั้นสูงสุดแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนส่วนใหญ่ (8 ด้าน) คือ ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชน ด้านการสร้างโอกาสในการจ้างงานที่มีคุณภาพ ด้านการวางแผนในระยะยาว ด้านความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาการท่องเที่ยวและแผนพัฒนาต่างๆ ด้านหลักเกณฑ์การประเมินผลกระทบ ด้านการรักษาทรัพยากรมรดกทางธรรมชาติและวัฒนธรรม ด้านการทำการตลาดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนโดยเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01) และด้านความสมดุลระหว่างสังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม แตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ส่วนทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน อีก 1 ด้านคือ ด้านการกระจายผลประโยชน์จากการท่องเที่ยว พบว่าสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีระดับการศึกษาขั้นสูงสุด

แตกต่างกันมีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน(ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลเป็นรายกลุ่ม มีรายละเอียดดังนี้

ตารางที่ 18 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการมีส่วนร่วมของชุมชนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามระดับการศึกษาชั้นสูงสุด เป็นรายกลุ่มด้วยวิธี LSD (Least Significant Difference)

(n=340)

ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน	ระดับการศึกษา	ระดับการศึกษา		
		(1)	(2)	(3)
ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชนตามระดับการศึกษาชั้นสูงสุด	$\bar{X}$	40.79	40.74	44.32
(1) มัธยมต้นและต่ำกว่า	40.79	-		
(2) มัธยมปลาย-อนุปริญญาหรือเทียบเท่า	40.74	ns	-	
(3) ปริญญาตรีและสูงกว่า	44.32	**	**	-

ns หมายถึงไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ0.05

** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการมีส่วนร่วมของชุมชนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามระดับการศึกษาชั้นสูงสุดในตารางที่ 18 ปรากฏว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีการศึกษาชั้นสูงสุดอยู่ในระดับมัธยมต้นและต่ำกว่า และ ที่มีการศึกษาชั้นสูงสุดอยู่ในระดับปริญญาตรีและสูงกว่า มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการมีส่วนร่วมของชุมชน โดยเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01) โดยที่ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีการศึกษาชั้นสูงสุดอยู่ในระดับปริญญาตรีและสูงกว่า มีทัศนคติโดยเฉลี่ย (ค่าเฉลี่ย 44.32) สูงกว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีการศึกษาชั้นสูงสุดอยู่ในระดับมัธยมต้นและต่ำกว่า(ค่าเฉลี่ย 40.79)

สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีการศึกษาชั้นสูงสุดอยู่ในระดับปริญญาตรีและสูงกว่า และ ที่มีการศึกษาชั้นสูงสุดอยู่ในระดับมัธยมปลาย-อนุปริญญาหรือเทียบเท่า มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการมีส่วนร่วมของชุมชน โดยเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับ

นัยสำคัญทางสถิติ 0.01) โดยที่ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีการศึกษาขั้นสูงสุดอยู่ในระดับปริญญาตรีและสูงกว่า มีทัศนคติโดยเฉลี่ย (ค่าเฉลี่ย 44.32) สูงกว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีการศึกษาขั้นสูงสุดอยู่ในระดับมัธยมปลาย-อนุปริญญาหรือเทียบเท่า (ค่าเฉลี่ย 40.74)

สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีการศึกษาขั้นสูงสุดอยู่ในระดับมัธยมต้นและต่ำกว่า และ ที่มีการศึกษาขั้นสูงสุดอยู่ในระดับมัธยมปลาย-อนุปริญญาหรือเทียบเท่า มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการมีส่วนร่วมของชุมชน โดยเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 19 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการสร้างโอกาสในการจ้างงานที่มีคุณภาพของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามระดับการศึกษาขั้นสูงสุด เป็นรายกลุ่มด้วยวิธี LSD (Least Significant Difference)

(n=340)

ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ด้านการสร้างโอกาสในการจ้างงานที่มีคุณภาพ ตามระดับการศึกษาขั้นสูงสุด	$\bar{X}$	ระดับการศึกษา		
		(1)	(2)	(3)
		40.42	40.12	43.40
(1) มัธยมต้นและต่ำกว่า	40.42	-		
(2) มัธยมปลาย-อนุปริญญาหรือเทียบเท่า	40.12	ns	-	
(3) ปริญญาตรีและสูงกว่า	43.40	**	**	-

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการสร้างโอกาสในการจ้างงานที่มีคุณภาพของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามระดับการศึกษาขั้นสูงสุดในตารางที่ 19 ปรากฏว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีการศึกษาขั้นสูงสุดอยู่ในระดับมัธยมต้นและต่ำกว่า และ ที่มีการศึกษาขั้นสูงสุดอยู่ในระดับปริญญาตรีและสูงกว่า มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการสร้างโอกาสในการจ้างงานที่มีคุณภาพ โดยเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01) โดยที่ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีการศึกษาขั้นสูงสุดอยู่ในระดับปริญญาตรีและสูงกว่า มีทัศนคติโดยเฉลี่ย (ค่าเฉลี่ย 43.40) สูงกว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีการศึกษาขั้นสูงสุดอยู่ในระดับมัธยมต้นและต่ำกว่า (ค่าเฉลี่ย 40.42)

สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีการศึกษาขั้นสูงสุดอยู่ในระดับปริญญาตรีและสูงกว่า และ ที่มีการศึกษาขั้นสูงสุดอยู่ในระดับมัธยมปลาย-อนุปริญญาหรือเทียบเท่า มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการสร้างโอกาสในการจ้างงานที่มีคุณภาพ โดยเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01) โดยที่ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีการศึกษาขั้นสูงสุดอยู่ในระดับปริญญาตรีและสูงกว่า มีทัศนคติโดยเฉลี่ยสูงกว่า (ค่าเฉลี่ย 44.32) สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีการศึกษาขั้นสูงสุดอยู่ในระดับมัธยมปลาย-อนุปริญญาหรือเทียบเท่า (ค่าเฉลี่ย 40.12)

สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีการศึกษาขั้นสูงสุดอยู่ในระดับมัธยมต้นและต่ำกว่า และ ที่มีการศึกษาขั้นสูงสุดอยู่ในระดับมัธยมปลาย-อนุปริญญาหรือเทียบเท่า มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการสร้างโอกาสในการจ้างงานที่มีคุณภาพ โดยเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 20 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการวางแผนระยะยาวของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามระดับการศึกษาขั้นสูงสุด เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (Least Significant Difference)

(n=340)

ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน	ระดับการศึกษา	ระดับการศึกษา		
		(1)	(2)	(3)
ด้านการวางแผนระยะยาว				
ตามระดับการศึกษาขั้นสูงสุด	$\bar{X}$	41.06	41.34	42.68
(1) มัธยมต้นและต่ำกว่า	41.06	-		
(2) มัธยมปลาย-อนุปริญญาหรือเทียบเท่า	41.34	ns	-	
(3) ปริญญาตรีและสูงกว่า	42.68	**	**	-

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการวางแผนระยะยาวของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามระดับการศึกษาขั้นสูงสุด ในตารางที่ 20 ปรากฏว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีการศึกษาขั้นสูงสุดอยู่ในระดับมัธยมต้นและต่ำกว่า และ ที่มีการศึกษาขั้นสูงสุดอยู่ในระดับปริญญาตรีและสูงกว่า มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการวางแผนระยะยาว โดยเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01) โดยที่ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีการศึกษาขั้นสูงสุดอยู่ในระดับปริญญาตรีและสูงกว่า มีทัศนคติ

โดยเฉลี่ย (ค่าเฉลี่ย 42.68) สูงกว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีการศึกษาขั้นสูงสุดอยู่ในระดับมัธยมต้นและต่ำกว่า (ค่าเฉลี่ย 41.06)

สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีการศึกษาขั้นสูงสุดอยู่ในระดับปริญญาตรีและสูงกว่า และ ที่มีการศึกษาขั้นสูงสุดอยู่ในระดับมัธยมปลาย-อนุปริญญาหรือเทียบเท่า มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการวางแผนระยะยาว โดยเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01) โดยที่ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีการศึกษาขั้นสูงสุดอยู่ในระดับปริญญาตรีและสูงกว่า มีทัศนคติโดยเฉลี่ย(ค่าเฉลี่ย 44.32) สูงกว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีการศึกษาขั้นสูงสุดอยู่ในระดับมัธยมปลาย-อนุปริญญาหรือเทียบเท่า (ค่าเฉลี่ย 41.34)

สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีการศึกษาขั้นสูงสุดอยู่ในระดับมัธยมต้นและต่ำกว่า และ ที่มีการศึกษาอยู่ในระดับมัธยมปลาย-อนุปริญญาหรือเทียบเท่า มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวด้านการวางแผนระยะยาว โดยเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 21 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาการท่องเที่ยวและแผนพัฒนาต่างๆของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามระดับการศึกษาขั้นสูงสุด เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (Least Significant Difference)

(n=340)

ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ด้านความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาการท่องเที่ยวและ แผนพัฒนาต่างๆ ตามระดับการศึกษาขั้นสูงสุด	$\bar{X}$	ระดับการศึกษา		
		(1)	(2)	(3)
(1) มัธยมต้นและต่ำกว่า	38.33	-		
(2) มัธยมปลาย-อนุปริญญาหรือเทียบเท่า	38.75	ns	-	
(3) ปริญญาตรีและสูงกว่า	41.47	**	**	-

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาการท่องเที่ยวและแผนพัฒนาต่างๆของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามระดับการศึกษาขั้นสูงสุด ในตารางที่ 21 ปรากฏว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วน

ตำบลที่มีการศึกษาขั้นสูงสุดอยู่ในระดับมัธยมต้นและต่ำกว่า และ ที่มีการศึกษาขั้นสูงสุดอยู่ในระดับปริญญาตรีและสูงกว่า มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาการท่องเที่ยวและแผนพัฒนาต่างๆ โดยเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01) โดยที่ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีการศึกษาขั้นสูงสุดอยู่ในระดับปริญญาตรีและสูงกว่า มีทัศนคติโดยเฉลี่ย (ค่าเฉลี่ย 41.47) สูงกว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีการศึกษาขั้นสูงสุดอยู่ในระดับมัธยมต้นและต่ำกว่า(ค่าเฉลี่ย 38.33)

สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีการศึกษาขั้นสูงสุดอยู่ในระดับปริญญาตรีและสูงกว่า และ ที่มีการศึกษาขั้นสูงสุดอยู่ในระดับมัธยมปลาย-อนุปริญญาหรือเทียบเท่า มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาการท่องเที่ยวและแผนพัฒนาต่างๆ โดยเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01) โดยที่ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีการศึกษาขั้นสูงสุดอยู่ในระดับปริญญาตรีและสูงกว่า มีทัศนคติโดยเฉลี่ย (ค่าเฉลี่ย 41.47) สูงกว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีการศึกษาขั้นสูงสุดอยู่ในระดับมัธยมปลาย-อนุปริญญาหรือเทียบเท่า (ค่าเฉลี่ย 38.75)

สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีการศึกษาขั้นสูงสุดอยู่ในระดับมัธยมต้นและต่ำกว่า และ ที่มีการศึกษาขั้นสูงสุดอยู่ในระดับมัธยมปลาย-อนุปริญญาหรือเทียบเท่า มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาการท่องเที่ยวและแผนพัฒนาต่างๆ โดยเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 22 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านความสอดคล้องระหว่างสังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อมของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามระดับการศึกษาขั้นสูงสุด เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (Least Significant Difference)

(n=340)

ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ด้านความสอดคล้องระหว่างสังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม ตามระดับการศึกษาขั้นสูงสุด	$\bar{X}$	ระดับการศึกษา		
		(1)	(2)	(3)
(1) มัธยมต้นและต่ำกว่า	38.55	-		
(2) มัธยมปลาย-อนุปริญญาหรือเทียบเท่า	38.94	ns	-	
(3) ปริญญาตรีและสูงกว่า	39.99	**	*	-

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านความสมดุลระหว่างสังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อมของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกระดับการศึกษาชั้นสูงสุด ในตารางที่ 22 ปรากฏว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีการศึกษาชั้นสูงสุดอยู่ในระดับมัธยมต้นและต่ำกว่า และ ที่มีการศึกษาชั้นสูงสุดอยู่ในระดับปริญญาตรีและสูงกว่า มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านความสมดุลระหว่างสังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม โดยเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01) โดยที่ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีการศึกษาชั้นสูงสุดอยู่ในระดับปริญญาตรีและสูงกว่า (ค่าเฉลี่ย 39.99) มีทัศนคติโดยเฉลี่ย สูงกว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีการศึกษาชั้นสูงสุดอยู่ในระดับมัธยมต้นและต่ำกว่า (ค่าเฉลี่ย 38.55)

สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีการศึกษาชั้นสูงสุดอยู่ในระดับปริญญาตรีและสูงกว่า และ ที่มีการศึกษาชั้นสูงสุดอยู่ในระดับมัธยมปลาย-อนุปริญญาหรือเทียบเท่า มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านความสมดุลระหว่างสังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม โดยเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05) โดยที่ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีการศึกษาชั้นสูงสุดอยู่ในระดับปริญญาตรีและสูงกว่า มีทัศนคติโดยเฉลี่ย (ค่าเฉลี่ย 39.99) สูงกว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีการศึกษาชั้นสูงสุดอยู่ในระดับมัธยมปลาย-อนุปริญญาหรือเทียบเท่า (ค่าเฉลี่ย 38.94)

สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีการศึกษาชั้นสูงสุดอยู่ในระดับมัธยมต้นและต่ำกว่า และ ที่มีการศึกษาชั้นสูงสุดอยู่ในระดับมัธยมปลาย-อนุปริญญาหรือเทียบเท่า มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านความสมดุลระหว่างสังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม โดยเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 23 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านหลักเกณฑ์
การประเมินผลกระทบของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามระดับ
การศึกษาชั้นสูงสุด เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (Least Significant Difference)

(n=340)

ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน		ระดับการศึกษา		
		(1)	(2)	(3)
ด้านหลักเกณฑ์การประเมินผลกระทบ				
ตามระดับการศึกษาชั้นสูงสุด		$\bar{X}$		
(1) มัธยมต้นและต่ำกว่า	40.55	40.55	40.82	43.19
(2) มัธยมปลาย-อนุปริญญาหรือเทียบเท่า	40.82	ns	-	
(3) ปริญญาตรีและสูงกว่า	43.19	**	**	-

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านหลักเกณฑ์การประเมินผลกระทบของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามระดับการศึกษาชั้นสูงสุดในตารางที่ 23 ปรากฏว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีการศึกษาชั้นสูงสุดอยู่ในระดับมัธยมต้นและต่ำกว่า และที่มีการศึกษาชั้นสูงสุดอยู่ในระดับปริญญาตรีและสูงกว่า มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านหลักเกณฑ์การประเมินผลกระทบ โดยเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01) โดยที่ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีการศึกษาชั้นสูงสุดในระดับปริญญาตรีและสูงกว่า มีทัศนคติโดยเฉลี่ย (ค่าเฉลี่ย 43.19) สูงกว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีการศึกษาชั้นสูงสุดอยู่ในระดับมัธยมต้นและต่ำกว่า (ค่าเฉลี่ย 40.55)

สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีการศึกษาชั้นสูงสุดอยู่ในระดับปริญญาตรีและสูงกว่า และสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีการศึกษาชั้นสูงสุดอยู่ในระดับมัธยมปลาย-อนุปริญญาหรือเทียบเท่า มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านหลักเกณฑ์การประเมินผลกระทบ โดยเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01) โดยที่ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีการศึกษาชั้นสูงสุดอยู่ในระดับปริญญาตรีและสูงกว่า มีทัศนคติโดยเฉลี่ย (ค่าเฉลี่ย 43.19) สูงกว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีการศึกษาชั้นสูงสุดอยู่ในระดับมัธยมปลาย-อนุปริญญาหรือเทียบเท่า (ค่าเฉลี่ย 40.82)

สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีการศึกษาขั้นสูงสุดอยู่ในระดับมัธยมต้นและต่ำกว่า และสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีการศึกษาขั้นสูงสุดอยู่ในระดับมัธยมปลาย-อนุปริญญา หรือเทียบเท่า มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านหลักเกณฑ์การประเมินผลกระทบ โดยเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 24 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการดำรงรักษาทรัพยากรมรดกทางธรรมชาติและวัฒนธรรมของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามระดับการศึกษาขั้นสูงสุด เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (Least Significant Difference)

		(n=340)		
ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน		ระดับการศึกษา		
		(1)	(2)	(3)
ด้านการดำรงรักษาทรัพยากรมรดกทางธรรมชาติและวัฒนธรรม ตามระดับการศึกษาขั้นสูงสุด				
	$\bar{X}$	38.93	39.26	40.50
(1)	มัธยมต้นและต่ำกว่า	38.93	-	-
(2)	มัธยมปลาย-อนุปริญญาหรือเทียบเท่า	39.26	ns	-
(3)	ปริญญาตรีและสูงกว่า	40.50	**	**

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการดำรงรักษาทรัพยากรมรดกทางธรรมชาติและวัฒนธรรม ของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามระดับการศึกษาขั้นสูงสุด ในตารางที่ 24 ปรากฏว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีการศึกษาขั้นสูงสุดอยู่ในระดับมัธยมต้นและต่ำกว่า และ ที่มีการศึกษาขั้นสูงสุดอยู่ในระดับปริญญาตรีและสูงกว่า มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการดำรงรักษาทรัพยากรมรดกทางธรรมชาติและวัฒนธรรม โดยเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01) โดยที่ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีการศึกษาขั้นสูงสุดอยู่ในระดับปริญญาตรีและสูงกว่า มีทัศนคติโดยเฉลี่ย (ค่าเฉลี่ย 40.50) สูงกว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีการศึกษาขั้นสูงสุดอยู่ในระดับมัธยมต้นและต่ำกว่า (ค่าเฉลี่ย 38.93)

สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีการศึกษาขั้นสูงสุดอยู่ในระดับปริญญาตรีและสูงกว่า และ ที่มีการศึกษาขั้นสูงสุดอยู่ในระดับมัธยมปลาย-อนุปริญญาหรือเทียบเท่า มีทัศนคติต่อการ

พัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการดำรงรักษาทรัพยากรมรดกทางธรรมชาติและวัฒนธรรม โดยเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01) โดยที่ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีการศึกษาขั้นสูงสุดอยู่ในระดับปริญญาตรีและสูงกว่า มีทัศนคติโดยเฉลี่ย (ค่าเฉลี่ย 40.50) สูงกว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีการศึกษาขั้นสูงสุดอยู่ในระดับมัธยมปลาย-อนุปริญญาหรือเทียบเท่า (ค่าเฉลี่ย 39.26)

สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีการศึกษาขั้นสูงสุดอยู่ในระดับมัธยมต้นและต่ำกว่า และ ที่มีการศึกษาขั้นสูงสุดในระดับมัธยมปลาย-อนุปริญญาหรือเทียบเท่า มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการดำรงรักษาทรัพยากรมรดกทางธรรมชาติและวัฒนธรรมโดยเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 25 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการทำการตลาดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามระดับการศึกษาขั้นสูงสุด เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (Least Significant Difference)

(n=340)

ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ด้านการทำการตลาดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ตามระดับการศึกษาขั้นสูงสุด	$\bar{X}$	ระดับการศึกษา		
		(1)	(2)	(3)
(1) มัธยมต้นและต่ำกว่า	40.81	-		
(2) มัธยมปลาย-อนุปริญญาหรือเทียบเท่า	42.37	*	-	
(3) ปริญญาตรีและสูงกว่า	43.72	**	*	-

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการทำการตลาดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามระดับการศึกษาขั้นสูงสุด ในตารางที่ 25 ปรากฏว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีการศึกษาขั้นสูงสุดในระดับมัธยมต้นและต่ำกว่า และ ที่มีการศึกษาอยู่ในระดับมัธยมปลาย-อนุปริญญาหรือเทียบเท่า มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการทำการตลาดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05) โดยที่ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีการศึกษา

อยู่ในระดับมัธยมปลาย-อนุปริญญาหรือเทียบเท่า มีทัศนคติโดยเฉลี่ย (ค่าเฉลี่ย 42.37) สูงกว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีการศึกษาขั้นอยู่ในระดับมัธยมต้นและต่ำกว่า (ค่าเฉลี่ย 40.81)

สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีการศึกษาขั้นสูงสุดอยู่ในระดับมัธยมต้นและต่ำกว่า และ ที่มีการศึกษาขั้นสูงสุดอยู่ในระดับปริญญาตรีและสูงกว่า มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการตลาดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01) โดยที่ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีการศึกษาขั้นสูงสุดอยู่ในระดับปริญญาตรีและสูงกว่า มีทัศนคติโดยเฉลี่ย (ค่าเฉลี่ย 43.72) สูงกว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีการศึกษาขั้นสูงสุดอยู่ในระดับมัธยมต้นและต่ำกว่า (ค่าเฉลี่ย 40.81)

สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีการศึกษาขั้นสูงสุดอยู่ในระดับปริญญาตรีและสูงกว่า และ ที่มีการศึกษาขั้นสูงสุดอยู่ในระดับมัธยมปลาย-อนุปริญญาหรือเทียบเท่า มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการตลาดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05) โดยที่ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีการศึกษาขั้นสูงสุดอยู่ในระดับปริญญาตรีและสูงกว่า มีทัศนคติโดยเฉลี่ย (ค่าเฉลี่ย 43.72) สูงกว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีการศึกษาขั้นสูงสุดอยู่ในระดับมัธยมปลาย-อนุปริญญาหรือเทียบเท่า (ค่าเฉลี่ย 42.37)

ตารางที่ 26 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล โดยรวมจำแนกตามระดับการศึกษาขั้นสูงสุด เป็น รายคู่ด้วยวิธี LSD (Least Significant Difference)

(n=340)

ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยรวมตามระดับการศึกษาขั้นสูงสุด	$\bar{X}$	ระดับการศึกษา		
		(1)	(2)	(3)
		357.47	359.84	377.73
(1) มัธยมต้นและต่ำกว่า	357.47	-		
(2) มัธยมปลาย-อนุปริญญาหรือเทียบเท่า	359.84	ns	-	
(3) ปริญญาตรีและสูงกว่า	377.73	**	**	-

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลโดยรวม จำแนกตามระดับการศึกษาขั้นสูงสุด ในตารางที่ 26 ปรากฏว่าสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีการศึกษาขั้นสูงสุดอยู่ในระดับมัธยมต้นและต่ำกว่า และที่มีการศึกษาขั้นสูงสุดอยู่ในระดับปริญญาตรีและสูงกว่า มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนโดยรวมเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01) โดยที่ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีการศึกษาขั้นสูงสุดอยู่ในระดับปริญญาตรีและสูงกว่า มีทัศนคติโดยรวมเฉลี่ย (ค่าเฉลี่ย 377.73) สูงกว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีการศึกษาขั้นสูงสุดอยู่ในระดับมัธยมต้นและต่ำกว่า (ค่าเฉลี่ย 357.47)

สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีการศึกษาขั้นสูงสุดอยู่ในระดับปริญญาตรีและสูงกว่า และที่มีการศึกษาขั้นสูงสุดอยู่ในระดับมัธยมปลาย-อนุปริญญาหรือเทียบเท่า มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนโดยรวมเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01) โดยที่สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีการศึกษาขั้นสูงสุดอยู่ในระดับปริญญาตรีและสูงกว่า มีทัศนคติโดยรวมเฉลี่ย (ค่าเฉลี่ย 377.73) สูงกว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีการศึกษาขั้นสูงสุดอยู่ในระดับมัธยมปลาย-อนุปริญญาหรือเทียบเท่า (ค่าเฉลี่ย 359.84)

สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีการศึกษาขั้นสูงสุดอยู่ในระดับมัธยมต้นและต่ำกว่า และที่มีการศึกษาขั้นสูงสุดอยู่ในระดับมัธยมปลาย-อนุปริญญาหรือเทียบเท่า มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนโดยรวมเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

สมมติฐานที่ 1.4 สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนแตกต่างกัน

ตารางที่ 27 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลจังหวัดราชบุรี จำแนกตามรายได้เฉลี่ยต่อเดือน โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวน

(n=340)

ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยว	ตัวอย่างยั่งยืนตามรายได้เฉลี่ยต่อเดือน	n	$\bar{X}$	S.D.	F	Sig.	สรุปผลการทดสอบ
ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชน	4,000-9,999 บาท	117	40.50	4.18	14.370**	0.000	แตกต่าง
	10,000-14,999 บาท	132	43.08	4.31			
	15,000 บาท เป็นต้นไป	91	42.77	3.30			
ด้านการสร้างโอกาสในการจ้างงานที่มีคุณภาพ	4,000-9,999 บาท	117	39.33	4.05	23.255**	0.000	แตกต่าง
	10,000-14,999 บาท	132	42.71	4.06			
	15,000 บาท เป็นต้นไป	91	42.30	4.39			
ด้านการกระจายผลประโยชน์จากการท่องเที่ยว	4,000-9,999 บาท	117	37.72	4.70	2.256 ^{ns}	0.106	ไม่แตกต่าง
	10,000-14,999 บาท	132	37.76	2.59			
	15,000 บาท เป็นต้นไป	91	38.71	3.81			
ด้านการวางแผนระยะยาว	4,000-9,999 บาท	117	41.12	3.64	3.762*	0.024	แตกต่าง
	10,000-14,999 บาท	132	41.83	3.49			
	15,000 บาท เป็นต้นไป	91	42.55	4.19			
ด้านความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาการท่องเที่ยวและแผนพัฒนาต่างๆ	4,000-9,999 บาท	117	38.39	3.17	9.879**	0.000	แตกต่าง
	10,000-14,999 บาท	132	40.52	3.98			
	15,000 บาท เป็นต้นไป	91	40.11	4.62			

ตารางที่ 27 (ต่อ)

(n=340)

ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยว							สรุปผลการทดสอบ
อย่างยั่งยืน ตามรายได้เฉลี่ยต่อเดือน	n	$\bar{X}$	S.D	F	Sig.		
ด้านความสมดุลระหว่าง สังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม							
4,000-9,999 บาท	117	39.02	4.93	5.451**	0.005	แตกต่าง	
10,000-14,999 บาท	132	38.68	2.54				
15,000 บาทเป็นต้นไป	91	40.34	3.64				
ด้านหลักเกณฑ์การประเมินผลกระทบ							
4,000-9,999 บาท	117	39.74	3.038	23.363**	0.000	แตกต่าง	
10,000-14,999 บาท	132	42.39	4.35				
15,000 บาทเป็นต้นไป	91	43.04	3.86				
ด้านการดำรงรักษาทรัพยากรมรดกทางธรรมชาติและวัฒนธรรม							
4,000-9,999 บาท	117	39.37	3.96	3.670*	0.026	แตกต่าง	
10,000-14,999 บาท	132	39.29	3.22				
15,000 บาท เป็นต้นไป	91	40.51	3.45				
ด้านการทำการตลาดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน							
4,000-9,999 บาท	117	41.16	4.31109	20.993**	0.000	แตกต่าง	
10,000-14,999 บาท	132	41.95	4.69670				
15,000 บาทเป็นต้นไป	91	44.97	3.93686				
โดยรวม							
4,000-9,999 บาท	117	356.35	21.26	17.561**	0.000	แตกต่าง	
10,000-14,999 บาท	132	368.21	24.36				
15,000 บาทเป็นต้นไป	91	375.30	24.94				

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์กรบริหารส่วนตำบล จำแนกตามรายได้เฉลี่ยต่อเดือนในตารางที่ 27 พบว่า สมาชิกองค์กร

บริหารส่วนตำบลที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนโดยรวมเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน ปรากฏว่า

สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนส่วนใหญ่ (8 ด้าน) คือ ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชน ด้านการสร้างโอกาสในการจ้างงานที่มีคุณภาพ ด้านความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาการท่องเที่ยวและแผนพัฒนาต่างๆ ด้านความสมดุลระหว่างสังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม ด้านหลักเกณฑ์การประเมินผลกระทบ ด้านการทำการตลาดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01) และด้านการวางแผนระยะยาว ด้านการดำรงรักษาทรัพยากรมรดกทางธรรมชาติและวัฒนธรรม โดยเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ส่วนทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน อีก 1 ด้านคือ ด้านการกระจายผลประโยชน์การท่องเที่ยว พบว่าสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนแตกต่างกันมีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลเป็นรายกลุ่ม มีรายละเอียดดังนี้

ตารางที่ 28 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการมีส่วนร่วมของชุมชนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามรายได้เฉลี่ยต่อเดือน เป็นรายกลุ่มด้วยวิธี LSD (Least Significant Difference)

(n=340)

ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน		รายได้เฉลี่ยต่อเดือน		
		(1)	(2)	(3)
ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชน				
ตามรายได้เฉลี่ยต่อเดือน	$\bar{X}$	40.50	43.08	42.77
(1) 4,000-9,999 บาท	40.50	-		
(2) 10,000-14,999 บาท	43.08	**	-	
(3) 15,000 บาทเป็นต้นไป	42.77	**	ns	-

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการมีส่วนร่วมของชุมชนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามรายได้เฉลี่ยต่อเดือนในตารางที่ 28 ปรากฏว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 4,000-9,999 บาท และ ที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 10,000-14,999 บาท มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการมีส่วนร่วมของชุมชน โดยเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01) โดยที่ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 10,000-14,999 บาท มีทัศนคติโดยเฉลี่ย (ค่าเฉลี่ย 43.08) สูงกว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 4,000-9,999 บาท (ค่าเฉลี่ย 40.50)

สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 4,000-9,999 บาท และ ที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 15,000 เป็นต้นไป มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการมีส่วนร่วมของชุมชน โดยเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01) โดยที่ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 15,000 เป็นต้นไป มีทัศนคติโดยเฉลี่ย (ค่าเฉลี่ย 42.77) สูงกว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 4,000-9,999 บาท (ค่าเฉลี่ย 40.50)

สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 10,000-14,999 บาท และสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 15,000 เป็นต้นไป มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการมีส่วนร่วมของชุมชน โดยเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 29 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการสร้างโอกาสในการจ้างงานที่มีคุณภาพของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามรายได้เฉลี่ยต่อเดือน เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (Least Significant Difference)

(n=340)

ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ด้านการสร้างโอกาสในการจ้างงานที่มีคุณภาพ ตามรายได้เฉลี่ยต่อเดือน	$\bar{X}$	รายได้เฉลี่ยต่อเดือน		
		(1)	(2)	(3)
(1) 4,000-9,999 บาท	39.33	-		
(2) 10,000-14,999 บาท	42.71	**	-	
(3) 15,000 บาท เป็นต้นไป	42.30	**	ns	-

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการสร้างโอกาสในการจ้างงานที่มีคุณภาพของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามรายได้เฉลี่ยในตารางที่ 29 ปรากฏว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 4,000-9,999 บาท และ ที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 10,000-14,999 บาท มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการสร้างโอกาสในการจ้างงานที่มีคุณภาพ โดยเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01) โดยที่ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 10,000-14,999 บาท มีทัศนคติโดยเฉลี่ย (ค่าเฉลี่ย 42.71) สูงกว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 4,000-9,999 บาท (ค่าเฉลี่ย 39.33)

สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 4,000-9,999 บาท และ ที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 15,000 เป็นต้นไป มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการสร้างโอกาสในการจ้างงานที่มีคุณภาพ โดยเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01) โดยที่ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 15,000 เป็นต้นไป มีทัศนคติโดยเฉลี่ย (ค่าเฉลี่ย 42.30) สูงกว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 4,000-9,999 บาท (ค่าเฉลี่ย 39.33)

สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 10,000-14,999 บาท และ ที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 15,000 เป็นต้นไป มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการสร้างโอกาสในการจ้างงานที่มีคุณภาพ โดยเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 30 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการวางแผนระยะยาวของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามรายได้เฉลี่ยต่อเดือน เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (Least Significant Difference)

(n=340)

ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน		รายได้เฉลี่ยต่อเดือน		
		(1)	(2)	(3)
ด้านการวางแผนระยะยาว				
ตามรายได้เฉลี่ยต่อเดือน	$\bar{X}$	41.12	41.83	42.55
(1) 4,000-9,999 บาท	41.12	-		
(2) 10,000-14,999 บาท	41.83	ns	-	
(3) 15,000 บาทเป็นต้นไป	42.55	**	ns	-

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการวางแผนระยะยาวของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามรายได้เฉลี่ยในตารางที่ 30 ปรากฏว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 4,000-9,999 บาท และ ที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 15,000 เป็นต้นไป มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการวางแผนระยะยาว โดยเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01) โดยที่ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 15,000 เป็นต้นไป มีทัศนคติโดยเฉลี่ย (ค่าเฉลี่ย 42.55) สูงกว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 4,000-9,999 บาท (ค่าเฉลี่ย 41.12)

สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 4,000-9,999 บาท และ ที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 10,000-14,999 บาท มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการวางแผนระยะยาว โดยเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 10,000-14,999 บาท และ ที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 15,000 เป็นต้นไป มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการวางแผนระยะยาว โดยเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 31 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านความ
สอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาการท่องเที่ยวและแผนพัฒนาต่างๆของสมาชิกองค์การบริหาร
ส่วนตำบล จำแนกตามรายได้เฉลี่ยต่อเดือน เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (Least
Significant Difference)

(n=340)

ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ด้านความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาการท่องเที่ยวและ แผนพัฒนาต่างๆ ตามรายได้เฉลี่ยต่อเดือน		รายได้เฉลี่ยต่อเดือน		
		(1)	(2)	(3)
	$\bar{X}$	38.39	40.52	40.11
(1)	4,000-9,999 บาท	38.39	-	-
(2)	10,000-14,999 บาท	40.52	**	-
(3)	15,000 บาทเป็นต้นไป	40.11	**	ns

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านความ
สอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาการท่องเที่ยวและแผนพัฒนาต่างๆของสมาชิกองค์การบริหารส่วน
ตำบล จำแนกตามรายได้เฉลี่ยในตารางที่ 31 ปรากฏว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีรายได้
เฉลี่ยต่อเดือน 4,000-9,999 บาท และ ที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 10,000-14,999 บาท มีทัศนคติต่อการ
พัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาการท่องเที่ยวและแผนพัฒนา
ต่างๆ โดยเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01) โดยที่ สมาชิกองค์การบริหารส่วน
ตำบลที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 10,000-14,999 บาท มีทัศนคติโดยเฉลี่ย (ค่าเฉลี่ย 40.52) สูงกว่า
สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 4,000-9,999 บาท (ค่าเฉลี่ย 38.39)

สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 4,000-9,999 บาท และ ที่มีรายได้
เฉลี่ยต่อเดือน 15,000 เป็นต้นไป มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านความ
สอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาการท่องเที่ยวและแผนพัฒนาต่างๆ โดยเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับ
นัยสำคัญทางสถิติ 0.01) โดยที่ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 15,000
เป็นต้นไป มีทัศนคติโดยเฉลี่ย (ค่าเฉลี่ย 40.11) สูงกว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีรายได้
เฉลี่ยต่อเดือน 4,000-9,999 บาท (ค่าเฉลี่ย 38.39)

สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 10,000-14,999 บาท และสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 15,000 เป็นต้นไป มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านความสมดุลระหว่างสังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม ของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามรายได้เฉลี่ยต่อเดือน เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (Least Significant Difference)

ตารางที่ 32 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านความสมดุลระหว่างสังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม ของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามรายได้เฉลี่ยต่อเดือน เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (Least Significant Difference) (n=340)

ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ด้านความสมดุลระหว่าง สังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม		ตามรายได้เฉลี่ยต่อเดือน	$\bar{X}$	รายได้เฉลี่ยต่อเดือน		
				(1)	(2)	(3)
				39.02	38.68	40.34
(1)	4,000-9,999 บาท		39.02	-		
(2)	10,000-14,999 บาท		38.68	ns	-	
(3)	15,000 บาท เป็นต้นไป		40.34	*	**	-

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านความสมดุลระหว่างสังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อมของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามรายได้เฉลี่ยในตารางที่ 32 ปรากฏว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 4,000-9,999 บาท และ ที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 15,000 เป็นต้นไป มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านความสมดุลระหว่างสังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม โดยเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05) โดยที่ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 15,000 เป็นต้นไป มีทัศนคติโดยเฉลี่ย (ค่าเฉลี่ย 40.34) สูงกว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 4,000-9,999 บาท (ค่าเฉลี่ย 39.02)

สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 10,000-14,999 บาท และ ที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 15,000 เป็นต้นไป มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านความสมดุลระหว่างสังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม โดยเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01)

โดยที่ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 15,000 เป็นต้นไป มีทัศนคติโดยเฉลี่ย (ค่าเฉลี่ย 40.34) สูงกว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 10,000-14,999 บาท (ค่าเฉลี่ย 38.68)

สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 4,000-9,999 บาท และ ที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 10,000-14,999 บาท มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านความสมดุลระหว่างสังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม โดยเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 33 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านหลักเกณฑ์การประเมินผลกระทบของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามรายได้เฉลี่ยต่อเดือน เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (Least Significant Difference)

(n=340)

ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน		รายได้เฉลี่ยต่อเดือน			
		(1)	(2)	(3)	
ด้านหลักเกณฑ์การประเมินผลกระทบ					
ตามรายได้เฉลี่ยต่อเดือน		$\bar{X}$	39.74	42.39	43.04
(1)	4,000-9,999 บาท	39.74	-		
(2)	10,000-14,999 บาท	42.39	**	-	
(3)	15,000 บาท เป็นต้นไป	43.04	**	ns	-

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านหลักเกณฑ์ของการประเมินผลกระทบของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามรายได้เฉลี่ยในตารางที่ 33 ปรากฏว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 4,000-9,999 บาท และ ที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 10,000 -14,999 บาท มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านหลักเกณฑ์ของการประเมินผลกระทบ โดยเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01) โดยที่สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 10,000-14,999 บาท มีทัศนคติโดยเฉลี่ย (ค่าเฉลี่ย 42.39) สูงกว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 4,000-9,999 บาท (ค่าเฉลี่ย 39.74)

สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 4,000-9,999 บาท และ ที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 15,000 เป็นต้นไป มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านหลักเกณฑ์ของการประเมินผลกระทบ โดยเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01) โดยที่ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 15,000 เป็นต้นไป มีทัศนคติโดยเฉลี่ย (ค่าเฉลี่ย 43.04) สูงกว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 4,000-9,999 บาท (ค่าเฉลี่ย 39.74)

สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 10,000-14,999 บาท และสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 15,000 เป็นต้นไป มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านหลักเกณฑ์ของการประเมินผลกระทบ โดยเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 34 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการดำรงรักษาทรัพยากร มรดกทางธรรมชาติและวัฒนธรรม ของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามรายได้เฉลี่ยต่อเดือน เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (Least Significant Difference)

		(n=340)		
ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน		รายได้เฉลี่ยต่อเดือน		
ด้านการดำรงรักษาทรัพยากร มรดกทางธรรมชาติและวัฒนธรรม		(1)	(2)	(3)
ตามรายได้เฉลี่ยต่อเดือน		$\bar{X}$		
(1)	4,000-9,999 บาท	39.37	-	-
(2)	10,000-14,999 บาท	39.29	ns	-
(3)	15,000 บาท เป็นต้นไป	40.51	*	*

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการดำรงรักษาทรัพยากร มรดกทางธรรมชาติและวัฒนธรรม ของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามรายได้เฉลี่ยในตารางที่ 34 ปรากฏว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 4,000-9,999 บาท และ ที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 15,000 เป็นต้นไป มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านหลักเกณฑ์ของการประเมินผลกระทบ โดยเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01) โดยที่ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 15,000 เป็นต้นไป มีทัศนคติโดยเฉลี่ย (ค่าเฉลี่ย 43.04) สูงกว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 4,000-9,999 บาท (ค่าเฉลี่ย 39.74)

ท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการดำรงรักษาทรัพยากร มรดกทางธรรมชาติและวัฒนธรรม โดยเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05) โดยที่ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 15,000 เป็นต้นไป มีทัศนคติโดยเฉลี่ย (ค่าเฉลี่ย 40.51) สูงกว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 4,000-9,999 บาท (ค่าเฉลี่ย 39.37)

สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 10,000-14,999 บาท และ ที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 15,000 เป็นต้นไป มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการดำรงรักษาทรัพยากร มรดกทางธรรมชาติและวัฒนธรรม โดยเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05) โดยที่ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 15,000 เป็นต้นไป มีทัศนคติโดยเฉลี่ย (ค่าเฉลี่ย 40.51) สูงกว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 10,000-14,999 บาท (ค่าเฉลี่ย 39.29)

สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 4,000-9,999 บาท และ ที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 10,000-14,999 บาท มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการดำรงรักษาทรัพยากร มรดกทางธรรมชาติและวัฒนธรรม โดยเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 35 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการทำการตลาดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามรายได้เฉลี่ยต่อเดือน เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (Least Significant Difference)

(n=340)

ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ด้านการทำการตลาดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ตามรายได้เฉลี่ยต่อเดือน	$\bar{X}$	รายได้เฉลี่ยต่อเดือน		
		(1)	(2)	(3)
(1) 4,000-9,999 บาท	41.16	-		
(2) 10,000-14,999 บาท	41.95	ns	-	
(3) 15,000 บาท เป็นต้นไป	44.97	**	**	-

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการทำ การตลาดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามรายได้เฉลี่ยใน ตารางที่ 35 ปรากฏว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 4,000-9,999 บาท และ ที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 15,000 เป็นต้นไป มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ด้านการทำตลาดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01) โดยที่ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 15,000 เป็นต้นไป มีทัศนคติโดย เฉลี่ย (ค่าเฉลี่ย 44.97) สูงกว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 4,000-9,999 บาท (ค่าเฉลี่ย 41.16)

สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 10,000-14,999 บาท และ ที่มี รายได้เฉลี่ยต่อเดือน 15,000 เป็นต้นไป มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการทำ การตลาดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01) โดยที่ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 15,000 เป็นต้นไป มีทัศนคติโดยเฉลี่ย (ค่าเฉลี่ย 44.97) สูงกว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 10,000-14,999 บาท (ค่าเฉลี่ย 41.95)

สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 4,000-9,999 บาท และ ที่มี รายได้เฉลี่ยต่อเดือน 10,000-14,999 บาท มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการทำ การตลาดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 36 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิก องค์การบริหารส่วนตำบล โดยรวม จำแนกตามรายได้เฉลี่ยต่อเดือน เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (Least Significant Difference)

		(n=340)		
ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยรวมตามรายได้เฉลี่ยต่อเดือน		รายได้เฉลี่ยต่อเดือน		
		(1)	(2)	(3)
	$\bar{X}$	356.35	368.21	375.30
(1)	4,000-9,999 บาท	356.35	-	
(2)	10,000-14,999 บาท	368.21	**	-
(3)	15,000 บาท เป็นต้นไป	375.30	**	*

** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลโดยรวม จำแนกตามรายได้เฉลี่ยในตารางที่ 36 ปรากฏว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 4,000-9,999 บาท และ ที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 10,000-14,999 บาท มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนโดยรวมเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01) โดยที่ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 10,000-14,999 บาท มีทัศนคติโดยรวมเฉลี่ย (ค่าเฉลี่ย 368.21) สูงกว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 4,000-9,999 บาท (ค่าเฉลี่ย 356.35)

สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 4,000-9,999 บาท และ ที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 15,000 เป็นต้นไป มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนโดยรวมเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01) โดยที่ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 15,000 เป็นต้นไป มีทัศนคติโดยรวมเฉลี่ย (ค่าเฉลี่ย 375.30) สูงกว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 4,000-9,999 บาท (ค่าเฉลี่ย 356.35)

สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 10,000-14,999 บาท และ ที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 15,000 เป็นต้นไป มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนโดยรวมเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05) โดยที่ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 15,000 เป็นต้นไป มีทัศนคติโดยรวมเฉลี่ย (ค่าเฉลี่ย 375.30) สูงกว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 10,000-14,999 บาท (ค่าเฉลี่ย 368.21)

สมมติฐานที่ 1.5 สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีตำแหน่งในองค์การบริหารส่วนตำบลแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนแตกต่างกัน

ตารางที่ 37 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลจังหวัดราชบุรี จำแนกตามตำแหน่งในองค์การบริหารส่วนตำบล โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวน

(n=340)						
ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยว อย่างยั่งยืน ตามตำแหน่ง ในองค์การบริหารส่วนตำบล	n	$\bar{X}$	S.D.	F	Sig.	สรุป ผลการ ทดสอบ
ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชน						
นายก ประธาน รองประธานฯ	109	40.92	3.44	30.651**	0.000	แตกต่าง
ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล	58	45.64	2.52			
สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล	173	41.68	4.42			
ด้านการสร้างโอกาสในการจ้างงานที่มีคุณภาพ						
นายก ประธาน รองประธานฯ	109	41.82	3.60	5.983**	0.003	แตกต่าง
ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล	58	42.88	4.83			
สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล	173	40.72	4.60			
ด้านการกระจายผลประโยชน์จากการท่องเที่ยว						
นายก ประธาน รองประธานฯ	109	38.98	4.11	6.536**	0.002	แตกต่าง
ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล	58	38.10	3.27			
สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล	173	37.35	3.57			
ด้านการวางแผนระยะยาว						
นายก ประธาน รองประธานฯ	109	41.94	3.54	1.780 ^{ns}	0.170	ไม่แตกต่าง
ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล	58	40.93	3.62			
สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล	173	41.97	3.94			
ด้านความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาการท่องเที่ยวและแผนพัฒนาต่างๆ						
นายก ประธาน รองประธานฯ	109	39.76	3.89	7.620**	0.001	แตกต่าง
ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล	58	41.38	4.00			
สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล	173	39.05	3.95			

ตารางที่ 37 (ต่อ)

							(n=340)
ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยว อย่างยั่งยืน ตามตำแหน่ง ในองค์การบริหารส่วนตำบล	n	$\bar{X}$	S.D	F	Sig.	สรุป	
						ผลการ ทดสอบ	
ด้านความสมดุลระหว่าง สังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม							
นายก ประธาน รองประธานฯ	109	39.45	2.75	3.046*	0.049	แตกต่าง	
ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล	58	40.17	3.66				
สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล	173	38.80	4.41				
ด้านหลักเกณฑ์การประเมินผลกระทบ							
นายก ประธาน รองประธานฯ	109	43.05	4.08	10.330**	0.000	แตกต่าง	
ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล	58	40.66	2.59				
สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล	173	41.10	4.22				
ด้านการดำรงรักษาทรัพยากรมรดกทางธรรมชาติและวัฒนธรรม							
นายก ประธาน รองประธานฯ	109	39.69	3.29	1.669 ^{ns}	0.190	ไม่แตกต่าง	
ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล	58	40.36	3.08				
สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล	173	39.38	3.88				
ด้านการทำการตลาดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน							
นายก ประธาน รองประธานฯ	109	43.96	4.57	9.180**	0.000	แตกต่าง	
ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล	58	42.36	4.55				
สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล	173	41.60	4.47				
โดยรวม							
นายก ประธาน รองประธานฯ	109	369.56	22.92	6.039**	0.003	แตกต่าง	
ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล	58	372.48	20.67				
สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล	173	361.64	26.12				

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามตำแหน่งในองค์การบริหารส่วนตำบลในตารางที่ 37 พบว่าสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีตำแหน่งในองค์การบริหารส่วนตำบลแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อ

การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนโดยรวมเฉลี่ยแตกต่างกัน(ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน ปรากฏว่า

สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีตามตำแหน่งในองค์การบริหารส่วนตำบลแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนส่วนใหญ่ (7 ด้าน) คือ ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชน ด้านการสร้างโอกาสในการจ้างงานที่มีคุณภาพ ด้านการกระจายผลประโยชน์จากการท่องเที่ยว ด้านความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาการท่องเที่ยวและแผนพัฒนาต่างๆ ด้านหลักเกณฑ์การประเมินผลกระทบ ด้านการทำการตลาดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01) และด้านความสมดุลระหว่างสังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม โดยเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ส่วนทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน อีก 2 ด้านคือ ด้านการวางแผนระยะยาว ด้านการรักษาทรัพยากร มรดกทางธรรมชาติและวัฒนธรรม พบว่าสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีตำแหน่งในองค์การบริหารส่วนตำบลแตกต่างกันมีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน(ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลเป็นรายกลุ่ม มีรายละเอียดดังนี้

ตารางที่ 38 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการมีส่วนร่วมของชุมชนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามตำแหน่งในองค์การบริหารส่วนตำบล เป็นรายกลุ่มด้วยวิธี LSD (Least Significant Difference)

(n=340)

ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน		ตำแหน่งในองค์การบริหารส่วนตำบล		
		(1)	(2)	(3)
ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชน				
ตามตำแหน่งในองค์การบริหารส่วนตำบล	$\bar{X}$	40.92	45.64	41.68
(1) นายก ประธาน รองประธานฯ	40.92	-		
(2) ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล	45.64	**	-	
(3) สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล	41.68	ns	**	-

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการมีส่วนร่วมของชุมชนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามตำแหน่งในองค์การบริหารส่วนตำบลในตารางที่ 38 ปรากฏว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล ที่มีตำแหน่ง นายก ประธาน รองประธานสภาองค์การบริหารส่วนตำบล และ ที่มีตำแหน่งปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการมีส่วนร่วมของชุมชน โดยเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01) โดยที่ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีตำแหน่งปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลมีทัศนคติโดยเฉลี่ย (ค่าเฉลี่ย 45.64) สูงกว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีตำแหน่งนายก ประธาน รองประธานสภาองค์การบริหารส่วนตำบล (ค่าเฉลี่ย 40.92)

สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีตำแหน่งปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล และ ที่มีตำแหน่งสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการมีส่วนร่วมของชุมชน โดยเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01) โดยที่ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีตำแหน่งปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล มีทัศนคติโดยเฉลี่ย (ค่าเฉลี่ย 45.64) สูงกว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีตำแหน่งสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล (ค่าเฉลี่ย 41.68)

สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีตำแหน่งนายก ประธาน รองประธานสภาองค์การบริหารส่วนตำบล และ ที่มีตำแหน่งสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการมีส่วนร่วมของชุมชน โดยเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 39 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการสร้างโอกาสในการจ้างงานที่มีคุณภาพของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามตำแหน่งในองค์การบริหารส่วนตำบล เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (Least Significant Difference) (n=340)

ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ด้าน	ตำแหน่งในองค์การบริหารส่วนตำบล	ตำแหน่งในองค์การบริหารส่วนตำบล		
		(1)	(2)	(3)
การสร้างโอกาสในการจ้างงานที่มีคุณภาพ				
ตามตำแหน่งในองค์การบริหารส่วนตำบล	$\bar{X}$	41.82	42.88	40.72
(1) นายก ประธาน รองประธานฯ	41.82	-		
(2) ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล	42.88	ns	-	
(3) สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล	40.72	*	**	-

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการสร้างโอกาสในการจ้างงานที่มีคุณภาพของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามตำแหน่งในองค์การบริหารส่วนตำบลในตารางที่ 39 ปรากฏว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีตำแหน่งนายก ประธาน รองประธานสภาองค์การบริหารส่วนตำบล และ ที่มีตำแหน่งสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการสร้างโอกาสในการจ้างงานที่มีคุณภาพ โดยเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05) โดยที่ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีตำแหน่งนายก ประธาน รองประธานสภาองค์การบริหารส่วนตำบล มีทัศนคติโดยเฉลี่ย (ค่าเฉลี่ย 41.82) สูงกว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีตำแหน่งสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล (ค่าเฉลี่ย 40.72)

สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีตำแหน่งปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล และ ที่มีตำแหน่งสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการสร้างโอกาสในการจ้างงานที่มีคุณภาพ โดยเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01) โดยที่ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีตำแหน่งปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล มีทัศนคติโดยเฉลี่ย (ค่าเฉลี่ย 42.88) สูงกว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีตำแหน่งสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล (ค่าเฉลี่ย 40.72)

สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีตำแหน่งนายก ประธาน รองประธานสภาองค์การบริหารส่วนตำบล และที่มีตำแหน่งปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการกระจาย (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 40 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการกระจาย ผลประโยชน์จากการท่องเที่ยวของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามตำแหน่งในองค์การบริหารส่วนตำบล เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (Least Significant Difference) (n=340)

ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการกระจายผลประโยชน์จากการท่องเที่ยวตามตำแหน่งในองค์การบริหารส่วนตำบล	$\bar{X}$	ตำแหน่งในองค์การบริหารส่วนตำบล		
		(1)	(2)	(3)
		38.98	38.10	37.35
(1) นายก ประธาน รองประธานฯ	38.98	-		
(2) ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล	38.10	ns	-	
(3) สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล	37.35	**	ns	-

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการกระจายผลประโยชน์จากการท่องเที่ยวของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามตำแหน่งในองค์การบริหารส่วนตำบลในตารางที่ 40 ปรากฏว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีตำแหน่งนายก ประธาน รองประธานสภาองค์การบริหารส่วนตำบล และ ที่มีตำแหน่งสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการกระจายผลประโยชน์จากการท่องเที่ยว โดยเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01) โดยที่ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีตำแหน่งนายก ประธาน รองประธานสภาองค์การบริหารส่วนตำบล มีทัศนคติโดยเฉลี่ย (ค่าเฉลี่ย 38.98) สูงกว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีตำแหน่งสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล (ค่าเฉลี่ย 37.35)

สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีตำแหน่งนายก ประธาน รองประธานสภาองค์การบริหารส่วนตำบล และ ที่มีตำแหน่งปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการกระจายผลประโยชน์จากการท่องเที่ยวโดยเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีตำแหน่งปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล และ ที่มีตำแหน่งสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการกระจายผลประโยชน์จากการท่องเที่ยว โดยเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 41 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาการท่องเที่ยวและแผนพัฒนาต่างๆของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามตำแหน่งในองค์การบริหารส่วนตำบล เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (Least Significant Difference)

(n=340)

ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ด้านความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาการท่องเที่ยวและแผนพัฒนาต่างๆ		ตำแหน่งในองค์การบริหารส่วนตำบล		
		(1)	(2)	(3)
ตามตำแหน่งในองค์การบริหารส่วนตำบล	$\bar{X}$	39.76	41.38	39.05
(1) นายก ประธาน รองประธานฯ	39.76	-		
(2) ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล	41.38	*	-	
(3) สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล	39.05	ns	**	-

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาการท่องเที่ยวและแผนพัฒนาต่างๆของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามตำแหน่งในองค์การบริหารส่วนตำบลในตารางที่ 41 ปรากฏว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีตำแหน่งนายก ประธาน รองประธานสภาองค์การบริหารส่วนตำบล และ ที่มีตำแหน่งปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาการท่องเที่ยวและแผนพัฒนาต่างๆ โดยเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05) โดยที่ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีตำแหน่งปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล มีทัศนคติโดยเฉลี่ย (ค่าเฉลี่ย 41.38) สูงกว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีตำแหน่งนายก ประธาน รองประธานสภาองค์การบริหารส่วนตำบล (ค่าเฉลี่ย 39.76)

สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีตำแหน่งปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล และ ที่มีตำแหน่งสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาการท่องเที่ยวและแผนพัฒนาต่างๆ โดยเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01) โดยที่ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีตำแหน่งปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล มีทัศนคติโดยเฉลี่ย (ค่าเฉลี่ย 41.38) สูงกว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีตำแหน่งสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล (ค่าเฉลี่ย 39.05)

สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีตำแหน่งนายก ประธาน รองประธานสภาองค์การบริหารส่วนตำบล และ ที่มีตำแหน่งปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาการท่องเที่ยวและแผนพัฒนาต่างๆ โดยเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 42 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านความสมดุลระหว่างสังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม ของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามตำแหน่งในองค์การบริหารส่วนตำบล เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (Least Significant Difference)

(n=340)

ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ด้านความสมดุลระหว่าง สังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม ตามตำแหน่งในองค์การบริหารส่วนตำบล	$\bar{X}$	ตำแหน่งในองค์การบริหารส่วนตำบล		
		(1)	(2)	(3)
(1) นายก ประธาน รองประธานฯ	39.45	-		
(2) ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล	40.17	ns	-	
(3) สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล	38.80	ns	*	-

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านความสมดุลระหว่างสังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อมของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามตำแหน่งในองค์การบริหารส่วนตำบลในตารางที่ 42 ปรากฏว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีตำแหน่งปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล และ ที่มีตำแหน่งสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล มีทัศนคติ

ต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านความสมดุลระหว่างสังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม โดยเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05) โดยที่ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีตำแหน่งปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล มีทัศนคติโดยเฉลี่ย (ค่าเฉลี่ย 40.17) สูงกว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีตำแหน่งสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล (ค่าเฉลี่ย 39.76)

สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีตำแหน่งนายก ประธาน รองประธานสภาองค์การบริหารส่วนตำบล และ ที่มีตำแหน่งปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านความสมดุลระหว่างสังคม วัฒนธรรม โดยเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีตำแหน่งนายก ประธาน รองประธานสภาองค์การบริหารส่วนตำบล และ ที่มีตำแหน่งสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านความสมดุลระหว่างสังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม ตามตำแหน่งในองค์การบริหารส่วนตำบล โดยเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 43 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านหลักเกณฑ์การประเมินผลกระทบของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามตำแหน่งในองค์การบริหารส่วนตำบล เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (Least Significant Difference)

(n=340)

ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ด้าน หลักเกณฑ์การประเมินผลกระทบ	ตำแหน่งในองค์การบริหารส่วนตำบล	ตำแหน่งในองค์การบริหารส่วนตำบล		
		(1)	(2)	(3)
ตามตำแหน่งในองค์การบริหารส่วนตำบล	$\bar{X}$	43.05	40.66	41.10
(1) นายก ประธาน รองประธานฯ	43.05	-		
(2) ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล	40.66	**	-	
(3) สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล	41.10	**	ns	-

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านหลักเกณฑ์การประเมินผลกระทบของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามตำแหน่งในองค์การบริหารส่วนตำบลในตารางที่ 43 ปรากฏว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีตำแหน่งนายก ประธาน

รองประธานสภาองค์การบริหารส่วนตำบล และ ที่มีตำแหน่งปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านหลักเกณฑ์การประเมินผลกระทบ โดยเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01) โดยที่ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีตำแหน่งนายก ประธาน รองประธานสภาองค์การบริหารส่วนตำบล มีทัศนคติโดยเฉลี่ย (ค่าเฉลี่ย 43.05) สูงกว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีตำแหน่งปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล (ค่าเฉลี่ย 40.66)

สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีตำแหน่งนายก ประธาน รองประธานสภาองค์การบริหารส่วนตำบล และ ที่มีตำแหน่งสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านหลักเกณฑ์การประเมินผลกระทบ โดยเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01) โดยที่ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีตำแหน่งนายก ประธาน รองประธานสภาองค์การบริหารส่วนตำบล มีทัศนคติโดยเฉลี่ย (ค่าเฉลี่ย 43.05) สูงกว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีตำแหน่งสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล (ค่าเฉลี่ย 41.10)

สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีตำแหน่งตำแหน่งปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล และ ที่มีตำแหน่งสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านหลักเกณฑ์การประเมินผลกระทบ โดยเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 44 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการทำการตลาดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามตำแหน่งในองค์การบริหารส่วนตำบล เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (Least Significant Difference)

(n=340)

ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้าน	ตำแหน่งในองค์การบริหารส่วนตำบล	ตำแหน่งในองค์การบริหารส่วนตำบล		
		(1)	(2)	(3)
การทำการตลาดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน	$\bar{X}$	43.96	42.36	41.60
(1) นายก ประธาน รองประธานฯ	43.96	-		
(2) ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล	42.36	*	-	
(3) สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล	41.60	**	ns	-

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการทำการตลาดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามตำแหน่งในองค์การบริหารส่วนตำบลในตารางที่ 44 ปรากฏว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีตำแหน่งนายก ประธาน รองประธานสภาองค์การบริหารส่วนตำบล และ ที่มีตำแหน่งปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการทำการตลาดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05) โดยที่ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีตำแหน่งนายก ประธาน รองประธานสภาองค์การบริหารส่วนตำบล มีทัศนคติโดยเฉลี่ย (ค่าเฉลี่ย 43.96) สูงกว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีตำแหน่งปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล (ค่าเฉลี่ย 42.36)

สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีตำแหน่งนายก ประธาน รองประธานสภาองค์การบริหารส่วนตำบล และ ที่มีตำแหน่งสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการทำการตลาดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01) โดยที่ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีตำแหน่งนายก ประธาน รองประธานสภาองค์การบริหารส่วนตำบล มีทัศนคติโดยเฉลี่ย (ค่าเฉลี่ย 43.96) สูงกว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีตำแหน่งสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล (ค่าเฉลี่ย 41.60)

สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีตำแหน่งตำแหน่งปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล และ ที่มีตำแหน่งสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการทำการตลาดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ตารางที่ 45 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิก
องค์การบริหารส่วนตำบล โดยรวม จำแนกตามตำแหน่งในองค์การบริหารส่วนตำบล
เป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (Least Significant Difference)

(n=340)

ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยรวมตามตำแหน่งใน องค์การบริหารส่วนตำบล	$\bar{X}$	ตำแหน่งในองค์การบริหารส่วนตำบล		
		(1)	(2)	(3)
(1) นายก ประธาน รองประธานฯ	369.56	-		
(2) ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล	372.48	ns	-	
(3) สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล	361.64	**	**	-

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิก
องค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามตำแหน่งในองค์การบริหารส่วนตำบลในตารางที่ 45 ปรากฏ
ว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีตำแหน่งนายก ประธาน รองประธานสภาองค์การบริหาร
ส่วนตำบล และ ที่มีตำแหน่งสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล มีทัศนคติต่อการพัฒนา
การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยรวมเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01) โดยที่ สมาชิก
องค์การบริหารส่วนตำบลที่มีตำแหน่งนายก ประธาน รองประธานสภาองค์การบริหารส่วนตำบล มี
ทัศนคติโดยรวมเฉลี่ย (ค่าเฉลี่ย 369.56) สูงกว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีตำแหน่ง
สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล (ค่าเฉลี่ย 361.64)

สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีตำแหน่งตำแหน่งปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล และ
ที่มีตำแหน่งสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน
โดยรวมเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01) โดยที่ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล
ที่มีตำแหน่งปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล มีทัศนคติโดยรวมเฉลี่ย (ค่าเฉลี่ย 372.48) สูงกว่า
สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีตำแหน่งสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล (ค่าเฉลี่ย
361.64)

สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีตำแหน่งนายก ประธาน รองประธานสภาองค์การบริหารส่วนตำบล และ ที่มีตำแหน่งปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยรวมเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

สมมติฐานที่ 1.6 สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีระยะเวลาในการดำรงตำแหน่งต่างกัน มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนแตกต่างกัน

ตารางที่ 46 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามระยะเวลาในการดำรงตำแหน่ง โดย t – test

						(n=340)
ทัศนคติต่อการพัฒนา การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ตามระยะเวลาในการดำรงตำแหน่ง	n	$\bar{X}$	S.D.	t	p – value	สรุป ผลการ ทดสอบ
1. ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชน						
4 ปีหรือต่ำกว่า	230	41.53	4.29	-3.765**	0.000	แตกต่าง
5 ปีเป็นต้นไป	110	43.32	3.64			
2. ด้านการสร้างโอกาสในการจ้างงานที่มีคุณภาพ						
4 ปีหรือต่ำกว่า	230	41.03	4.16	-2.390*	0.018	แตกต่าง
5 ปีเป็นต้นไป	110	42.30	4.79			
3. ด้านการกระจายผลประโยชน์จากการท่องเที่ยว						
4 ปีหรือต่ำกว่า	230	37.60	3.96	-3.092**	0.002	แตกต่าง
5 ปีเป็นต้นไป	110	38.84	3.18			
4. ด้านการวางแผนระยะยาว						
4 ปีหรือต่ำกว่า	230	41.91	3.77	0.914 ^{ns}	0.361	ไม่แตกต่าง
5 ปีเป็นต้นไป	110	41.51	3.78			
5. ด้านความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาการท่องเที่ยวและแผนพัฒนาต่างๆ						
4 ปีหรือต่ำกว่า	230	39.16	3.88	-3.510**	0.001	แตกต่าง
5 ปีเป็นต้นไป	110	40.76	4.09			
6. ด้านความสมดุลระหว่าง สังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม						
4 ปีหรือต่ำกว่า	230	38.80	4.04	-3.348**	0.001	แตกต่าง
5 ปีเป็นต้นไป	110	40.16	3.23			

ตารางที่ 46 (ต่อ)

(n=340)						
ทัศนคติต่อการพัฒนา การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ตามระยะเวลาในการดำรงตำแหน่ง	n	$\bar{X}$	S.D.	t	p – value	สรุปผล การทดสอบ
7. ด้านหลักเกณฑ์การประเมินผลกระทบ						
4 ปีหรือต่ำกว่า	230	41.98	4.09	2.202*	0.028	แตกต่าง
5 ปีเป็นต้นไป	110	40.95	3.90			
8. ด้านการดำรงรักษาทรัพยากรมรดกทางธรรมชาติและวัฒนธรรม						
4 ปีหรือต่ำกว่า	230	39.38	3.80	-2.158*	0.032	แตกต่าง
5 ปีเป็นต้นไป	110	40.20	3.01			
9. ด้านการทำการตลาดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน						
4 ปีหรือต่ำกว่า	230	42.27	4.49	-1.202 ^{ns}	0.231	ไม่แตกต่าง
5 ปีเป็นต้นไป	110	42.94	4.87			
โดยรวม						
4 ปีหรือต่ำกว่า	230	363.66	25.20	-2.685**	0.008	แตกต่าง
5 ปีเป็นต้นไป	110	370.98	22.69			

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.05

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.05

** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.01

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกระยะเวลาในการดำรงตำแหน่งในตารางที่ 46 พบว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีระยะเวลาในการดำรงตำแหน่งแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนโดยรวมเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน ปรากฏว่า

ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชน สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีระยะเวลาในการดำรงตำแหน่งแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการมีส่วนร่วมของชุมชน โดยเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01) โดยที่สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีระยะเวลาในการดำรงตำแหน่ง 5 ปีเป็นต้นไป มีทัศนคติโดยเฉลี่ย (ค่าเฉลี่ย 43.32) สูงกว่าสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีระยะเวลาในการดำรงตำแหน่ง 4 ปีหรือต่ำกว่า (ค่าเฉลี่ย 41.53)

ด้านการสร้างโอกาสในการจ้างงานที่มีคุณภาพ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีระยะเวลาในการดำรงตำแหน่งแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการสร้างโอกาสในการจ้างงานที่มีคุณภาพ โดยเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05) โดยที่สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีระยะเวลาในการดำรงตำแหน่ง 5 ปีเป็นต้นไป มีทัศนคติโดยเฉลี่ย (ค่าเฉลี่ย 42.30) สูงกว่าสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีระยะเวลาในการดำรงตำแหน่ง 4 ปีหรือต่ำกว่า (ค่าเฉลี่ย 41.03)

ด้านการกระจายผลประโยชน์การท่องเที่ยว สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีระยะเวลาในการดำรงตำแหน่งแตกต่างกันมีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ด้านการกระจายผลประโยชน์จากการท่องเที่ยวโดยเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01) โดยที่สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีระยะเวลาในการดำรงตำแหน่ง 5 ปีเป็นต้นไป มีทัศนคติโดยเฉลี่ย (ค่าเฉลี่ย 38.84) สูงกว่าสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีระยะเวลาในการดำรงตำแหน่ง 4 ปีหรือต่ำกว่า (ค่าเฉลี่ย 37.60)

ด้านการวางแผนระยะยาว สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีระยะเวลาในการดำรงตำแหน่งแตกต่างกันมีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ด้านการวางแผนระยะยาว โดยเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ด้านความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาการท่องเที่ยวและแผนพัฒนาต่างๆ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีระยะเวลาในการดำรงตำแหน่งแตกต่างกันมีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ด้านความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาการท่องเที่ยวและแผนพัฒนาต่างๆ โดยเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01) โดยที่สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีระยะเวลาในการดำรงตำแหน่ง 5 ปีเป็นต้นไป มีทัศนคติโดยเฉลี่ย (ค่าเฉลี่ย 40.76) สูงกว่าสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีระยะเวลาในการดำรงตำแหน่ง 4 ปีหรือต่ำกว่า (ค่าเฉลี่ย 39.16)

ด้านความสมดุลระหว่างสังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม และ วัตถุประสงค์ทางเศรษฐกิจ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีระยะเวลาในการดำรงตำแหน่งแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ด้านความสมดุลระหว่างสังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม และ วัตถุประสงค์ทางเศรษฐกิจ โดยเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01) โดยที่สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีระยะเวลาในการดำรงตำแหน่ง 5 ปีเป็นต้นไป มีทัศนคติโดยเฉลี่ย

(ค่าเฉลี่ย 40.16) สูงกว่าสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีระยะเวลาในการดำรงตำแหน่ง 4 ปีหรือต่ำกว่า (ค่าเฉลี่ย 38.80)

ด้านหลักเกณฑ์การประเมินผลกระทบ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีระยะเวลาในการดำรงตำแหน่งแตกต่างกันมีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ด้านหลักเกณฑ์การประเมินผลกระทบ โดยเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05) โดยที่สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีระยะเวลาในการดำรงตำแหน่ง 4 ปีหรือต่ำกว่า มีทัศนคติโดยเฉลี่ย (ค่าเฉลี่ย 41.98) สูงกว่าสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีระยะเวลาในการดำรงตำแหน่ง 5 ปีเป็นต้นไป (ค่าเฉลี่ย 40.95)

ด้านการดำรงรักษาทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรม สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีระยะเวลาในการดำรงตำแหน่งแตกต่างกันมีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ด้านการดำรงรักษาทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรม โดยเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05) โดยที่สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีระยะเวลาในการดำรงตำแหน่ง 5 ปีเป็นต้นไป มีทัศนคติโดยเฉลี่ย (ค่าเฉลี่ย 40.20) สูงกว่าสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีระยะเวลาในการดำรงตำแหน่ง 4 ปีหรือต่ำกว่า (ค่าเฉลี่ย 39.38)

ด้านการทำการตลาดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีระยะเวลาในการดำรงตำแหน่งแตกต่างกันมีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ด้านการทำการตลาดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

สมมติฐานที่ 1.7 สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีประสบการณ์เข้ารับการฝึกอบรม การพัฒนาการท่องเที่ยวต่างกัน มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนแตกต่างกัน

ตารางที่ 47 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิก องค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามประสบการณ์เข้ารับการฝึกอบรมการพัฒนา การท่องเที่ยว โดย t – test

(n=340)

ทัศนคติต่อการพัฒนา การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ตามประสบการณ์เข้ารับการฝึกอบรม การพัฒนาการท่องเที่ยว	n	$\bar{X}$	S.D.	t	p – value	สรุปผล การทดสอบ
1. ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชน						
ไม่เคย	185	42.61	4.12	2.440*	0.015	แตกต่าง
เคย	155	41.51	4.18			
2. ด้านการสร้างโอกาสในการจ้างงานที่มีคุณภาพ						
ไม่เคย	185	42.10	4.12	3.073**	0.002	แตกต่าง
เคย	155	40.65	4.63			
3. ด้านการกระจายผลประโยชน์จากการท่องเที่ยว						
ไม่เคย	185	37.05	3.32	-5.207**	0.000	แตกต่าง
เคย	155	39.14	3.96			
4. ด้านการวางแผนระยะยาว						
ไม่เคย	185	41.30	3.87	-2.568*	0.011	แตกต่าง
เคย	155	42.35	3.57			
5. ด้านความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาการท่องเที่ยวและแผนพัฒนาต่างๆ						
ไม่เคย	185	39.68	3.95	-0.004 ^{ns}	0.997	ไม่แตกต่าง
เคย	155	39.68	4.10			
6. ด้านความสมดุลระหว่าง สังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม						
ไม่เคย	185	38.29	3.38	-5.187**	0.000	แตกต่าง
เคย	155	40.38	4.06			
7. ด้านหลักเกณฑ์การประเมินผลกระทบ						
ไม่เคย	185	41.60	3.70	-0.244 ^{ns}	0.807	ไม่แตกต่าง
เคย	155	41.71	4.45			

ตารางที่ 47 (ต่อ)

(n=340)

ทัศนคติต่อการพัฒนา การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ตามประสบการณ์เข้ารับการฝึกอบรม การพัฒนาการท่องเที่ยว	n	$\bar{X}$	S.D.	t	p - value	สรุปผล การทดสอบ
8. ด้านการดำรงรักษาทรัพยากรมรดกทางธรรมชาติและวัฒนธรรม						
ไม่เคย	185	38.99	3.43	-3.726**	0.000	แตกต่าง
เคย	155	40.42	3.61			
9. ด้านการทำการตลาดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน						
ไม่เคย	185	41.72	4.03	-3.311**	0.001	แตกต่าง
เคย	155	43.40	5.11			
โดยรวม						
ไม่เคย	185	363.35	22.83	-2.178*	0.030	แตกต่าง
เคย	155	369.23	26.33			

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามประสบการณ์เข้ารับการฝึกอบรมการพัฒนาการท่องเที่ยวในตารางที่ 47 พบว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีประสบการณ์เข้ารับการฝึกอบรมการพัฒนาการท่องเที่ยวแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนโดยรวมเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน ปรากฏว่า

ด้านกรมีส่วนร่วมของชุมชน สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีประสบการณ์เข้ารับการฝึกอบรมการพัฒนาการท่องเที่ยวแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการมีส่วนร่วมของชุมชน โดยเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05) โดยที่สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่ไม่เคยมีประสบการณ์เข้ารับการฝึกอบรมการพัฒนาการท่องเที่ยว มีทัศนคติโดยเฉลี่ย (ค่าเฉลี่ย 42.61) สูงกว่าสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่เคยมีประสบการณ์เข้ารับการฝึกอบรมการพัฒนาการท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 41.51)

ด้านการสร้างโอกาสในการจ้างงานที่มีคุณภาพ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มี ประสิทธิภาพได้รับการฝึกอบรมการพัฒนาการท่องเที่ยวแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการพัฒนาการ ท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการสร้างโอกาสในการจ้างงานที่มีคุณภาพ โดยเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับ นัยสำคัญทางสถิติ 0.01) โดยที่สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่ไม่เคยมีประสบการณ์ได้รับการ ฝึกอบรมการพัฒนาการท่องเที่ยว มีทัศนคติโดยเฉลี่ย (ค่าเฉลี่ย 42.10) สูงกว่าสมาชิกองค์การ บริหารส่วนตำบลที่เคยมีประสบการณ์ได้รับการฝึกอบรมการพัฒนาการท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 40.65)

ด้านการกระจายผลประโยชน์การท่องเที่ยว สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มี ประสิทธิภาพได้รับการฝึกอบรมการพัฒนาการท่องเที่ยวแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการพัฒนาการ ท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ด้านการกระจายผลประโยชน์จากการท่องเที่ยวโดยเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับ นัยสำคัญทางสถิติ 0.01) โดยที่สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่เคยมีประสบการณ์ได้รับการ ฝึกอบรมการพัฒนาการท่องเที่ยวมีทัศนคติโดยเฉลี่ย (ค่าเฉลี่ย 39.14) สูงกว่าสมาชิกองค์การบริหาร ส่วนตำบลที่ไม่เคยมีประสบการณ์ได้รับการฝึกอบรมการพัฒนาการท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 37.05)

ด้านการวางแผนระยะยาว สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีประสบการณ์ได้รับการ ฝึกอบรมการพัฒนาการท่องเที่ยวแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ด้าน การวางแผนระยะยาว โดยเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05) โดยที่สมาชิกองค์การ บริหารส่วนตำบลที่เคยมีประสบการณ์ได้รับการฝึกอบรมการพัฒนาการท่องเที่ยวมีทัศนคติโดย เฉลี่ย (ค่าเฉลี่ย 42.35) สูงกว่าสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่ไม่เคยมีประสบการณ์ได้รับการ ฝึกอบรมการพัฒนาการท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 41.30)

ด้านความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาการท่องเที่ยวและแผนพัฒนาต่างๆ สมาชิกองค์การ บริหารส่วนตำบลที่มีประสบการณ์ได้รับการฝึกอบรมการพัฒนาการท่องเที่ยวแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ด้านความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาการ ท่องเที่ยวและแผนพัฒนาต่างๆ โดยเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ด้านความสมดุลระหว่างสังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม และ วัตถุประสงค์ทางเศรษฐกิจของ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีประสบการณ์ได้รับการฝึกอบรมการพัฒนาการท่องเที่ยว แตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ด้านความสมดุลระหว่างสังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม และ วัตถุประสงค์ทางเศรษฐกิจโดยเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทาง

สถิติ 0.01) โดยที่สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่เคยมีประสบการณ์เข้ารับการฝึกอบรมการพัฒนาการท่องเที่ยวมีทัศนคติโดยเฉลี่ย (ค่าเฉลี่ย 40.38) สูงกว่าสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่ไม่เคยมีประสบการณ์เข้ารับการฝึกอบรมการพัฒนาการท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 38.29)

ด้านหลักเกณฑ์การประเมินผลกระทบ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีประสบการณ์เข้ารับการฝึกอบรมการพัฒนาการท่องเที่ยวแตกต่างกันมีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ด้านหลักเกณฑ์การประเมินผลกระทบ โดยเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ด้านการดำรงรักษาทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรม สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีประสบการณ์เข้ารับการฝึกอบรมการพัฒนาการท่องเที่ยวแตกต่างกันมีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ด้านการดำรงรักษาทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรม โดยเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01) โดยที่สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่เคยมีประสบการณ์เข้ารับการฝึกอบรมการพัฒนาการท่องเที่ยวมีทัศนคติโดยเฉลี่ย (ค่าเฉลี่ย 40.42) สูงกว่าสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่ไม่เคยมีประสบการณ์เข้ารับการฝึกอบรมการพัฒนาการท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 38.99)

ด้านการทำการตลาดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีประสบการณ์เข้ารับการฝึกอบรมการพัฒนาการท่องเที่ยวแตกต่างกันมีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ด้านการทำการตลาดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01) โดยที่สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่เคยมีประสบการณ์เข้ารับการฝึกอบรมการพัฒนาการท่องเที่ยวมีทัศนคติโดยเฉลี่ย (ค่าเฉลี่ย 43.40) สูงกว่าสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่ไม่เคยมีประสบการณ์เข้ารับการฝึกอบรมการพัฒนาการท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 41.72)

สมมติฐานที่ 2 การมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล

ตารางที่ 48 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ระหว่างการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยรวมกับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล

(n=340)

การมีส่วนร่วมฯ โดยรวม	ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยว อย่างยั่งยืน	r	p - value	สรุปผล การทดสอบ
	1. ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชน	0.143**	0.008	มีความสัมพันธ์
	2. ด้านการสร้างโอกาส ในการทำงานที่มีคุณภาพ	0.175**	0.001	มีความสัมพันธ์
	3. ด้านการกระจายผลประโยชน์ จากการท่องเที่ยว	0.453**	0.000	มีความสัมพันธ์
	4. ด้านการวางแผนระยะยาว	0.379**	0.000	มีความสัมพันธ์
	5. ด้านความสอดคล้องระหว่าง แผนพัฒนาการท่องเที่ยวและ แผนพัฒนาต่างๆ	0.312**	0.000	มีความสัมพันธ์
	6. ด้านความสมดุลระหว่างสังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม และ วัตถุประสงค์ทางเศรษฐกิจ	0.534**	0.000	มีความสัมพันธ์
	7. ด้านหลักเกณฑ์การประเมินผลกระทบ	0.206**	0.047	มีความสัมพันธ์
	8. ด้านการดำรงรักษาทรัพยากรธรรมชาติ และวัฒนธรรม	0.427**	0.000	มีความสัมพันธ์
	9. ด้านการทำการตลาดการท่องเที่ยวอย่าง ยั่งยืน	0.276**	0.000	มีความสัมพันธ์
	โดยรวม	0.465**	0.000	มีความสัมพันธ์

** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากการวิเคราะห์ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยรวมกับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยรวมในตารางที่ 48 พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.456 โดยมี p - value เท่ากับ 0.000 (ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.01) แสดงว่าการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยรวม มีความสัมพันธ์ทางบวก

กับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยรวม (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านปรากฏว่า

การมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยรวมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนรายด้านทุกด้าน (ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชน ด้านการสร้างโอกาสในการจ้างงานที่มีคุณภาพ ด้านการกระจายผลประโยชน์ จากการท่องเที่ยว ด้านหลักเกณฑ์การประเมินผลกระทบ ด้านการวางแผนระยะยาว ด้านความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาการท่องเที่ยวและแผนพัฒนาต่างๆ ด้านความสมดุลระหว่างสังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม และ วัตถุประสงค์ทางเศรษฐกิจ ด้านหลักเกณฑ์การประเมินผลกระทบ ด้านการดำรงรักษาทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรม และ ด้านการทำการตลาดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน) (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01)

สมมติฐานที่ 2.1 การมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการตัดสินใจมีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วน

ตารางที่ 49 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ระหว่างการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการตัดสินใจกับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล

(n=340)

ด้าน การตัดสินใจ	ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่าง ยั่งยืน	r	p - value	สรุปผล การทดสอบ
1. ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชน		0.115 [*]	0.034	มีความสัมพันธ์
2. ด้านการสร้างโอกาส ในการจ้างงานที่มีคุณภาพ		0.046 ^{ns}	0.397	ไม่มีความสัมพันธ์
3. ด้านการกระจาย ผลประโยชน์ จากการท่องเที่ยว		0.379 ^{**}	0.000	มีความสัมพันธ์
4. ด้านการวางแผนระยะยาว		0.302 ^{**}	0.000	มีความสัมพันธ์
5. ด้านความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนา การท่องเที่ยวและแผนพัฒนาต่างๆ		0.207 ^{**}	0.000	มีความสัมพันธ์
6. ด้านความสมดุลระหว่างสังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม และ วัตถุประสงค์ทางเศรษฐกิจ		0.484 ^{**}	0.000	มีความสัมพันธ์

ตารางที่ 49 (ต่อ)

(n=340)

ด้าน การตัดสินใจ	ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยว อย่างยั่งยืน	r	p - value	สรุปผล การทดสอบ
	7. ด้านหลักเกณฑ์การประเมินผลกระทบ	0.108*	0.047	มีความสัมพันธ์
	8. ด้านการดำรงรักษาทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรม	0.324**	0.000	มีความสัมพันธ์
	9. ด้านการทำการตลาดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน	0.244**	0.000	มีความสัมพันธ์
	โดยรวม	0.352**	0.000	มีความสัมพันธ์

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากการวิเคราะห์ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการตัดสินใจกับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนโดยรวมในตารางที่ 49 พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.352 โดยมี p - value เท่ากับ 0.000 (ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.01) แสดงว่าการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการตัดสินใจ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนโดยรวม (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน ปรากฏว่า

การมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการตัดสินใจมีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ด้านการกระจายผลประโยชน์จากการท่องเที่ยว ด้านการวางแผนระยะยาว ด้านความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาการท่องเที่ยวและแผนพัฒนาต่างๆ ด้านความสมดุลระหว่างสังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม และ วัตถุประสงค์ทางเศรษฐกิจ ด้านการดำรงรักษาทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรม และ ด้านการทำการตลาดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01)

การมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการตัดสินใจมีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชน และด้านหลักเกณฑ์ประเมินผลกระทบ (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

การมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการตัดสินใจไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ด้านการสร้างโอกาสในการจ้างงานที่มีคุณภาพ (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

สมมติฐานที่ 2.2 การมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการปฏิบัติการมีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล

ตารางที่ 50 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ระหว่างการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการมีส่วนร่วมในด้านการปฏิบัติการกับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล

(n=340)

ด้าน การปฏิบัติการ	ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่าง ยั่งยืน	r	p - value	สรุปผล การทดสอบ
1. ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชน		0.133*	0.014	มีความสัมพันธ์
2. ด้านการสร้างโอกาส ในการจ้างงานที่มีคุณภาพ		0.215**	0.000	มีความสัมพันธ์
3. ด้านการกระจายผลประโยชน์ จากการท่องเที่ยว		0.377**	0.000	มีความสัมพันธ์
4. ด้านการวางแผนระยะยาว		0.182**	0.001	มีความสัมพันธ์
5. ด้านความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนา การท่องเที่ยวและแผนพัฒนาต่างๆ		0.325**	0.000	มีความสัมพันธ์
6. ด้านความสมดุลระหว่างสังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม และ วัตถุประสงค์ทาง เศรษฐกิจ		0.460**	0.000	มีความสัมพันธ์
7. ด้านหลักเกณฑ์การประเมินผลกระทบ		0.120*	0.027	มีความสัมพันธ์

ตารางที่ 50 (ต่อ)

(n=340)				
ด้าน การปฏิบัติการ	ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่าง ยั่งยืน	r	p - value	สรุปผล การทดสอบ
	8. ด้านการดำรงรักษาทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรม	0.352**	0.000	มีความสัมพันธ์
	9. ด้านการทำการตลาดการท่องเที่ยวอย่าง ยั่งยืน	0.185**	0.001	มีความสัมพันธ์
	โดยรวม	0.377**	0.000	มีความสัมพันธ์

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากการวิเคราะห์ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการปฏิบัติการกับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนโดยรวม ในตารางที่ 50 พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.377 โดยมี p - value เท่ากับ 0.000 (ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.01) แสดงว่า การมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการปฏิบัติการมีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนโดยรวม (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านปรากฏว่า

การมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการปฏิบัติการมีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ด้านการสร้างโอกาสในการจ้างงานที่มีคุณภาพ ด้านการกระจายผลประโยชน์จากการท่องเที่ยว ด้านการวางแผนระยะยาว ด้านความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาการท่องเที่ยวและแผนพัฒนาต่างๆ ด้านความสมดุลระหว่างสังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม และ วัตถุประสงค์ทางเศรษฐกิจ ด้านการดำรงรักษาทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรม และ ด้านการทำการตลาดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01)

การมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการปฏิบัติการมีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชน และ ด้านหลักเกณฑ์การประเมินผลกระทบ (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

สมมติฐานที่ 2.3 การมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการรับผลประโยชน์มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล

ตารางที่ 51 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ระหว่างการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการรับผลประโยชน์ กับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล

(n=340)				
ด้านการรับ ผลประโยชน์	ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่าง ยั่งยืน	r	p - value	สรุปผล การทดสอบ
	1. ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชน	0.194**	0.000	มีความสัมพันธ์
	2. ด้านการสร้างโอกาส ในการจ้างงานที่มีคุณภาพ	0.366**	0.000	มีความสัมพันธ์
	3. ด้านการกระจายผลประโยชน์ จากการท่องเที่ยว	0.420**	0.000	มีความสัมพันธ์
	4. ด้านการวางแผนระยะยาว	0.430**	0.000	มีความสัมพันธ์
	5. ด้านความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนา การท่องเที่ยวและแผนพัฒนาต่างๆ	0.404**	0.000	มีความสัมพันธ์
	6. ด้านความสมดุลระหว่างสังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม และ วัตถุประสงค์ทางเศรษฐกิจ	0.487**	0.000	มีความสัมพันธ์
	7. ด้านหลักเกณฑ์การประเมินผลกระทบ	0.286**	0.000	มีความสัมพันธ์
	8. ด้านการดำรงรักษา ทรัพยากรธรรมชาติและ วัฒนธรรม	0.463**	0.000	มีความสัมพันธ์
	9. ด้านการทำการตลาดการท่องเที่ยวอย่าง ยั่งยืน	0.292**	0.000	มีความสัมพันธ์
โดยรวม		0.535**	0.000	มีความสัมพันธ์

** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากการวิเคราะห์ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการรับผลประโยชน์กับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนโดยรวมในตารางที่ 51 พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.535 โดยมี p – value เท่ากับ

0.000 (ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.01) แสดงว่าการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการรับผลประโยชน์ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนโดยรวม (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านปรากฏว่า

การมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการรับผลประโยชน์ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนรายด้านทุกด้าน (ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชน ด้านการสร้างโอกาสในการทำงานที่มีคุณภาพ ด้านการกระจายผลประโยชน์ จากการท่องเที่ยว ด้านหลักเกณฑ์การประเมินผลกระทบ ด้านการวางแผนระยะยาว ด้านความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาการท่องเที่ยวและแผนพัฒนาต่างๆ ด้านความสมดุลระหว่างสังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม และ วัตถุประสงค์ทางเศรษฐกิจ ด้านหลักเกณฑ์การประเมินผลกระทบ ด้านการดำรงรักษาทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรม ด้านการทำการตลาดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน) (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01)

สมมติฐานที่ 2.4 การมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการติดตามประเมินผล มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล

ตารางที่ 52 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ระหว่างการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการติดตามประเมินผลกับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล

(n=340)

ด้านการติดตามประเมินผล	ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน	r	p - value	สรุปผลการทดสอบ
1. ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชน		0.077 ^{ns}	0.154	ไม่มีความสัมพันธ์
2. ด้านการสร้างโอกาสในการจ้างงานที่มีคุณภาพ		0.040 ^{ns}	0.467	ไม่มีความสัมพันธ์
3. ด้านการกระจายผลประโยชน์จากการท่องเที่ยว		0.427 ^{**}	0.000	มีความสัมพันธ์
4. ด้านการวางแผนระยะยาว		0.427 ^{**}	0.000	มีความสัมพันธ์
5. ด้านความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาการท่องเที่ยวและแผนพัฒนาต่างๆ		0.199 ^{**}	0.000	มีความสัมพันธ์
6. ด้านความสมดุลระหว่างสังคมวัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม และวัตถุประสงค์ทางเศรษฐกิจ		0.459 ^{**}	0.000	มีความสัมพันธ์
7. ด้านหลักเกณฑ์การประเมินผลกระทบ		0.228 ^{**}	0.047	มีความสัมพันธ์
8. ด้านการดำรงรักษาทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรม		0.385 ^{**}	0.000	มีความสัมพันธ์
9. ด้านการทำการตลาดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน		0.274 ^{**}	0.000	มีความสัมพันธ์
โดยรวม		0.400^{**}	0.000	มีความสัมพันธ์

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากการวิเคราะห์ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการติดตามประเมินผลกับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

โดยรวม ในตารางที่ 52 พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.400 โดยมี p -value เท่ากับ 0.000 (ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.01) แสดงว่าการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการติดตามประเมินผลมีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยรวม (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านปรากฏว่า

การมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการติดตามประเมินผล มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ด้านการกระจายผลประโยชน์ จากการท่องเที่ยว ด้านหลักเกณฑ์การประเมินผลกระทบ ด้านการวางแผนระยะยาว ด้านความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาการท่องเที่ยวและแผนพัฒนาต่างๆ ด้านความสมดุลระหว่างสังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม และ วัตถุประสงค์ทางเศรษฐกิจ ด้านหลักเกณฑ์การประเมินผลกระทบ ด้านการดำรงรักษาทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรม และ ด้านการทำ การตลาดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01)

การมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนการติดตามประเมินผล ไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชน และ ด้านหลักเกณฑ์การประเมินผลกระทบ (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ (0.05)

สมมติฐานที่ 3 ความรู้ในการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล

ตารางที่ 53 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ระหว่างความรู้ในการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยรวมกับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล (n=340)

ความรู้ในการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน	ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน	r	p - value	สรุปผลการทดสอบ
1. ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชน		0.164**	0.002	มีความสัมพันธ์
2. ด้านการสร้างโอกาสในการจ้างงานที่มีคุณภาพ		-0.028 ^{ns}	0.608	ไม่มีความสัมพันธ์
3. ด้านการกระจายผลประโยชน์จากการท่องเที่ยว		0.267**	0.000	มีความสัมพันธ์
4. ด้านการวางแผนระยะยาว		0.065 ^{ns}	0.232	ไม่มีความสัมพันธ์
5. ด้านความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาการท่องเที่ยวและแผนพัฒนาต่างๆ		0.006 ^{ns}	0.906	ไม่มีความสัมพันธ์
6. ด้านความสมดุลระหว่างสังคมวัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม และวัตถุประสงค์ทางเศรษฐกิจ		0.161**	0.003	มีความสัมพันธ์
7. ด้านหลักเกณฑ์การประเมินผลกระทบ		0.152**	0.005	มีความสัมพันธ์
8. ด้านการดำรงรักษาทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรม		0.086 ^{ns}	0.112	ไม่มีความสัมพันธ์
9. ด้านการทำการตลาดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน		0.175**	0.001	มีความสัมพันธ์
โดยรวม		0.170**	0.002	มีความสัมพันธ์

^{ns} หมายถึงไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากการวิเคราะห์ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความรู้ในการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยรวมกับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนโดยรวมในตารางที่ 53 พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.170 โดยมี p - value เท่ากับ 0.002 (ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.01)

แสดงว่าความรู้ในการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยรวม มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยรวม (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านปรากฏว่า

ความรู้ในการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยรวม มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชน ด้านการกระจายผลประโยชน์จากการท่องเที่ยว ด้านความสมดุลระหว่างสังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม และ วัตถุประสงค์ทางเศรษฐกิจ ด้านหลักเกณฑ์การประเมินผลกระทบ และ ด้านการทำการตลาดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01)

ความรู้ในการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยรวม ไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ด้านการวางแผนระยะยาว ด้านความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาการท่องเที่ยวและแผนพัฒนาต่างๆ และ ด้านการดำรงรักษาทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรม (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ความรู้ในการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยรวม ไม่มีความสัมพันธ์ทางลบกับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ด้านการสร้างโอกาสในการจ้างงานที่มีคุณภาพ (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

สมมติฐานที่ 4 การรับรู้ผลกระทบจากการท่องเที่ยว มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล

ตารางที่ 54 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ระหว่างการรับรู้ถึงผลกระทบจากการท่องเที่ยวโดยรวมกับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล (n=340)

การรับรู้ผลกระทบฯ โดยรวม	ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยว อย่างยั่งยืน	r	p - value	สรุปผล การทดสอบ
	1. ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชน	-0.101 ^{ns}	0.063	ไม่มีความสัมพันธ์
	2. ด้านการสร้างโอกาส ในการจ้างงานที่มีคุณภาพ	0.041 ^{ns}	0.455	ไม่มีความสัมพันธ์
	3. ด้านการกระจายผลประโยชน์ จากการท่องเที่ยว	0.063 ^{ns}	0.244	ไม่มีความสัมพันธ์
	4. ด้านการวางแผนระยะยาว	-0.041 ^{ns}	0.454	ไม่มีความสัมพันธ์
	5. ด้านความสอดคล้องระหว่าง แผนพัฒนาการท่องเที่ยวและ แผนพัฒนาต่างๆ	-0.024 ^{ns}	0.653	ไม่มีความสัมพันธ์
	6. ด้านความสมดุลระหว่างสังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม และ วัตถุประสงค์ทางเศรษฐกิจ	-0.216 ^{**}	0.000	มีความสัมพันธ์ ทางลบ
	7. ด้านหลักเกณฑ์การประเมินผล กระทบ	0.137 [*]	0.012	มีความสัมพันธ์ ทางบวก
	8. ด้านการดำรงรักษา ทรัพยากรธรรมชาติและ วัฒนธรรม	0.007 ^{ns}	0.904	ไม่มีความสัมพันธ์
	9. ด้านการทำการตลาด ท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน	0.192 ^{**}	0.000	มีความสัมพันธ์
	โดยรวม	0.013^{ns}	0.805	ไม่มีความสัมพันธ์

ns หมายถึงไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.0

จากการวิเคราะห์ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ผลกระทบจากการท่องเที่ยว โดยรวมกับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยรวมในตารางที่ 54 พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.013 โดยมี p – value เท่ากับ 0.805 (ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.05) แสดงว่าการรับรู้ผลกระทบจากการท่องเที่ยวโดยรวมไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยรวม (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านปรากฏว่า

การรับรู้ผลกระทบจากการท่องเที่ยวโดยรวมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ด้านการทำการตลาดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01)

การรับรู้ผลกระทบจากการท่องเที่ยวโดยรวมมีความสัมพันธ์ทางลบกับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ด้านความสมดุลระหว่างสังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม และ วัตถุประสงค์ทางเศรษฐกิจ (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01)

การรับรู้ผลกระทบจากการท่องเที่ยวโดยรวมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ด้านหลักเกณฑ์การประเมินผลกระทบ (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

การรับรู้ผลกระทบจากการท่องเที่ยวโดยรวมไม่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ด้านการสร้างโอกาสในการจ้างงานที่มีคุณภาพ ด้านการกระจายผลประโยชน์จากการท่องเที่ยว และ ด้านการดำรงรักษาทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรม (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

การรับรู้ผลกระทบจากการท่องเที่ยวโดยรวมไม่มีความสัมพันธ์ทางลบกับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชน ด้านการวางแผนระยะยาว และด้านความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาการท่องเที่ยวและแผนพัฒนาต่างๆ (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

สมมติฐานที่ 4.1 การรับรู้ผลกระทบด้านเศรษฐกิจ มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล

ตารางที่ 55 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ระหว่างการรับรู้ผลกระทบด้านเศรษฐกิจ กับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล

(n=340)

ด้านเศรษฐกิจ	ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน	r	p - value	สรุปผลการทดสอบ
	1. ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชน	0.001 ^{ns}	0.989	ไม่มีความสัมพันธ์
	2. ด้านการสร้างโอกาสในการจ้างงานที่มีคุณภาพ	0.315 ^{**}	0.000	มีความสัมพันธ์
	3. ด้านการกระจายผลประโยชน์จากการท่องเที่ยว	0.131 [*]	0.016	มีความสัมพันธ์
	4. ด้านการวางแผนระยะยาว	0.297 ^{**}	0.000	มีความสัมพันธ์
	5. ด้านความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาการท่องเที่ยวและแผนพัฒนาต่างๆ	0.171 ^{**}	0.002	มีความสัมพันธ์
	6. ด้านความสมดุลระหว่างสังคมวัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม และวัตถุประสงค์ทางเศรษฐกิจ	0.094 ^{ns}	0.085	ไม่มีความสัมพันธ์
	7. ด้านหลักเกณฑ์การประเมินผลกระทบ	0.247 ^{**}	0.000	มีความสัมพันธ์
	8. ด้านการดำรงรักษาทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรม	0.211 ^{**}	0.000	มีความสัมพันธ์
	9. ด้านการทำการตลาดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน	0.253 ^{**}	0.000	มีความสัมพันธ์
	โดยรวม	0.283^{**}	0.000	มีความสัมพันธ์ทางบวก

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ผลกระทบด้านเศรษฐกิจกับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนโดยรวมในตารางที่ 55 พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.283 โดยมี p – value เท่ากับ 0.000 (ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.01) แสดงว่าการรับรู้ผลกระทบด้านเศรษฐกิจ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนโดยรวม (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านปรากฏว่า

การรับรู้ผลกระทบด้านเศรษฐกิจ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ด้านการสร้างโอกาส ในการจ้างงานที่มีคุณภาพ ด้านการวางแผนระยะยาว ด้านความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาการท่องเที่ยวและแผนพัฒนาต่างๆ ด้านการดำรงรักษาทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรม และ ด้านการทำการตลาดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01)

การรับรู้ผลกระทบด้านเศรษฐกิจ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ด้านการกระจายผลประโยชน์จากการท่องเที่ยว ด้านหลักเกณฑ์การประเมินผลกระทบ ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

การรับรู้ผลกระทบด้านเศรษฐกิจ ไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชน และ ด้านความสัมพันธ์ระหว่างสังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม และ วัตถุประสงค์ทางเศรษฐกิจ ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

สมมติฐานที่ 4.2 การรับรู้ผลกระทบด้านสังคม มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล

ตารางที่ 56 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ระหว่างการรับรู้ผลกระทบด้านสังคมกับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล

(n=340)				
ด้านสังคม	ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน	r	p - value	สรุปผลการทดสอบ
1. ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชน		0.100 ^{ns}	0.065	ไม่มีความสัมพันธ์
2. ด้านการสร้างโอกาสในการจ้างงานที่มีคุณภาพ		0.097 ^{ns}	0.075	ไม่มีความสัมพันธ์
3. ด้านการกระจายผลประโยชน์จากการท่องเที่ยว		0.048 ^{ns}	0.378	ไม่มีความสัมพันธ์
4. ด้านการวางแผนระยะยาว		0.051 ^{ns}	0.344	ไม่มีความสัมพันธ์
5. ด้านความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาการท่องเที่ยวและแผนพัฒนาต่างๆ		0.066 ^{ns}	0.227	ไม่มีความสัมพันธ์
6. ด้านความสมดุลระหว่างสังคมวัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม และวัตถุประสงค์ทางเศรษฐกิจ		-0.128 [*]	0.018	มีความสัมพันธ์
7. ด้านหลักเกณฑ์การประเมินผลกระทบ		0.196 ^{**}	0.000	มีความสัมพันธ์
8. ด้านการดำรงรักษาทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรม		0.031 ^{ns}	0.567	ไม่มีความสัมพันธ์
9. ด้านการทำการตลาดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน		0.187 ^{**}	0.001	มีความสัมพันธ์
โดยรวม		0.112[*]	0.039	มีความสัมพันธ์ทางบวก

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ผลกระทบด้านสังคม กับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนโดยรวม ในตารางที่ 56 พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์

สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.112 โดยมี p -value เท่ากับ 0.039 (ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.05) แสดงว่าการรับรู้ผลกระทบด้านสังคม มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยรวม (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านปรากฏว่า

การรับรู้ผลกระทบด้านสังคม มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ด้านการสร้างโอกาส ในการจ้างงานที่มีคุณภาพ ด้านหลักเกณฑ์การประเมินผลกระทบ และ ด้านการทำการตลาดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01)

การรับรู้ผลกระทบด้านสังคม มีความสัมพันธ์ทางลบกับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ด้านความสมดุลระหว่างสังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม และ วัตถุประสงค์ทางเศรษฐกิจ (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

การรับรู้ผลกระทบด้านสังคม ไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชน ด้านการสร้างโอกาสในการจ้างงานที่มีคุณภาพ ด้านการกระจายผลประโยชน์ จากการท่องเที่ยว ด้านการวางแผนระยะยาว ด้านความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาการท่องเที่ยวและแผนพัฒนาต่างๆ และ ด้านการดำรงรักษาทรัพยากรธรรมชาติและ วัฒนธรรม (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

สมมติฐานที่ 4.3 การรับรู้ผลกระทบด้านวัฒนธรรม มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล

ตารางที่ 57 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ระหว่างการรับรู้ผลกระทบด้านวัฒนธรรมกับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล

(n=340)

ด้านวัฒนธรรม	ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน	r	p - value	สรุปผลการทดสอบ
	1. ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชน	-0.170**	0.002	มีความสัมพันธ์
	2. ด้านการสร้างโอกาสในการจ้างงานที่มีคุณภาพ	-0.042 ^{ns}	0.438	ไม่มีความสัมพันธ์
	3. ด้านการกระจายผลประโยชน์จากการท่องเที่ยว	-0.118*	0.029	มีความสัมพันธ์
	4. ด้านการวางแผนระยะยาว	-0.145**	0.007	มีความสัมพันธ์
	5. ด้านความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาการท่องเที่ยวและแผนพัฒนาต่างๆ	-0.045 ^{ns}	0.410	ไม่มีความสัมพันธ์
	6. ด้านความสัมพันธ์ระหว่างสังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม และวัตถุประสงค์ทางเศรษฐกิจ	-0.414**	0.000	มีความสัมพันธ์
	7. ด้านหลักเกณฑ์การประเมินผลกระทบ	0.075 ^{ns}	0.169	ไม่มีความสัมพันธ์
	8. ด้านการดำรงรักษาทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรม	-0.140**	0.010	มีความสัมพันธ์
	9. ด้านการทำการตลาดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน	0.009 ^{ns}	0.868	ไม่มีความสัมพันธ์
	โดยรวม	-0.155**	0.004	มีความสัมพันธ์ทางลบ

^{ns} หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ผลกระทบด้านวัฒนธรรม กับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยรวมในตารางที่ 57 พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ -0.155 โดยมี p – value เท่ากับ 0.004 (ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.01) แสดงว่าผลกระทบด้านวัฒนธรรม มีความสัมพันธ์ทางลบกับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยรวม (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านปรากฏว่า

การรับรู้ผลกระทบด้านวัฒนธรรม มีความสัมพันธ์ทางลบกับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชน ด้านการวางแผนระยะยาว ด้านความสมดุลระหว่างสังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม และ ด้านการดำรงรักษาทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรม (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01)

การรับรู้ผลกระทบด้านวัฒนธรรม ไม่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ด้านหลักเกณฑ์การประเมินผลกระทบ และ ด้านการทำการตลาดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

การรับรู้ผลกระทบด้านวัฒนธรรม ไม่มีความสัมพันธ์ทางลบกับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ด้านการสร้างโอกาสในการจ้างงานที่มีคุณภาพ ด้านความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาการท่องเที่ยวและแผนพัฒนาต่างๆ (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

สมมติฐานที่ 4.4 การรับรู้ผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล

ตารางที่ 58 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ระหว่างการรับรู้ถึงผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อมกับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล

(n=340)

ด้านสิ่งแวดล้อม	ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน	r	p - value	สรุปผลการทดสอบ
1. ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชน		-0.229**	0.000	มีความสัมพันธ์
2. ด้านการสร้างโอกาสในการจ้างงานที่มีคุณภาพ		-0.167**	0.002	มีความสัมพันธ์
3. ด้านการกระจายผลประโยชน์จากการท่องเที่ยว		-0.135*	0.012	มีความสัมพันธ์
4. ด้านการวางแผนระยะยาว		-0.247**	0.000	มีความสัมพันธ์
5. ด้านความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาการท่องเที่ยวและแผนพัฒนาต่างๆ		-0.212**	0.000	มีความสัมพันธ์
6. ด้านความสมดุลระหว่างสังคมวัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม และวัตถุประสงค์ทางเศรษฐกิจ		-0.185**	0.001	มีความสัมพันธ์
7. ด้านหลักเกณฑ์การประเมินผลกระทบ		-0.050 ^{ns}	0.362	ไม่มีความสัมพันธ์
8. ด้านการดำรงรักษาทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรม		-0.078 ^{ns}	0.150	ไม่มีความสัมพันธ์
9. ด้านการทำการตลาดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน		0.160**	0.003	มีความสัมพันธ์
โดยรวม		-0.139*	0.010	มีความสัมพันธ์ทางลบ

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการวิเคราะห์ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ถึงผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม โดยรวมกับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนโดยรวมในตารางที่ 58 พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ -0.139 โดยมี p - value เท่ากับ 0.010 (ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.05) แสดงว่า

การรับรู้ผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม มีความสัมพันธ์ทางลบกับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนโดยรวม (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านปรากฏว่า

การรับรู้ผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ด้านการทำการตลาดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน(ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01)

การรับรู้ผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม มีความสัมพันธ์ทางลบกับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชน ด้านการสร้างโอกาสในการจ้างงานที่มีคุณภาพ ด้านการวางแผนระยะยาว ด้านความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาการท่องเที่ยวและแผนพัฒนาต่างๆ และ ด้านความสมดุลระหว่างสังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม และ วัตถุประสงค์ทางเศรษฐกิจ (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01)

การรับรู้ผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม มีความสัมพันธ์ทางลบกับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ด้านการกระจายผลประโยชน์จากการท่องเที่ยว(ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

การรับรู้ผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม ไม่มีความสัมพันธ์ทางลบกับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ด้านหลักเกณฑ์การประเมินผลกระทบ และ ด้านการดำรงรักษาทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรม(ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ข้อวิจารณ์

จากการศึกษา ทศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลจังหวัดราชบุรี ได้แบ่งข้อวิจารณ์ตามผลการทดสอบสมมติฐาน มีทั้งที่เป็นไปตามสมมติฐาน และไม่เป็นไปตามสมมติฐานซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

การมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

จากการวิเคราะห์ข้อมูลการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง พบว่า การมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยรวมเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 137.77) ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนนั้นมีหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการทำงานด้วยกันหลายฝ่าย เช่น ททท. กรมศิลปากร สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดราชบุรี เป็นต้น ทำให้การมีส่วนร่วมในการดำเนินการตามแผนพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนนั้นถูกการกระจายออกไป

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านปรากฏว่าการมีส่วนร่วมด้านการตัดสินใจ โดยเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 33.48) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า การมีส่วนร่วมด้านการตัดสินใจทุกข้อ (10 ข้อ) อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูง 3 ลำดับแรก คือ ข้อที่ 1. ท่านเสนอแผนงานเพื่อส่งเสริมการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในพื้นที่ของท่าน (ค่าเฉลี่ย 3.52) รองลงมาคือ ข้อที่ 2. ท่านมีส่วนร่วมในการกำหนดพื้นที่เพื่อพัฒนาให้เป็นแหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 3.44) และ ข้อที่ 7. ท่านมีส่วนร่วมในการกำหนดมาตรการเพื่อรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 3.40) ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ แผนยุทธศาสตร์ในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนบางส่วนนั้นได้ถูกกำหนด มาจากหน่วยงานบริหารราชการส่วนจังหวัด สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลจึงสามารถมีส่วนร่วม โดยการให้ข้อเสนอแนะและข้อคิดเห็นเกี่ยวกับนโยบายพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว ในขอบเขตของพื้นที่ความรับผิดชอบของตนเองเท่านั้น ซึ่งการมีส่วนร่วมในการตัดสินใจที่สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลสามารถกระทำได้อีกคือ การกำหนดยุทธศาสตร์การป้องกันและรักษาความปลอดภัยเพื่อสร้างความเชื่อมั่นทางการท่องเที่ยว การเสนอแผนงานให้มีการสำรวจ จัดสร้าง และพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวใหม่ๆ พร้อมทั้งผลักดันให้มีการกำหนดมาตรการในการป้องกันดูแลและรักษาความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวให้มีมาตรฐาน

การมีส่วนร่วมด้านการปฏิบัติการ โดยเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 34.01) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า การมีส่วนร่วมด้านการปฏิบัติการทุกข้อ (10 ข้อ) อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูง 3 ลำดับแรกคือ ข้อที่ 17. ท่านให้ความร่วมมือกับหน่วยงานต่างๆ ในการบำรุงรักษาและปรับปรุงการท่องเที่ยวในท้องถิ่น (ค่าเฉลี่ย 3.66) รองลงมาคือ ข้อที่ 16. ท่านช่วยในการประชาสัมพันธ์กิจกรรมการท่องเที่ยว / แหล่งท่องเที่ยวในท้องถิ่น (ค่าเฉลี่ย 3.64) และ ข้อที่ 20. ท่านมีการรายงานให้ประชาชนในท้องถิ่นได้รับทราบถึงผลประโยชน์ที่เกิดจากการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน มีค่าเฉลี่ยเท่ากันคือ 3.46 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ กิจกรรมส่งเสริมการท่องเที่ยว นั้นจะต้องอาศัยความร่วมมือจากหลายหน่วยงานที่มีส่วนเกี่ยวข้อง เช่น สำนักงานท่องเที่ยวจังหวัด กรมศิลปากร ซึ่งการทำงานร่วมกันหลายๆฝ่าย นั้นทำให้หน้าที่ความรับผิดชอบในด้านต่างๆก็จะกระจายกันออกไปตามบทบาทของแต่ละหน่วยงานนั้นๆ ประกอบกับมีข้อจำกัดตามหน้าที่และบทบาทของสมาชิกในการส่งเสริมการท่องเที่ยวและส่งเสริมการมีส่วนร่วมของชุมชนที่สามารถกระทำได้ตามที่ พระราชบัญญัติ สภาดำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล ระบุไว้เท่านั้นส่งผลให้การมีส่วนร่วมในการปฏิบัติการของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งผลการศึกษาในครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ สถาพร นาคหัสดี (2545) ที่พบว่า การมีส่วนร่วมในการปฏิบัติการของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลจังหวัดราชบุรีในการอนุรักษ์แม่น้ำแม่กลองอยู่ในระดับปานกลาง

การมีส่วนร่วมด้านการรับผลประโยชน์ โดยเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ย 37.58) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า การมีส่วนร่วมด้านการรับผลประโยชน์ส่วนใหญ่อยู่ในระดับสูง (7 ข้อ) และอยู่ในระดับปานกลาง (3ข้อ) โดยมีข้อที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง 3 ลำดับแรกคือ ข้อที่ 28. การพัฒนาการท่องเที่ยวทำให้เกิดการปรับแต่ง ภูมิทัศน์ สวยงาม ดูแล้วยสบายตา มีสภาพแวดล้อมที่ดี (ค่าเฉลี่ย 4.01) รองลงมาคือ ข้อที่ 25. การพัฒนาการท่องเที่ยวทำให้ท่านได้รับความสะดวกจากสาธารณูปโภคขั้นมูลฐานเช่น ระบบไฟฟ้า ประปา (ค่าเฉลี่ย 3.97) และ ข้อที่ 29. การพัฒนาการท่องเที่ยวทำให้ท่านมีสถานที่สำหรับพักผ่อนหย่อนใจเพิ่มขึ้น (ค่าเฉลี่ย 3.96) ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผลประโยชน์ที่เกิดจากการท่องเที่ยว ดังกล่าวข้างต้น เป็นผลประโยชน์โดยตรงจากการท่องเที่ยวที่สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลทุกคนสามารถมีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์ ได้โดยง่าย แม้ประชาชนอื่นๆในท้องถิ่นที่สามารถร่วมรับประโยชน์ดังกล่าวได้เช่นกัน

การมีส่วนร่วมด้านการติดตามประเมินผลโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 32.70) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า การมีส่วนร่วมด้านการติดตามประเมินผลทุกข้อ (10 ข้อ) อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูง 3 ลำดับแรกคือ ข้อที่ 38. ท่านมีการศึกษารวบรวมข้อมูลในพื้นที่เพื่อเปรียบเทียบกับผลในภายหลังการพัฒนา (ค่าเฉลี่ย 3.66) รองลงมาคือ ข้อที่ 36. ท่านมีการประเมินความเหมาะสมของโครงการพัฒนาการท่องเที่ยวให้มีความเหมาะสมสอดคล้องกับชุมชน (ค่าเฉลี่ย 3.47) และ ข้อที่ 37. ท่านติดตามกิจกรรมการพัฒนาการท่องเที่ยวที่อยู่ในความรับผิดชอบของท่านอย่างสม่ำเสมอ (ค่าเฉลี่ย 3.47) ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ แผนการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนกำลังอยู่ในระยะดำเนินการ ทำให้การติดตามประเมินผลของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลจึงทำได้เพียงการติดตามประเมินผลในขั้นต้นก่อนที่จะเริ่ม โครงการและการติดตามประเมินผลความคืบหน้าของโครงการระหว่างการดำเนินการ ในลักษณะการศึกษารวบรวมข้อมูลเพื่อประเมินถึงความเหมาะสมในพื้นที่และ เพื่อเปรียบเทียบกับผลในภายหลัง เมื่อการดำเนินโครงการเสร็จสิ้นแล้ว

ความรู้ในการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

จากการวิเคราะห์ข้อมูลความรู้ในการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลในตารางที่ 4 พบว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีความรู้ในการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยรวมเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 11.09) ซึ่งถือเป็นเรื่องที่ดีต่อจังหวัดราชบุรีในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

เมื่อพิจารณารายข้อ ปรากฏว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความรู้ในการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนอยู่ในระดับมาก (12 ข้อ) และ อยู่ในระดับปานกลาง (3 ข้อ) โดยมีข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงอยู่ในระดับมาก 3 ลำดับแรกคือ ข้อที่ 1. การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน เป็นแนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาและจัดการการท่องเที่ยว ที่พยายามเน้นให้มีการควบคุมและบำรุงรักษาสิ่งแวดล้อมไปพร้อมกับการให้บริการทางการท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 0.99) รองลงมาคือ ข้อที่ 2. การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเป็นการรักษาแหล่งท่องเที่ยวให้คงอยู่อย่างมีคุณภาพตลอดไปโดยสามารถพัฒนาเศรษฐกิจของชุมชนท้องถิ่นไปด้วย (ค่าเฉลี่ย 0.93) และ ข้อที่ 13. ผลกำไรทางเศรษฐกิจของชุมชนในพื้นที่ท่องเที่ยวสำคัญกว่าการรักษาทรัพยากร (ค่าเฉลี่ย 0.81) แสดงให้เห็นว่าสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลมีความรู้ในเรื่อง เกี่ยวกับ ความหมาย วัตถุประสงค์ รวมถึงเป้าหมายของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในการรักษาคุณค่าของทรัพยากรท้องถิ่นและการสร้างความเจริญทางด้านเศรษฐกิจ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลนั้น เป็นผู้รับผิดชอบนโยบายในการ

พัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนโดยตรง จึงทำให้สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลได้รับการถ่ายทอด ความรู้ ข้อมูลข่าวสารต่างๆทั้งจากหน่วยงานราชการส่วนจังหวัด และหน่วยงานทางการท่องเที่ยวต่างๆ เพื่อให้สมาชิกนำความรู้และข้อมูลทางการท่องเที่ยวเหล่านั้นมาพัฒนาแนวทางส่งเสริมการท่องเที่ยวในท้องถิ่นของตนให้มีประสิทธิภาพ

การรับรู้ผลกระทบจากการท่องเที่ยว

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการรับรู้ผลกระทบจากการท่องเที่ยวของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จากตารางที่ 5 พบว่า การรับรู้ผลกระทบจากการท่องเที่ยวโดยรวมเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 126.60) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านปรากฏว่า

การรับรู้ผลกระทบด้านเศรษฐกิจโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 36.06) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า การรับรู้ผลกระทบด้านเศรษฐกิจส่วนใหญ่อยู่ในระดับสูง (6 ข้อ) และ อยู่ในระดับปานกลาง (4 ข้อ) โดยมีข้อที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง 3 ลำดับแรกคือ ข้อที่ 3. ท่านคิดว่าการท่องเที่ยวทำให้เกิดการพัฒนาอาชีพขึ้นในชุมชน (ค่าเฉลี่ย 4.01) รองลงมาคือ ข้อที่ 2. ท่านคิดว่าการท่องเที่ยวช่วยให้คนในท้องถิ่นมีทางเลือกในประกอบอาชีพเพิ่มมากขึ้น (ค่าเฉลี่ย 3.98) และ ข้อที่ 1. ท่านคิดว่าการท่องเที่ยวส่งผลให้เกิดการกระจายรายได้สู่ชุมชนของท่าน (ค่าเฉลี่ย 3.90) จะเห็นได้ว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลมีการรับรู้ถึงผลกระทบทางด้านเศรษฐกิจในระดับปานกลาง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ การศึกษาในครั้งนี้เป็นการประเมินผลกระทบทางด้านเศรษฐกิจในช่วงระยะเวลาที่เศรษฐกิจกำลังฟื้นตัว ทิศทางความเคลื่อนไหวของธุรกิจท่องเที่ยวยังไม่แน่นอน ทำให้สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลไม่แน่ใจในผลกระทบด้านเศรษฐกิจที่เกิดขึ้น เมื่อพิจารณาผลกระทบทางด้านเศรษฐกิจรายข้อดังกล่าวแล้ว จะพบว่ามีความเชื่อมโยงกัน กล่าวคือ การท่องเที่ยวมีผลต่อการพัฒนาอาชีพในชุมชน ในด้านการสร้างอาชีพต่างๆขึ้นในชุมชน เกิดการจ้างงาน และส่งผลประโยชน์ย้อนกลับเป็นการกระจายรายได้สู่ชุมชน

การรับรู้ผลกระทบด้านสังคม โดยเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 32.08) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า การรับรู้ผลกระทบทางด้านสังคมส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูง 3 ลำดับแรกคือ ข้อที่ 11. ท่านคิดว่าการท่องเที่ยวทำให้คนในชุมชนของท่านมีความสามัคคีเพิ่มมากขึ้น เช่น การช่วยกันดูแลรักษาสถานที่ท่องเที่ยว การร่วมกันจัดงานในช่วงเทศกาล งานประเพณีท้องถิ่น (ค่าเฉลี่ย 3.78) รองลงมาคือ ข้อที่ 12. ท่านคิดว่าการท่องเที่ยวทำให้

ชุมชนท้องถิ่นมีความเข้มแข็งเพิ่มมากขึ้นเพราะคนในชุมชนร่วมมือกันพัฒนาชุมชน (ค่าเฉลี่ย 3.70) และ ข้อที่ 13. ท่านคิดว่าการท่องเที่ยวทำให้เกิดประโยชน์ในการสร้างความเข้าใจอันดีระหว่างคนในท้องถิ่นกับนักท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 3.43) ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ จังหวัดราชบุรีนั้นมีพื้นที่ส่วนใหญ่เป็นเขตชนบทมากกว่าเขตตัวเมือง รูปแบบของสังคมยังไม่มีความเปลี่ยนแปลงไปมากนัก ความสัมพันธ์ของคนในชุมชนยังคงมีการพึ่งพาอาศัยและให้ความช่วยเหลือกันและกัน สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลซึ่งเป็นสมาชิกของชุมชนนั้นๆ จึงรับรู้ได้ว่าการท่องเที่ยวไม่ได้ส่งผลกระทบต่อด้านสังคมต่อชุมชนโดยตรง เพราะแม้ว่าจะมีการพัฒนาการท่องเที่ยวในชุมชน แต่คนในชุมชนยังคงใช้ชีวิตวิถีชีวิตที่เรียบง่ายแบบเดิม การประกอบอาชีพยังคงยึดอาชีพเกษตรกรรมเป็นรายได้หลักของครอบครัว และหารายได้จากธุรกิจท่องเที่ยวเป็นรายได้เสริม การท่องเที่ยวในชุมชนเป็นไปในลักษณะเจ้าบ้านผู้ให้การรับรองแขกผู้มาเยี่ยมเยือนมากกว่า การคำนึงถึงผลประโยชน์ทางด้านธุรกิจทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างเจ้าบ้านและนักท่องเที่ยวแสดงออกถึงความเป็นมิตรจนเกิดเป็นความเข้าใจอันดีระหว่างคนในท้องถิ่นกับนักท่องเที่ยว และเมื่อพิจารณาจากข้อคำถาม ข้อที่ 17. ท่านคิดว่า การท่องเที่ยวส่งผลให้พื้นที่ของท่านมีเหตุอาชญากรรมเพิ่มมากขึ้น (ค่าเฉลี่ย 2.86) และ ข้อที่ 18. ท่านคิดว่า การท่องเที่ยวมีส่วนก่อให้เกิดปัญหาอาชญากรรมเพิ่มมากขึ้นกว่าแต่ก่อน (ค่าเฉลี่ย 2.99) สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลตอบว่า มีผลกระทบอยู่ในระดับปานกลางนั้น ผลที่ได้สอดคล้องกับ ข้อมูลสถิติสถานภาพอาชญากรรมของตำรวจภูธรภาค 7 จังหวัดราชบุรี ที่พบว่า การเกิดอาชญากรรมในช่วง มีนาคม 2552 ถึง มีนาคม 2553 พบว่า กลุ่มคดีอาญาทั้ง 5 กลุ่ม มีแนวโน้มการก่อเหตุอาชญากรรมลดลง แสดงให้เห็นว่าการท่องเที่ยวไม่ได้ส่งผลกระทบต่อด้านสังคมโดยตรง

การรับรู้ผลกระทบด้านวัฒนธรรมโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 29.95)

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า การรับรู้ผลกระทบทางด้านวัฒนธรรมทุกข้อ (10 ข้อ) อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด 3 ลำดับแรก คือ ข้อที่ 22. ท่านคิดว่า การท่องเที่ยวช่วยกระตุ้นให้เกิดการถ่ายทอดภูมิปัญญาระหว่างคนในชุมชน (ค่าเฉลี่ย 3.56) รองลงมา คือ ข้อที่ 23. ท่านคิดว่า การท่องเที่ยวทำให้ประชาชนในท้องถิ่นมีความสนใจหาความรู้ ในภาษาอื่นนอกจากภาษาประจำท้องถิ่นเพิ่มมากขึ้น (ค่าเฉลี่ย 3.49) และ ข้อที่ 21. ท่านคิดว่า การท่องเที่ยวส่งผลให้คนในท้องถิ่นรักและหวงแหน ขนบธรรมเนียมประเพณี และวัฒนธรรมท้องถิ่น เพิ่มมากขึ้น (ค่าเฉลี่ย 3.47) ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลนั้นมีความใกล้ชิดกับวิถีชีวิตของคนในชุมชนมาก โดยมักจะได้รับเชิญให้ไปร่วมพิธีการสำคัญๆ ของในแต่ละท้องถิ่นอยู่เสมอๆ ทำให้ได้สัมผัสถึงการสืบทอดรูปแบบประเพณีวิธีการดำเนินชีวิตตามท้องถิ่นต่างๆ จึงเห็นว่า ผลกระทบทางด้านวัฒนธรรมที่เกิดขึ้นนั้นยังไม่รุนแรงมากนัก จังหวัดราชบุรีเองนั้นก็มีความหลากหลายทางชาติพันธุ์มาตั้งแต่

โบราณ การปรับตัวระหว่างวัฒนธรรมที่แตกต่างกันจึงมีมาโดยตลอด ทีละเล็กละน้อย แม้ขั้นตอนบางอย่างตามประเพณีดั้งเดิมจะมีการเปลี่ยนแปลงไปแต่ก็เป็นเพียงการปรับตัวให้เหมาะสมตามยุคสมัย เช่นการใช้ภาษาพูดที่เปลี่ยนแปลงไปมีการใช้ภาษากลางเพิ่มมากขึ้น หรือ มีการแต่งกายตามสมัยนิยม แต่ส่วนใหญ่แล้วยังคงมีการรักษาเอกลักษณ์ของชาติพันธุ์เอาไว้ไม่ให้วัฒนธรรมท้องถิ่นของตนนั้นสูญหายไป สังเกตได้จากในปัจจุบันยังคงมีการประกอบพิธีกรรมตามประเพณีในวันสำคัญๆทางศาสนา ไปจนถึงรูปแบบการละเล่นพื้นบ้านต่างๆ ตามความเชื่อและประเพณีของแต่ละชาติพันธุ์อยู่เสมอๆ เช่น ประเพณีแห่พระทางน้ำ การเคารพผิบรรพบุรุษ ประเพณีแห่ดอกไม้ของชาวลาวเวียง การละเล่นสะบ้ามอญ ฯลฯ ประกอบกับสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลซึ่งเป็นผู้นำชุมชนมีหน้าที่ในการอนุรักษ์ความเป็นต้นตำรับของแต่ละชาติพันธุ์ไว้ จึงมีความพยายามผลักดันให้ชุมชนเกิดความรักและหวงแหน ขนบธรรมเนียมประเพณี และวัฒนธรรมท้องถิ่น และรื้อฟื้นถ่ายทอดภูมิปัญญา ให้กับคนรุ่นต่อไป วัฒนธรรมของนักท่องเที่ยวจากต่างถิ่นจึงยังไม่มีผลกระทบต่อวัฒนธรรมของแต่ละท้องถิ่นมากนัก

การรับรู้ถึงผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อมโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 28.51) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า การรับรู้ถึงผลกระทบทางด้านสิ่งแวดล้อมทุกข้อ (10 ข้อ) อยู่ในระดับปานกลาง ดังจะเห็นได้จาก ข้อคำถามที่34. ท่านคิดว่าความเจริญจากการท่องเที่ยวทำให้เกิดปัญหามลภาวะทางเสียงในพื้นที่ของท่าน(ค่าเฉลี่ย2.63) ข้อที่ 35.ท่านคิดว่าการท่องเที่ยวส่งผลให้เกิดปัญหาเรื่องขยะมูลฝอย สิ่งปฏิกูลในพื้นที่ของท่านเพิ่มมากขึ้น (ค่าเฉลี่ย2.36) และ ข้อที่ 36. ท่านคิดว่าการท่องเที่ยวส่งผลให้เกิดปัญหาในการจัดเก็บและทำลายขยะในพื้นที่ของท่าน(ค่าเฉลี่ย2.35) สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลตอบว่ามีผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อมในระดับปานกลาง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อมที่เกิดในพื้นที่ท่องเที่ยวต่างๆ เช่น ปัญหาการกำจัดขยะ หรือ ปัญหามลภาวะทางเสียงนั้น สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลได้มีการแก้ไขเพื่อลดปัญหาต่างๆ เหล่านี้มาโดยตลอด ประกอบทั้งในปัจจุบัน สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลได้รับอำนาจในการจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยวในท้องถิ่นของตน ทำให้สามารถควบคุมการใช้ทรัพยากรการท่องเที่ยวได้เพิ่มมากขึ้น ทำให้ปัญหาผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อมนั้นเบาบางลง ซึ่งในปัจจุบันได้มีการแก้ไขปัญหาผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อมดังนี้ การจัดหาพื้นที่ ทำลายขยะโดยการเช่าพื้นที่เอกชนเพื่อทำการกำจัดขยะ การกำหนดข้อบังคับ ให้ออกใบอนุญาตให้นักท่องเที่ยวใช้เครื่องเสียงซึ่งอาจรบกวนนักท่องเที่ยวคนอื่นๆในพื้นที่ท่องเที่ยวที่กำหนดไว้ หรือ การให้ออกใบอนุญาตให้นักท่องเที่ยวพกพาภาชนะพลาสติกใส่น้ำหรืออาหารเข้าไปในสถานที่ท่องเที่ยว เช่น ถ้ำ น้ำตก หรือแหล่งต้นน้ำ เป็นต้น

ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล พบว่า ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนโดยรวมเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ย 366.03) แสดงว่าสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลมีความเห็นว่าการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเป็นสิ่งที่ดี เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า

ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการมีส่วนร่วมของชุมชนโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ย 42.11) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชนส่วนใหญ่อยู่ในระดับสูง (9 ข้อ) และอยู่ในระดับปานกลาง (1 ข้อ) โดยมีข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูง 3 ลำดับแรกคือ ข้อที่ 3. ควรมีการประชุมร่วมกับชุมชนเพื่อวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (ค่าเฉลี่ย 4.44) รองลงมาคือ ข้อที่ 1. ท่านคิดว่าควรให้ชุมชนในท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (ค่าเฉลี่ย 4.41) และ ข้อที่ 4. ท่านคิดว่าควรให้ชุมชนสามารถเข้ามามีส่วนร่วมในการแก้ปัญหาที่เกิดจากการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (ค่าเฉลี่ย 4.38) จากผลการวิจัยในครั้งนี้ที่พบว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลมีความรู้ในการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับสูง ทำให้ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลมีความรู้ว่า ในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนนั้นการมีส่วนร่วมของชุมชนนั้นเป็นสิ่งจำเป็น จึงทำให้สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลมีทัศนคติที่ดีต่อการเปิดโอกาสและสนับสนุนให้คนในชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ทั้งนี้ในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนนั้นจะต้องอยู่บนพื้นฐานความต้องการของชุมชนเอง ซึ่ง Jamieson (2001) กล่าวว่า การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนนั้นต้องให้ชุมชนเป็นผู้ควบคุมการพัฒนาการท่องเที่ยว โดยการเข้าไปมีส่วนร่วมในการกำหนดแหล่งทรัพยากรที่จะได้รับการบำรุงส่งเสริมสามารถมีส่วนร่วมในการกำหนดเป้าหมาย กลยุทธ์ และการปฏิบัติการตามแนวทางที่ได้กำหนดขึ้น

ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการสร้างโอกาสในการจ้างงานที่มีคุณภาพโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ย 41.44) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ด้านการสร้างโอกาสในการจ้างงานที่มีคุณภาพส่วนใหญ่อยู่ในระดับสูง(8 ข้อ) และอยู่ในระดับปานกลาง (2 ข้อ) โดยมีข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูง 3 ลำดับแรกคือ ข้อที่ 19. ท่านคิดว่าการพัฒนาอาชีพทางการท่องเที่ยวควรส่งเสริมการศึกษาวัฒนธรรมและวิถีชีวิตดั้งเดิมของชุมชน (ค่าเฉลี่ย 4.32) รองลงมาคือ ข้อที่ 18. ท่านคิดว่าควรนำความรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่นมาประยุกต์ใช้ในการพัฒนาอาชีพทางการท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 4.28) และ ข้อที่ 17. ท่านคิดว่าสมควรให้มีการจัดอบรมให้ความรู้ในการประกอบอาชีพการ

ท่องเที่ยวอยู่เสมอ กับข้อที่ 20. ท่านคิดว่ากรอบรวมพัฒนาอาชีพเป็นการเปิดโอกาสในการประกอบอาชีพให้แก่คนในชุมชนได้อย่างเท่าเทียมกัน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับคือ (4.20) ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลนั้นเป็นผู้นำของชุมชน มีหน้าที่ในการพัฒนาเศรษฐกิจของชุมชน และมีความต้องการให้คนในชุมชนสามารถประกอบอาชีพที่มั่นคง จึงเห็นว่าการอบรมให้ความรู้ในการประกอบอาชีพทางการท่องเที่ยวแก่คนในชุมชนนั้นเป็นสิ่งจำเป็น เพราะจะช่วยเพิ่มโอกาสให้คนในชุมชนมีทางเลือกในการประกอบอาชีพเพื่อหารายได้เลี้ยงดูตนเอง ซึ่งในการอบรมให้ความรู้ในการประกอบอาชีพนั้นสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลเห็นว่าจะต้องระมัดระวังไปกับการรักษาคุณค่าของภูมิปัญญาท้องถิ่น เพื่อปลูกฝังเอกลักษณ์พื้นฐานทางวัฒนธรรมของชุมชน

ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการกระจายผลประโยชน์ของการท่องเที่ยวโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ย 38.00) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ด้านการกระจายผลประโยชน์จากการท่องเที่ยวส่วนใหญ่อยู่ในระดับสูง (8 ข้อ) และอยู่ในระดับปานกลาง (2 ข้อ) โดยมีข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูง 3 ลำดับแรกคือ ข้อที่ 22. การกระจายผลประโยชน์จากการท่องเที่ยวอย่างยุติธรรมจะช่วยลดข้อขัดแย้งในเรื่องผลประโยชน์ระหว่างกลุ่มต่างๆ (ค่าเฉลี่ย 4.10) รองลงมาคือ ข้อที่ 28. ท่านคิดว่าควรมีการกระจายผลประโยชน์ทางการท่องเที่ยวอย่างเท่าเทียมระหว่างชุมชนนักท่องเที่ยว และผู้ประกอบการต่างๆ (ค่าเฉลี่ย 4.06) และ ข้อที่ 21. การกระจายผลประโยชน์จากการท่องเที่ยวจะต้องให้คนในท้องถิ่นได้รับผลประโยชน์ (ค่าเฉลี่ย 3.95) ทั้งนี้เป็นเพราะการกระจายผลประโยชน์อย่างเท่าเทียมกันระหว่างผู้มีส่วนได้เสียในผลประโยชน์จากการท่องเที่ยวนั้นถือเป็นหลักการขั้นพื้นฐานของการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ซึ่งสอดคล้องกับ ดร.ชนิ เอ็มพันธุ์ (2546) ที่กล่าวว่าพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนต้องตระหนักถึงชุมชนท้องถิ่น ให้มีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์สู่ท้องถิ่นอย่างเป็นธรรม และ คำกล่าวของ Jamieson (2001) ที่ว่า การกระจายผลประโยชน์จากการท่องเที่ยวแก่ท้องถิ่น และต้องอยู่บนพื้นฐานความร่วมมือระหว่างผู้มีส่วนได้เสียในท้องถิ่นเป็นสำคัญ แสดงว่าสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลมีความเข้าใจถึงหลักการพื้นฐานในข้อนี้จึงเห็นว่าการกระจายผลประโยชน์จากการท่องเที่ยวจะต้องเป็นไปอย่างยุติธรรมและเท่าเทียมกันทุกฝ่าย

ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการวางแผนระยะยาวโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ย 41.78) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ด้านการวางแผนระยะยาวทุกข้อ (10 ข้อ) อยู่ในระดับสูง โดยมีข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูง 3 ลำดับแรกคือ ข้อที่ 34. ท่านคิดว่าควรสนับสนุนให้เยาวชนในท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวในท้องถิ่นนั้น ๆ ด้วย (ค่าเฉลี่ย 4.34) รองลงมาคือ

ข้อที่ 35. ท่านคิดว่าการเผยแพร่ให้ความรู้ในการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนแก่ชุมชนและผู้เกี่ยวข้องเป็นสิ่งที่ดี (ค่าเฉลี่ย 4.31) และ ข้อที่ 32. ท่านคิดว่าองค์การบริหารส่วนตำบลควรส่งเสริมให้บุคลากรมีความรู้ความชำนาญเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (ค่าเฉลี่ย 4.29) ทั้งนี้อาจเป็นเพราะสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล ซึ่งเป็นผู้นำของชุมชนนั้นเห็นถึงประโยชน์ที่ชุมชนจะได้รับจากการวางแผนในระยะยาวว่าจะสามารถรักษาให้ทรัพยากรของท้องถิ่น รวมไปถึงจนถึงวัฒนธรรมประเพณีของชุมชน ให้ได้รับการดูแลสืบทอดและดำรงอยู่ต่อไป สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลจึงเห็นด้วยกับการส่งเสริมให้ความรู้ในการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนแก่บุคลากรขององค์การบริหารส่วนตำบล และ ถ่ายทอดปลูกฝังทัศนคติที่ดีในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนให้กับเยาวชนในชุมชน โดยการให้มีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ซึ่งวิธีการดังกล่าว สอดคล้องกับแนวคิดของ Tourism Concern (1992) ในเรื่องการฝึกอบรมบุคลากร (Training Staff) ว่าจะต้องสอดแทรกแนวคิดและวิถีปฏิบัติในการพัฒนาที่ยั่งยืนต่อบุคลากรในท้องถิ่นทุกระดับ ซึ่งจะช่วยยกระดับการบริการการท่องเที่ยวได้อย่างยั่งยืน

ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาการท่องเที่ยวและแผนพัฒนาต่างๆ โดยเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ย 39.68) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ด้านความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาการท่องเที่ยวและแผนพัฒนาต่างๆทุกข้อ (10 ข้อ) อยู่ในระดับสูง โดยมีข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูง 3 ลำดับแรกคือ ข้อที่ 48. ท่านคิดว่าแผนพัฒนาการท่องเที่ยวควรมีความสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจของชุมชน (ค่าเฉลี่ย 4.17) รองลงมาคือ ข้อที่ 44. ท่านคิดว่าแผนพัฒนาการท่องเที่ยวควรสอดคล้องกับรูปแบบวิถีชีวิตของคนในชุมชน (ค่าเฉลี่ย 4.08) และ ข้อที่ 50. ท่านคิดแผนพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ควรสอดคล้องกับแผนพัฒนาชุมชน (ค่าเฉลี่ย 4.09) ทั้งนี้อาจเป็นเพราะสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลเปรียบเสมือนตัวแทนของชุมชนและผู้ปฏิบัติงานตามนโยบายของรัฐ มีความเข้าใจและตระหนักถึงความจำเป็นที่แผนพัฒนาการท่องเที่ยวจำเป็นต้องสอดคล้องกับรูปแบบวิถีชีวิต และแผนพัฒนาเศรษฐกิจของชุมชน เพราะการไม่เชื่อมโยงแผนพัฒนาระหว่างกันจะทำให้เกิดปัญหาในการจัดสรรงบประมาณเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวของแต่ละท้องถิ่นส่งผลให้การทำงานของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลเป็นไปอย่างยากลำบาก และหากแนวทางพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนขัดแย้งกับรูปแบบวิถีชีวิตของคนในชุมชนแล้วอาจทำให้เกิดการต่อต้าน และไม่ได้ได้รับความร่วมมือจากคนในชุมชน

ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านความสมดุลระหว่าง สังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อมและวัตถุประสงค์ทางเศรษฐกิจ โดยเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ย 39.24) เมื่อพิจารณา

เป็นรายชื่อ พบว่า ด้านความสมดุลระหว่าง สังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อมและวัตถุประสงค์ทางเศรษฐกิจส่วนใหญ่อยู่ในระดับสูง (9 ข้อ) และอยู่ในระดับปานกลาง (1 ข้อ) โดยมีข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูง 3 ลำดับแรกคือ ข้อที่ 52. ท่านคิดว่าควรจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวที่ส่งเสริมวัฒนธรรมอันดีงามของชุมชน (ค่าเฉลี่ย 4.19) รองลงมาคือ ข้อที่ 57. ท่านคิดว่าแผนการพัฒนาเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ควรมุ่งเน้นที่คุณค่าตามธรรมชาติของแหล่งท่องเที่ยวมากกว่าการเสริมแต่ง (ค่าเฉลี่ย 4.11) และ ข้อที่ 51. ท่านคิดว่าควรจัดกิจกรรมทางการท่องเที่ยวที่ตอบสนองทั้งความต้องการของนักท่องเที่ยวและชุมชน(ค่าเฉลี่ย 4.10) ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลเห็นว่านโยบายทางการท่องเที่ยวที่ผ่านมาให้ความสำคัญต่อการพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจมากกว่าด้านอื่นๆ มีการเสริมแต่งสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยวเกินจำเป็น ส่งผลให้เกิดปัญหาในการบุกรุกพื้นที่ป่าไม้ มีการใช้ทรัพยากรอย่างสิ้นเปลือง ส่วนในมิติด้านวัฒนธรรมนั้นเกิดผลกระทบจากการส่งเสริมให้เห็นถึงคุณค่าวัฒนธรรมอันดีงามของชุมชน ซึ่งจะส่งผลเสียต่อชุมชนในระยะยาว ซึ่งการจะบรรลุถึงอนาคตที่ยั่งยืนได้นั้น จำเป็นต้องมีการพัฒนาการท่องเที่ยวที่เหมาะสม จึงมีความพยายามผลักดันให้เกิดความสมดุลในการพัฒนาต่างๆ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลจึงเห็นด้วยกับการสร้างความสมดุลระหว่าง สังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อมและวัตถุประสงค์ทางเศรษฐกิจ

ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านหลักเกณฑ์การประเมินผลกระทบโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ย 41.65) เมื่อพิจารณาเป็นรายชื่อ พบว่า ด้านหลักเกณฑ์การประเมินผลกระทบทุกข้อ (10 ข้อ) อยู่ในระดับสูง โดยมีข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูง 3 ลำดับแรกคือ 70. ท่านคิดว่าควรทำการประเมินผลกระทบจากการท่องเที่ยวในทุกขั้นตอนทั้งก่อนและหลังการพัฒนาโครงการ (ค่าเฉลี่ย 4.45) รองลงมาคือ ข้อที่ 67. ท่านคิดว่าควรมีการควบคุมพื้นที่ชายของในแหล่งท่องเที่ยวให้อยู่ในระเบียบ (ค่าเฉลี่ย 4.25) และ ข้อที่ 66. ท่านคิดว่าควรมีการควบคุมรูปแบบของสถานที่พักให้เหมาะสมกลมกลืนกับสภาพแวดล้อม (ค่าเฉลี่ย 4.19) ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ ในปัจจุบันสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล มีอำนาจหน้าที่ในการควบคุมและจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยวที่เพิ่มมากขึ้น จึงมีความต้องการที่จะทำการประเมินผลกระทบที่อาจเกิดจากการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยครอบคลุมทั้งการพัฒนาทางด้านกายภาพ สังคม วัฒนธรรม และความสามารถในการรองรับของพื้นที่ โดยแผนและการดำเนินงานใดๆต้องได้รับการประเมินผลอย่างสม่ำเสมอ และมีการปรับปรุงแก้ไขอย่างเหมาะสม เพราะการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ผ่านมา นั้นไม่มีนโยบายในการควบคุมรูปแบบของสถานประกอบการต่างๆทั้งในส่วนของบ้านพัก โรงแรม ร้านค้า หรือ การประเมินผลกระทบที่เกิดจากการท่องเที่ยวในด้านต่างๆอย่างรัดกุม จนส่งผลให้สถานที่ท่องเที่ยวในพื้นที่ต่างๆของจังหวัดราชบุรีได้รับความเสียหาย สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จึงเห็นว่าการ

สร้างหลักเกณฑ์การประเมินผลกระทบจากการท่องเที่ยวเป็นสิ่งที่สำคัญ

ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการดำรงรักษาทรัพยากรมรดกทางธรรมชาติ และวัฒนธรรมโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ย 39.64) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่าด้านการดำรงรักษาทรัพยากรมรดกทางธรรมชาติและวัฒนธรรมส่วนใหญ่อยู่ในระดับสูง (8 ข้อ) และอยู่ในระดับปานกลาง (2 ข้อ) โดยมีข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูง 3 ลำดับแรกคือ ข้อที่ 80.ท่านคิดว่าควรทำการศึกษาวิจัยเพื่อบำรุงรักษาแหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 4.36) รองลงมาคือ ข้อที่ 71. ท่านคิดว่าควรมีมาตรการที่เข้มงวดในการรักษาโบราณสถาน โบราณวัตถุ ภายในท้องถิ่น (ค่าเฉลี่ย 4.29) และ ข้อที่ 76.ท่านคิดว่าการพัฒนาท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนสามารถช่วยรักษาทรัพยากรมรดกทางธรรมชาติและวัฒนธรรมได้ (ค่าเฉลี่ย 4.25) ทั้งนี้เป็นอาจเพราะในปัจจุบัน องค์การบริหารส่วนตำบลสามารถออกข้อบัญญัติเพื่อเป็นกรอบในการดำเนินการตามกฎหมาย เพื่อรักษาศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่น (มาตรา 71) โดยอาศัยอำนาจตาม พระราชบัญญัติ สภาตำบล และองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2546 ในด้านการดำเนินการท่องเที่ยว (มาตรา 68) ด้านการบำรุงรักษาวัฒนธรรม (มาตรา 67) ทำให้สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลมีอำนาจในการปกป้องรักษามรดกทางวัฒนธรรมท้องถิ่นของตนได้มากขึ้นจึงมีทัศนคติที่ดีต่อการดำรงรักษาทรัพยากรมรดกทางธรรมชาติและวัฒนธรรม ในท้องถิ่นของตน

ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการทำการตลาดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ย 42.49) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ด้านการทำการตลาดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนทุกข้อ (10 ข้อ) อยู่ในระดับสูง โดยมีข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูง 3 ลำดับแรกคือ ข้อที่ 85. ท่านคิดว่าควรให้ความสำคัญในเรื่องคุณภาพของประสบการณ์ที่นักท่องเที่ยวจะได้รับจากการท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 4.44) รองลงมาคือ ข้อที่ 86. ท่านคิดว่าปรับปรุงสถานที่ท่องเที่ยวภายในท้องถิ่นให้อยู่ในสภาพดีอยู่เสมอ เป็นสิ่งจำเป็น (ค่าเฉลี่ย 4.40) และ ข้อที่ 90.ท่านคิดว่าการประชาสัมพันธ์สถานที่ท่องเที่ยวที่น่าประทับใจภายในท้องถิ่นอย่างสม่ำเสมอเป็นสิ่งที่ดี (ค่าเฉลี่ย 4.40) ทั้งนี้เป็นอาจเพราะ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลส่วนใหญ่มีความรู้ในการท่องเที่ยวสูง และส่วนใหญ่เคยเข้ารับการฝึกอบรมการพัฒนาการท่องเที่ยว จึงเข้าใจในกลไกของการทำการตลาดการท่องเที่ยวว่า สิ่งสำคัญที่สุดคือการตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวให้ได้รับประสบการณ์ที่ดีกลับไป และควรใช้เอกลักษณ์ของแหล่งท่องเที่ยวซึ่งถือเป็นต้นทุนที่มีความได้เปรียบ นั้นตอบสนองต่อความต้องการของนักท่องเที่ยว ประกอบกับนักท่องเที่ยวต่างคาดหวังว่าทรัพยากรมรดกทางธรรมชาติและวัฒนธรรมยังคงความสมบูรณ์ ดังนั้นสมาชิกองค์การบริหารส่วน

ตำบลจึงเห็นว่าการบำรุงรักษาความสมบูรณ์ของทรัพยากรมรดกทางธรรมชาติและวัฒนธรรมไว้ เพื่อให้เกิดเป็นความประทับใจที่ตีกลับไป เป็นสิ่งสำคัญ

เมื่อได้ทำการทดสอบสมมติฐาน 18 ข้อ สมมติฐานแล้วพบว่า เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ 16 สมมติฐาน และไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ 2 สมมติฐาน โดยแยกเป็นรายชื่อได้ดังนี้

สมมติฐานที่ 1 สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีปัจจัยส่วนบุคคลแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.1 สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีเพศแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนแตกต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีเพศแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ บทบาทอำนาจหน้าที่ของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลนั้นมีความเสมอภาคระหว่างเพศ ทำให้สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลองค์การบริหารส่วนตำบลไม่ว่าจะเป็นเพศชายหรือเพศหญิงสามารถปฏิบัติงานตามหน้าที่ได้โดยเท่าเทียม

สมมติฐานที่ 1.2 สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีอายุแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนแตกต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีอายุแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนแตกต่างกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยที่สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีอายุ 50 ปีเป็นต้นไป มีทัศนคติที่ดีกว่าสมาชิกองค์การฯ ที่มีอายุ 41-49 ปี และ สมาชิกองค์การฯ ที่มีอายุ 40 ปีหรือต่ำกว่า ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีอายุ 50 ปีเป็นต้นไป มีวุฒิภาวะและประสบการณ์ที่สูง มีความคิดความอ่านกว้างไกล มีความผูกพันกับ ธรรมชาติ สภาพแวดล้อม วัฒนธรรม และรูปแบบวิถีชีวิตดั้งเดิมของชุมชนมากกว่าสัมผัสได้ถึงความเปลี่ยนแปลงในด้านต่างๆของชุมชนจึงน่าจะส่งผลให้สมาชิกองค์การฯ ที่มีอายุ 50 ปีเป็นต้นไป มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนที่ดีกว่า

สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มี อายุ 40 ปีหรือต่ำกว่า มีทัศนคติที่ดีกว่า สมาชิกที่มี อายุ 41-49 ปี ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีอายุ 40 ปีหรือต่ำกว่า ยังอยู่ในช่วงระยะเริ่มต้นของการทำงาน มีความกระตือรือร้นสูง ต้องการสั่งสมประสบการณ์ ต้องการความก้าวหน้าในหน้าที่การงาน จึงอาจเป็นแรงขับที่ส่งผลต่อทัศนคติของสมาชิกที่มี อายุ 40 ปีหรือต่ำกว่า ซึ่งสอดคล้องกับ Doob (1967) ได้ให้คำจำกัดความว่า ทัศนคติ คือ การตอบสนองต่อสิ่งที่มีความหมายทางสังคมของบุคคลหนึ่งๆ ซึ่งเป็นการตอบสนองที่เกิดจากแรงขับภายในของแต่ละบุคคลที่มีต่อสิ่งเร้ารูปแบบต่าง ๆ อันเป็นผลทำให้บุคคลนั้นแสดงพฤติกรรมออกมา

สมมติฐานที่ 1.3 สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีระดับการศึกษาขั้นสูงสุดแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนแตกต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีระดับการศึกษาขั้นสูงสุดแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนแตกต่างกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยที่ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรีและสูงกว่า มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนที่ดีกว่า สมาชิกที่มีการศึกษาระดับมัธยมปลายถึงอนุปริญญาหรือเทียบเท่า และ สมาชิกที่มีการศึกษาระดับมัธยมและต่ำกว่า ทั้งนี้อาจเป็นเพราะสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล ที่มีการศึกษาที่สูงกว่าได้ผ่านกระบวนการเรียนรู้จากระบบการศึกษา ทำให้เกิดทักษะในการคิดวิเคราะห์ และมีวิสัยทัศน์ที่กว้างกว่า อีกทั้งการศึกษาที่สูงทำให้สามารถรับข้อมูลถึงผลประโยชน์ที่ชุมชนจะได้รับจากการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนได้มากกว่า สอดคล้องกับ การศึกษาของ อนันตศักดิ์ รุณทอง (2546) ที่ พบว่าระดับการศึกษามีผลต่อทัศนคติในการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้โดยกลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาสูงจะมีทัศนคติที่ดีกว่ากลุ่มที่มีการศึกษาต่ำ

สมมติฐานที่ 1.4 สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนแตกต่างกันมีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนแตกต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนแตกต่างกันมีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนแตกต่างกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยที่สมาชิกที่มีรายได้เฉลี่ยสูงมีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนสูงกว่า สมาชิกที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนต่ำกว่า ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มี

รายได้เฉลี่ยต่อเดือนสูง นั้นเป็นบุคคลที่มีความสามารถในการพึ่งพาตนเองได้ดี มีความเข้าใจในการใช้จ่ายบริหารเงินและอาจมีประสบการณ์ในการท่องเที่ยวในสถานที่ต่างๆมากกว่าทำให้รับข้อมูลจากการท่องเที่ยวมากกว่า และการพัฒนาการท่องเที่ยวจะทำให้เกิดการลงทุนพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจในชุมชน ทำให้สมาชิกที่มีรายได้เฉลี่ยสูงกว่านั้นมีความได้เปรียบ ในการลงทุนทำธุรกิจที่เกิดจากการพัฒนาการท่องเที่ยว เพื่อหารายได้เสริมเพิ่มขึ้น จึงอาจเป็นเหตุผลให้สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีรายได้เฉลี่ยสูง มีทัศนคติที่ดีต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนสูงกว่าสมาชิกที่มีรายได้เฉลี่ยต่ำกว่า

สมมติฐานที่ 1.5 สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีตำแหน่งในองค์การบริหารส่วนตำบลแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนแตกต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีตำแหน่งในองค์การบริหารส่วนตำบลแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนแตกต่างกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน โดยที่สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล ที่ดำรงตำแหน่ง ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล มีทัศนคติที่ดีกว่า สมาชิกที่ดำรงตำแหน่ง นายก ประธาน รองประธานสภาฯ และสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล ที่ดำรงตำแหน่ง สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล ตามลำดับ ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล ที่ดำรงตำแหน่ง ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล นั้น ส่วนใหญ่ มีระดับการศึกษาสูงตั้งแต่ระดับปริญญาตรี ขึ้นไป ผ่านกระบวนการเรียนรู้เฉพาะทางในด้านการบริหารและพัฒนาท้องถิ่น และต้องเป็นผู้ที่ผ่านการสอบคัดเลือกเพื่อเข้ามาดำรงตำแหน่ง ทำให้มีความรู้ความสามารถสูงกว่าสมาชิกกว่าสมาชิกในตำแหน่งอื่นๆ สอดคล้องกับ ประภาเพ็ญ สุวรรณ (2526) กล่าวว่า สาเหตุสำคัญที่ทำให้บุคคลมีทัศนคติคือ การมีประสบการณ์เฉพาะอย่าง (Specific experiences) เพราะการมีประสบการณ์เฉพาะอย่างกับสิ่งที่เกี่ยวข้องกับทัศนคตินั้น ทำให้เราเรียนรู้ถึงทัศนคติที่มีต่อสิ่งนั้น ประกอบทั้งตำแหน่งปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล มีรูปแบบการทำงานที่ต้องประสานงานกับหลายฝ่ายทั้งฝ่ายบริหารและฝ่ายนิติบัญญัติ ทำให้มีการสื่อสารแลกเปลี่ยนข้อมูล และได้รับประสบการณ์ต่างๆมากกว่าสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลตำแหน่งอื่นๆ ส่งผลให้ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลมีทัศนคติที่ดีต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

ตำแหน่งนายก ประธาน รองประธานองค์การบริหารส่วนตำบล นั้นมีหน้าที่ในการจัดทำแผนพัฒนาภายในท้องถิ่นจึงย่อมตระหนักและให้ความสำคัญต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในท้องถิ่นของตน โดยตำแหน่งดังกล่าวนี้ได้ผ่านกระบวนการคัดเลือกมาแล้ว จึงเชื่อได้ว่ามีความรู้

ความสามารถในระดับหนึ่ง ประกอบกับรูปแบบการทำงานที่ต้องการประสานงานกันใกล้ชิดระหว่าง นายกอบต. ประธานอบต. ทำให้เกิดการเรียนรู้และถ่ายทอดประสบการณ์ระหว่างกัน ซึ่งประภาเพ็ญ สุวรรณ (2526) กล่าวว่า สาเหตุสำคัญหนึ่งที่ทำให้บุคคลมีทัศนคติคือ การติดต่อสื่อสารกับบุคคลอื่น (Communication from others) ทัศนคติหลายอย่างของบุคคลเกิดจากผลของการติดต่อสื่อสารกับบุคคลอื่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากการเรียนรู้อย่างไม่เป็นทางการ

ส่วนตำแหน่งสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลนั้นจะมีบทบาทในการตรวจสอบและอภิปรายนโยบายตามที่นายกได้แถลงไว้ และเป็นตัวแทนที่มาจากการเลือกตั้งของชุมชน ซึ่งส่วนใหญ่มีความรู้ที่ไม่สูงนัก ประกอบกับมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนน้อยกว่าตำแหน่งอื่นๆ จึงอาจส่งผลให้สมาชิกสภาฯมีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนน้อยกว่าตำแหน่งอื่นๆ

สมมติฐานที่ 1.6 สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีระยะเวลาในการดำรงตำแหน่งแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนแตกต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีระยะเวลาในการดำรงตำแหน่งแตกต่างกันมีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนแตกต่างกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน โดยสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่ดำรงตำแหน่งตั้งแต่ 5 ปีเป็นต้นไป มีทัศนคติที่สูงกว่าสมาชิกที่ดำรงตำแหน่ง 4 ปี หรือต่ำกว่า ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่ดำรงตำแหน่งตั้งแต่ 5 ปีเป็นต้นไปมีประสบการณ์ในการทำงานที่มากกว่า มีความรู้ในการทำงาน ซึ่งสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีระยะเวลาในการดำรงตำแหน่งตั้งแต่ 5 ปีเป็นต้นไป ยังหมายถึงการได้รับการเลือกตั้งให้ดำรงตำแหน่งในวาระที่สอง ซึ่งแสดงถึงการเป็นบุคคลที่มีมีความรู้ ความสามารถ และได้รับการไว้วางใจจากชุมชน ประกอบกับ สมาชิกที่มีระยะเวลาในการดำรงตำแหน่ง 4 ปีหรือต่ำกว่า นั้นได้เข้ารับตำแหน่งภายหลังจากที่มีพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล 2535 (ฉบับแก้ไข 2546) ซึ่งมีสาระสำคัญในการเพิ่มข้อบัญญัติ ให้องค์การบริหารส่วนตำบลมีหน้าที่ในการจัดการทรัพยากรทางด้านการท่องเที่ยว ซึ่งครอบคลุมถึงอำนาจตามกฎหมายที่เกี่ยวกับทรัพยากรการท่องเที่ยว รวมถึงการถือครองทรัพยากร ทำให้สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่ดำรงตำแหน่งในช่วงนั้น ปฏิบัติงานอย่างยากลำบากเพราะไม่ได้รับความไว้วางใจจากชุมชน สามารถอธิบายเพิ่มเติมได้จากผลการศึกษาของ เกียรติกุล ชลคงคา (2548) ที่พบว่าชุมชนมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อองค์การบริหารส่วนตำบล เพราะ แต่เดิมนั้นแหล่งท่องเที่ยว

โบราณสถานศิลปะและวัฒนธรรมในชุมชน ถือเป็นสมบัติของชุมชนท้องถิ่น กรรมสิทธิ์ในการครอบครองจึงเป็นของชุมชน และกระบวนการในการต่อสู้เพื่อพิทักษ์รักษา โบราณสถาน ศิลปะ และวัฒนธรรม ได้กระทำมาโดยคนในชุมชนตลอด เมื่อเวลาผ่านไปกลับมีการอ้างกฎหมายปกครองส่วนท้องถิ่นขึ้นมา เพื่อจัดการดูแลทรัพยากรการท่องเที่ยวที่เกี่ยวเนื่อง ซึ่งประชาชนในชุมชนกลับมองว่าเป็นการเข้ามาโดยผลประโยชน์ เนื่องจากเป็นระบบที่ประชาชนยังไม่ไว้วางใจ ต่างกับอดีตที่ผ่านมาการดูแลรักษา ศิลปะ โบราณสถาน โบราณวัตถุเป็นบุคคลที่ได้รับการไว้วางใจในคนในท้องถิ่น เช่น พระสงฆ์ หรือคนในชุมชนที่มีความใกล้ชิด จึงอาจทำให้สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีระยะเวลาในการดำรงตำแหน่ง 4 ปีหรือต่ำกว่า ประสบกับการทำงานที่ยากลำบากและล่าช้าต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน และส่งผลให้มีทัศนคติต่อการพัฒนาฯ ที่น้อยกว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลตั้งแต่ 5 ปีเป็นต้นไป

สมมติฐานที่ 1.7 สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีประสบการณ์เข้ารับการฝึกอบรมต่างกัน มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนแตกต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีประสบการณ์เข้ารับการฝึกอบรมการพัฒนาการท่องเที่ยวต่างกัน มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนแตกต่างกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน โดยสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่เคยเข้ารับการฝึกอบรมการพัฒนาการท่องเที่ยวมีทัศนคติที่ดีกว่าสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่ไม่เคยเข้ารับการฝึกอบรมทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า การได้รับความรู้จากการฝึกอบรมการพัฒนาการท่องเที่ยว ทำให้สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลได้เรียนรู้นโยบายและรับทราบถึงผลประโยชน์ที่จะได้รับจากการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ส่งผลต่อการทำความเข้าใจบทบาทหน้าที่ในการปฏิบัติจริง สอดคล้องกับแนวคิดของ ทรงพล ภูมิพัฒน์ (2538) ที่กล่าวว่า บุคคลจะมีทัศนคติต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งนั้นขึ้นอยู่กับความรู้เกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ หากบุคคลมีความรู้ หรือคิดว่าสิ่งใดดี มักจะมีทัศนคติที่ดีต่อสิ่งนั้น ผลการศึกษาที่ได้นี้สอดคล้องกับการศึกษาของ อนันตศักดิ์ รุณทอง (2546) ที่พบว่า หัวหน้าครัวเรือนหรือตัวแทนที่เข้าร่วมกิจกรรมการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้มีทัศนคติต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของราษฎรในเขตพื้นที่อุทยานแห่งชาติแม่ยมที่ดีกว่ากลุ่มที่ไม่เคยเข้าร่วมดำเนินกิจกรรมในการอนุรักษ์

สมมติฐานที่ 2 การมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า การมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยรวม มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยรวม ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ ในปัจจุบันสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลสามารถเข้าไปมีส่วนร่วมในด้านต่างๆในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน จึงมีบทบาทในการทำงานเพิ่มมากขึ้นจนส่งผลต่อการเกิดทัศนคติที่ดี ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ Lewin (1947) ที่กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติกับการมีส่วนร่วมไว้ดังนี้ ทัศนคติของบุคคลจะเป็นไปในรูปแบบนั้น จะต้องให้เขามีส่วนร่วมในการกระทำกับกลุ่มหรือสังคมอย่างมีประสิทธิภาพจะทำให้เขาพอใจและเปลี่ยนแปลงทัศนคติต่อไป ผลการวิจัยในครั้งนี้สอดคล้องกับการศึกษาของ ชีรพัฒน์ ตื้อตัน (2546) ที่ศึกษาความรู้ ทัศนคติ และการมีส่วนร่วมของประชาชน พบว่า การมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติ ต่อการจัดการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

สมมติฐานที่ 2.1 การมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการตัดสินใจมีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า การมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการตัดสินใจของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลมีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลนั้นมีหน้าที่ในการกำหนดนโยบายการพัฒนาท้องถิ่น ในปัจจุบันสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล สามารถมีส่วนร่วมในการตัดสินใจกำหนดนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวในท้องถิ่น พร้อมทั้งสามารถเสนอแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวโดยใช้ทรัพยากรในท้องถิ่นของตนเองได้ เมื่อสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลสามารถมีส่วนร่วมในการตัดสินใจเพื่อกำหนดแนวทางพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนภายในท้องถิ่นของตนเพิ่มมากขึ้น จึงเกิดเป็นทัศนคติที่ดีต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

สมมติฐานที่ 2.2 การมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านกรปฏิบัติการมีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า การมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการปฏิบัติการมีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า บทบาทหน้าที่ของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล ในตำแหน่งต่าง ๆ นั้นจะมีความเกี่ยวข้องกับการส่งเสริมกิจกรรมทางการท่องเที่ยวอยู่เสมอ ทำให้ตัวสมาชิกนั้นได้สัมผัสถึงขั้นตอนการดำเนินการพัฒนาการท่องเที่ยวด้วยตนเองต่างๆอย่างใกล้ชิด จนเกิดเป็นการส่งเสริมประสบการณ์ส่วนตัวของสมาชิกแต่ละคนและส่งผลให้เกิดเป็น ทัศนคติที่ดีขึ้นต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ซึ่งประภาเพ็ญ สุวรรณ (2526) กล่าวว่า การมีประสบการณ์ในสิ่งหนึ่ง ทำให้เราเรียนรู้ถึงทัศนคติที่มีต่อสิ่งนั้นได้

สมมติฐานที่ 2.3 การมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการรับผลประโยชน์มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า การมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการรับผลประโยชน์ของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลมีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ การพัฒนาการท่องเที่ยวที่เน้นก่อให้เกิดประโยชน์แก่สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล หลากหลายรูปแบบทั้งทางตรงและทางอ้อม เช่น การได้รับความสะดวกจากการพัฒนาระบบสาธารณูปโภคต่างๆ ก่อให้เกิดความสะดวกสบายในการเดินทาง การปรับปรุงพัฒนาพื้นที่ให้สะอาดสวยงาม มีความปลอดภัย ไปจนถึงการสร้างรายได้เสริมให้กับตนเองและครอบครัว สอดคล้องกับคำกล่าวของ ทวีทอง หงษ์วิวัฒน์ (2527) ที่กล่าวว่า การมีส่วนร่วม หมายถึง การที่ประชาชนหรือชุมชนได้รับผลประโยชน์ต่อการดำรงชีพในฐานะที่เป็นสมาชิกของชุมชน จากการจัดการ ทรัพยากร และปัจจัยการผลิตที่มีอยู่ในชุมชน ซึ่งผลประโยชน์ที่เกิดขึ้นจากการพัฒนาการท่องเที่ยวดังกล่าวมานั้น ล้วนตอบสนองต่อความต้องการขั้นพื้นฐานของตัวสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลเอง จึงส่งผลให้เกิดเป็นทัศนคติที่ดีต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

สมมติฐานที่ 2.4 การมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการติดตามประเมินผล มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า การมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการติดตามประเมินผล มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า การมีส่วนร่วมในการติดตามประเมินผลนั้นจะเป็นการบอกถึงความแตกต่างที่ได้รับของการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ซึ่งจะส่งผลต่อการตีความหมายและความรู้สึกที่มีต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนจนเกิดเป็นทัศนคติของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ จีระวัฒน์ วงศ์สวัสดิวัฒน์ (2538) ที่กล่าวว่า ทัศนคติเป็นสิ่งที่ได้จากการประเมิน เมื่อบุคคลประเมินสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ก็อาจมีทัศนคติทางบวก (ความรู้สึกชอบ) หรือทัศนคติทางลบ (ความรู้สึกไม่ชอบ) ต่อสิ่งนั้น

สมมติฐานที่ 3 ความรู้ในการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่าความรู้ในการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลนั้นเป็นผู้ที่มีความรู้ในการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนสูง มีข้อมูลมาก มีความเข้าใจในหลักการ ขั้นตอนการดำเนินงาน ตลอดจนผลประโยชน์ที่จะได้รับ ส่งผลให้เกิดเป็นทัศนคติที่ดีต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน จึงทำให้ความรู้มีความสัมพันธ์กับทัศนคติ สอดคล้องกับ แนวคิดของ Sheldon (1963) ที่กล่าวว่า ทัศนคติมิได้มีในตัวบุคคลตั้งแต่กำเนิดหากแต่ ค่อยๆเกิดขึ้นภายในตัวบุคคลในภายหลัง เป็นผลมาจากประสบการณ์หรือการเรียนรู้ (Learning) ที่ผ่านมาในชีวิตของบุคคลนั้นๆ

สมมติฐานที่ 4 การรับรู้ถึงผลกระทบจากการท่องเที่ยว มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า การรับรู้ถึงผลกระทบจากการท่องเที่ยวโดยรวม ไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ทั้งนี้เป็นเพราะ การศึกษาการรับรู้ผลกระทบจากการท่องเที่ยวในครั้งนี้ ได้ทำการศึกษาถึงการรับรู้ผลกระทบจากการท่องเที่ยวทั้งในทางบวกและทางลบ โดยผลที่ได้จากการวิเคราะห์ในทางสถิตินั้น เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านจะพบว่าการรับรู้ผลกระทบจากการท่องเที่ยวที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการพัฒนา

ท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนอยู่สองด้าน คือ ผลกระทบด้านเศรษฐกิจกับผลกระทบด้านสังคม และ มีความสัมพันธ์ทางลบกับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนอยู่สองด้าน คือ ผลกระทบด้านวัฒนธรรมกับผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม เมื่อนำผลที่ได้ของในแต่ละด้านมาคำนวณทางสถิติ จึงทำให้ได้ผลว่า การรับรู้ผลกระทบจากการท่องเที่ยวโดยรวมนั้นไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน แต่หากพิจารณาเป็นรายด้านแล้วจะพบว่า การรับรู้ผลกระทบจากการท่องเที่ยวที่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดย การรับรู้ถึงผลกระทบจากการท่องเที่ยวในด้านต่างๆ มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ดังนี้

สมมติฐานที่ 4.1 การรับรู้ถึงผลกระทบด้านเศรษฐกิจ มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า การรับรู้ถึงผลกระทบด้านเศรษฐกิจ มีความสัมพันธ์ทางบวก กับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน กล่าวคือ ถ้าสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลรับรู้ว่ามีผลกระทบด้านเศรษฐกิจในระดับสูง ก็จะมีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับสูง สามารถอธิบายได้ดังนี้ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลรับรู้ผลกระทบด้านเศรษฐกิจเป็นไปในทางบวก เช่น การท่องเที่ยวทำให้เกิดการสร้างอาชีพ การสร้างรายได้ ก็จะมีทัศนคติที่ดีเห็นว่าการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนจึงเป็นสิ่งที่ควรกระทำ หรือ เห็นว่า การท่องเที่ยวทำให้เกิดผลกระทบทางลบด้านเศรษฐกิจ ทำให้เกิดปัญหา ส่งผลให้เกิดทัศนคติที่ไม่ดีต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน คือเห็นว่า การท่องเที่ยวทำให้เกิดปัญหาค่าครองชีพสูง การท่องเที่ยวก่อให้เกิดการแอ่งแอ่ง ผลประโยชน์ในชุมชน ทั้งนี้เป็นเพราะว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลนั้นมีหน้าที่ในการพัฒนาเศรษฐกิจของชุมชน ต้องการให้คนในชุมชนมีความเป็นอยู่ที่ดี มีการประกอบอาชีพที่มั่นคงมีคุณภาพ และมีคุณภาพชีวิตที่ดี เมื่อชุมชนใดมีการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเกิดขึ้นย่อมก่อให้เกิดผลกระทบทางด้านเศรษฐกิจทั้งด้านบวกและด้านลบต่อชุมชนนั้น ประกอบกับการท่องเที่ยวที่มีความอ่อนไหวตามสภาพเศรษฐกิจสูง เมื่อเกิดผลกระทบต่อเศรษฐกิจในด้านใดด้านหนึ่ง ย่อมส่งผลต่อรูปแบบการดำรงชีวิตของคนในชุมชนด้วย การรับรู้ถึงผลกระทบด้านเศรษฐกิจกับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จึงมีความสัมพันธ์กัน

สมมติฐานที่ 4.2 การรับรู้ถึงผลกระทบด้านสังคม มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า การรับรู้ถึงผลกระทบด้านสังคม มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน กล่าวคือ ถ้าสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลรับรู้ว่ามีผลกระทบด้านสังคมสูง สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล ก็จะมีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในระดับสูง อธิบายได้ดังนี้ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลรับรู้ว่ามีผลกระทบด้านสังคมเป็นไปในทางบวกมาก รับรู้ว่าการท่องเที่ยวที่ชวนั้น ทำให้ชุมชนท้องถิ่นมีความเข้มแข็งคนในชุมชนของท่านมีความสามัคคี เกิดการสร้างความเข้าใจอันดีระหว่างคนในชุมชนกับนักท่องเที่ยว สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลก็จะมีทัศนคติที่ดีต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน หรือ หากสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลรับรู้ว่ามีผลกระทบด้านสังคมในทางลบมาก ก็จะมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน เช่น สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลเห็นว่าการท่องเที่ยวทำให้เกิดปัญหาอาชญากรรม เกิดปัญหาสุขภาพจิต วิถีชีวิตของคนในชุมชนเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษามงคล วิชยานานนท์ (2550) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ทัศนคติของประชาชนต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคมในเขตเทศบาล ตำบลอุบล อำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี ผลการวิจัยพบว่า ประชาชนมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อการเปลี่ยนแปลงทางด้านสังคม โดยเห็นว่าการพึ่งพาอาศัยกันในสังคมลดน้อยลง ระบบครอบครัวและเครือญาติได้เปลี่ยนแปลงไป การติดต่อสัมพันธ์กันในครอบครัว เครือญาติและชุมชนลดน้อยลง การยอมรับเชื้อเพลิงฟอสซิล และ การศึกษาของ สุชาติ กิตติธรรกุล (2550) ที่ได้ทำการศึกษาทัศนคติของประชาชนต่อผลกระทบทางด้านสังคมจากการพัฒนาการท่องเที่ยว ศึกษาเฉพาะกรณีเกาะพีพีดอน จังหวัดกระบี่ ผลการศึกษาพบว่า ประชาชนมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อผลกระทบทางด้านสังคม โดยมีการเปลี่ยนแปลงทางด้าน ค่านิยม และวิถีการดำเนินชีวิต ซึ่งวิถีการดำเนินชีวิตได้รับผลกระทบมากที่สุดจากการพัฒนาการท่องเที่ยว

สมมติฐานที่ 4.3 การรับรู้ถึงผลกระทบด้านวัฒนธรรม มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า การรับรู้ถึงผลกระทบด้านวัฒนธรรม มีความสัมพันธ์ทางลบกับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน กล่าวคือ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลซึ่งเป็นหนึ่งในสมาชิกของชุมชน

นั้น มีวิถีชีวิตและรับอิทธิพลจากวัฒนธรรมท้องถิ่นเดียวกันกับคนในชุมชน ซึ่งยังมีเคารพและให้ความสำคัญกับประเพณีและวัฒนธรรมโบราณอยู่ เมื่อรับรู้ว่าคุณชุมชนได้รับผลกระทบทางลบด้านวัฒนธรรม สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลก็จะมีทัศนคติไม่ดีต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน คือเห็นว่า การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเป็นสิ่งที่ไม่ดี ทำให้วัฒนธรรมท้องถิ่นของคุณชุมชนได้รับความเสียหาย เช่น การลดคุณค่างานศิลปะชาติความละเอียดอ่อนประณีต มีการตัดแปลงประเพณีดั้งเดิมไปเป็นการแสดงเพื่อความบันเทิงทำให้สูญเสียความภาคภูมิใจในคุณค่าทางวัฒนธรรม หรือ หากสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลรับรู้ว่าคุณชุมชนได้รับผลกระทบทางลบด้านวัฒนธรรมค่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลก็จะมีทัศนคติที่ดีต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน เห็นว่า การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน เป็นสิ่งที่ดี การท่องเที่ยวช่วยกระตุ้นให้เกิดการถ่ายทอดภูมิปัญญา หวงแหน ขนบธรรมเนียมประเพณี และวัฒนธรรมท้องถิ่น เพิ่มมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ มณีวรรณ พิวนิม (2546) ที่ศึกษาผลกระทบของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมต่อวิถีชุมชน กรณีศึกษาชุมชนตลาดน้ำ พบว่า ผลกระทบทางวัฒนธรรมเป็นไปในทางบวกเป็นส่วนใหญ่ กล่าวคือ การท่องเที่ยวช่วยกระตุ้นให้เกิดการอนุรักษ์วัฒนธรรมไทยในด้านการแต่งตัว กิจกรรมทางวัฒนธรรม เกิดความรู้สึกรักภูมิใจในท้องถิ่นของตน คนในชุมชนมีทัศนคติที่ดีต่อการพัฒนาการท่องเที่ยว ต้องการให้มีการท่องเที่ยวแบบตลาดน้ำต่อไป และเห็นว่าสามารถจะพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ยั่งยืนได้

สมมติฐานที่ 4.4 การรับรู้ถึงผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า การรับรู้ถึงผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม มีความสัมพันธ์ทางลบกับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน กล่าวคือ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลซึ่งมีบทบาทหน้าที่ในการดูแลรักษาทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมของชุมชน และส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเกษตรกรซึ่งมีวิถีชีวิตที่ต้องพึ่งพาธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เมื่อรับรู้ว่าคุณชุมชนของตนได้รับผลกระทบทางลบด้านสิ่งแวดล้อมในระดับสูง สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลก็จะมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนคือ ไม่เห็นด้วยกับการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน เพราะเห็นว่า การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนทำให้เกิดการใช้ทรัพยากรจำนวนมากและทำให้เกิดปัญหาต่างๆ เช่น มลภาวะทางเสียง ปัญหาขยะ เกิดการบุกรุกพื้นที่ชุมชน มีการทำลายทรัพยากรน้ำและป่าไม้ หรือ สมาชิกองค์การ

บริหารส่วนตำบลรับรู้ว่าชุมชนของตนได้รับผลกระทบทางลบด้านสิ่งแวดล้อมในระดับต่ำ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จะมีทัศนคติที่ดีต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน คือเห็นว่า การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน เป็นสิ่งที่ดี การท่องเที่ยวทำให้เกิด การปรับปรุงภูมิทัศน์ให้เป็นระเบียบเรียบร้อยสวยงามมีการพัฒนาพื้นที่สาธารณะมาใช้ให้เกิดประโยชน์ ซึ่งในปัจจุบันได้มีความพยายามแก้ไขปัญหาผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อมที่เกิดจากการท่องเที่ยวโดยมีการจัดทำแผนงานเพื่อประเมินผลกระทบทางสิ่งแวดล้อมของในแต่ละพื้นที่ สอดคล้องกับ Jamieson (2001) ที่กล่าวว่า เมื่อขนาดการพัฒนาการท่องเที่ยวขยายตัวมากขึ้น การวิเคราะห์ผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อมจึงเป็นสิ่งจำเป็น เพราะการท่องเที่ยวกับสิ่งแวดล้อมนั้นมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิด การท่องเที่ยวจะเกิดขึ้นในสิ่งแวดล้อมที่หลากหลายต่างกันไป การรบกวนสิ่งแวดล้อมแม้เพียงเล็กน้อยอาจนำไปสู่ผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่ร้ายแรงได้ การประเมินผลกระทบจึงควรมีลักษณะเฉพาะสำหรับในแต่ละสถานที่ท่องเที่ยว

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลจังหวัดราชบุรี มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาถึงทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน การมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ความรู้ในการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน และ การรับรู้ผลกระทบจากการท่องเที่ยว ที่มีความสำคัญต่อทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลจังหวัดราชบุรี

กลุ่มตัวอย่างที่ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลจังหวัดราชบุรี ปี 2552 จำนวน 340 คน โดยได้มาจากวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งตามชั้นภูมิที่เป็นสัดส่วน (Proportional Stratified Random Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้น โดยได้รับคำแนะนำแก้ไขและตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาจากคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน นำไปทดลองใช้ (Tryout) กับ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลจังหวัดราชบุรี (ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง) จำนวน 30 คน ทดสอบความเที่ยงและค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือโดยหาค่าสัมประสิทธิ์ Cronbrach 's alpha coefficient และ แบบวัดความรู้ หาค่าความเชื่อมั่นโดยวิธีของ Kuder Richardson (KR - 20)

วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ โดยใช้ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่า t-test ค่า F-testค่าวิเคราะห์ความแปรปรวน ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยวิธี LSD และ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ โดยกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคล สรุปได้ดังนี้

เพศ พบว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ เป็นเพศชาย มากกว่าเพศหญิงคิดเป็นอัตราส่วน 4:1

อายุ พบว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่เป็นกลุ่มตัวอย่างเกือบครึ่งหนึ่ง (ร้อยละ 45.3) มีอายุระหว่าง 41 - 49 ปี อีกร้อยละ 31.5 มีอายุ 40 ปีหรือต่ำกว่า ที่เหลือมีอายุอยู่ในช่วง ตั้งแต่ 50 ปีเป็นต้นไปคิดเป็นร้อยละ 23.2 โดยมีอายุเฉลี่ยเท่ากับ 43.95 ปี

ระดับการศึกษา พบว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่เป็นกลุ่มตัวอย่างที่จบการศึกษาในระดับปริญญาตรีและสูงกว่า มีจำนวนมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 37.9 รองลงมาจบการศึกษาในระดับมัธยมปลายและอนุปริญญาหรือเทียบเท่า คิดเป็นร้อยละ 36.8 นอกนั้นจบการศึกษาในระดับมัธยมต้นและต่ำกว่า คิดเป็นร้อยละ 25.3

รายได้เฉลี่ยต่อเดือนพบว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนมากมีรายได้ 10,001-14,999 บาท (ร้อยละ 38.4) รองลงมามีรายได้ 40,000 - 9,999บาท (ร้อยละ 34.4) ส่วนผู้ที่มีรายได้ตั้งแต่ 15,000 บาทเป็นต้น ไปมีจำนวนน้อยที่สุด(ร้อยละ 26.8) โดยมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนเท่ากับ 12,859.41 บาท

ตำแหน่งในองค์การบริหารส่วนตำบลพบว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่เป็นกลุ่มตัวอย่างครึ่งหนึ่งดำรงตำแหน่งเป็นสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล(ร้อยละ 50.9) รองลงมาดำรงตำแหน่ง นายก ประธาน รองประธานสภาองค์การบริหารส่วนตำบล(ร้อยละ 32.1)ที่เหลือเป็น ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล (ร้อยละ 17.1)

ระยะเวลาในการดำรงตำแหน่งพบว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่เป็นกลุ่มตัวอย่างเกินครึ่ง มีระยะเวลาในการดำรงตำแหน่ง 4 ปีหรือต่ำกว่า(ร้อยละ 67.26)ที่เหลือดำรงตำแหน่ง ตั้งแต่ 5 ปีเป็นต้นไป (ร้อยละ 32.4)โดยมีระยะเวลาในการดำรงตำแหน่งโดยเฉลี่ยเท่ากับ 4.94 ปี

ประสบการณ์เข้ารับการฝึกอบรมการพัฒนาการท่องเที่ยวพบว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่เป็นกลุ่มตัวอย่างเกินครึ่งมีประสบการณ์ในการเข้ารับการฝึกอบรมการพัฒนาการท่องเที่ยว (ร้อยละ54.4) ที่เหลือ ร้อยละ45.6 ไม่เคยเข้ารับการฝึกอบรมการพัฒนาการท่องเที่ยว

การมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

จากการวิเคราะห์ข้อมูลการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง พบว่า การมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยรวมเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 137.77) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านปรากฏว่า

การมีส่วนร่วมด้านการตัดสินใจ โดยเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 33.48) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจทุกข้อ (10 ข้อ) อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูง 3 ลำดับแรก คือ ข้อที่ 1. ท่านเสนอแผนงานเพื่อส่งเสริมการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในพื้นที่ของท่าน (ค่าเฉลี่ย 3.52) รองลงมาคือ ข้อที่ 2. ท่านมีส่วนร่วมในการกำหนดพื้นที่เพื่อพัฒนาให้เป็นแหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 3.44) และ ข้อที่ 7. ท่านมีส่วนร่วมในการกำหนดมาตรการเพื่อรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 3.40)

การมีส่วนร่วมด้านการปฏิบัติการ โดยเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 34.01) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า การมีส่วนร่วมในการปฏิบัติการทุกข้อ (10 ข้อ) อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูง 4 ลำดับแรกคือ ข้อที่ 17. ท่านให้ความร่วมมือกับหน่วยงานต่างๆ ในการบำรุงรักษาและปรับปรุงการท่องเที่ยวในท้องถิ่น (ค่าเฉลี่ย 3.66) รองลงมาคือ ข้อที่ 16. ท่านช่วยในการประชาสัมพันธ์กิจกรรมการท่องเที่ยว / แหล่งท่องเที่ยวในท้องถิ่น (ค่าเฉลี่ย 3.64) และข้อที่ 14. ท่านมีการโน้มน้าวให้ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาชุมชนเพื่อรองรับการท่องเที่ยว กับ ข้อที่ 20. ท่านมีการรายงานให้ประชาชนในท้องถิ่นได้รับทราบถึงผลประโยชน์ที่เกิดจากการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน มีค่าเฉลี่ยเท่ากันคือ 3.46

การมีส่วนร่วมด้านการรับผลประโยชน์ โดยเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ย 37.58) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า การมีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์ส่วนใหญ่อยู่ในระดับสูง

(7 ข้อ) และอยู่ในระดับปานกลาง (3 ข้อ) โดยมีข้อที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง 3 ลำดับแรกคือ ข้อที่ 28. การพัฒนาการท่องเที่ยวทำให้เกิดการปรับแต่ง ภูมิทัศน์ สวยงาม คุณแล้วสบายตา มีสภาพแวดล้อมที่ดี (ค่าเฉลี่ย 4.01) รองลงมาคือ ข้อที่ 25. การพัฒนาการท่องเที่ยวทำให้ท่านได้รับความสะดวกจาก สาธารณูปโภคขั้นมูลฐานเช่น ระบบไฟฟ้า ประปา (ค่าเฉลี่ย 3.97) และ ข้อที่ 29. การพัฒนาการท่องเที่ยวทำให้ท่านมีสถานที่สำหรับพักผ่อนหย่อนใจเพิ่มขึ้น (ค่าเฉลี่ย 3.96) ตามลำดับ

การมีส่วนร่วมด้านการติดตามประเมินผลโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 32.70) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า การมีส่วนร่วมในการติดตามประเมินผลทุกข้อ (10 ข้อ) อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูง 3 ลำดับแรกคือ ข้อที่ 38. ท่านมีการศึกษารวบรวมข้อมูลในพื้นที่ เพื่อเปรียบเทียบกับผลในภายหลังการพัฒนา (ค่าเฉลี่ย 3.66) รองลงมาคือ ข้อที่ 36. ท่านมีการ ประเมินความเหมาะสมของโครงการพัฒนาการท่องเที่ยวให้มีความเหมาะสมสอดคล้องกับชุมชน (ค่าเฉลี่ย 3.47) และ ข้อที่ 37. ท่านติดตามกิจกรรมการพัฒนาการท่องเที่ยวที่อยู่ในความรับผิดชอบ ของท่านอย่างสม่ำเสมอ (ค่าเฉลี่ย 3.47)

ความรู้ในการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

จากการวิเคราะห์ข้อมูลความรู้ในการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วน ตำบลในตารางที่ 4 พบว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีความรู้ในการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยรวมเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 11.09)

เมื่อพิจารณารายข้อ ปรากฏว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความรู้ในการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนอยู่ในระดับมาก (12 ข้อ) และ อยู่ในระดับปานกลาง (3 ข้อ) โดยมีข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงอยู่ในระดับมาก 3 ลำดับแรกคือ ข้อที่ 1. การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน เป็นแนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาและจัดการการท่องเที่ยว ที่พยายามเน้นให้มีการควบคุมและบำรุงรักษา สิ่งแวดล้อมไปพร้อมกับการให้บริการทางการท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 0.99) รองลงมาคือ ข้อที่ 2. การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเป็นการรักษาแหล่งท่องเที่ยวให้คงอยู่อย่างมีคุณภาพตลอดไปโดยสามารถพัฒนาเศรษฐกิจของชุมชนท้องถิ่นไปด้วย (ค่าเฉลี่ย 0.93) และ ข้อที่ 13. ผลกำไรทางเศรษฐกิจของชุมชนในพื้นที่ท่องเที่ยวสำคัญกว่าการรักษาทรัพยากร (ค่าเฉลี่ย 0.81) ตามลำดับ

การรับรู้ผลกระทบจากการท่องเที่ยว

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการรับรู้ผลกระทบจากการท่องเที่ยวของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จากตารางที่ 5 พบว่า การรับรู้ถึงผลกระทบจากการท่องเที่ยวโดยรวมเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 126.60) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านปรากฏว่า

การรับรู้ผลกระทบด้านเศรษฐกิจ โดยเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 36.06)

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า การรับรู้ถึงผลกระทบทางด้านเศรษฐกิจส่วนใหญ่อยู่ในระดับสูง (6 ข้อ) และ อยู่ในระดับปานกลาง (4 ข้อ) โดยมีข้อที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง 3 ลำดับแรกคือ ข้อที่ 3. ท่านคิดว่า การท่องเที่ยวทำให้เกิดการพัฒนาอาชีพขึ้นในชุมชน (ค่าเฉลี่ย 4.01) รองลงมาคือ ข้อที่ 2. ท่านคิดว่า การท่องเที่ยวช่วยให้คนในท้องถิ่นมีทางเลือกในประกอบอาชีพเพิ่มมากขึ้น (ค่าเฉลี่ย 3.98) และ ข้อที่ 1. ท่านคิดว่า การท่องเที่ยวส่งผลให้เกิดการกระจายรายได้สู่ชุมชนของท่าน (ค่าเฉลี่ย 3.90) ตามลำดับ

การรับรู้ผลกระทบด้านสังคม โดยเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 32.08)

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า การรับรู้ผลกระทบทางด้านสังคมส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลาง (8 ข้อ) และอยู่ในระดับสูง (2 ข้อ) โดยมีข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูง 3 ลำดับแรกคือ ข้อที่ 11. ท่านคิดว่า การท่องเที่ยวทำให้คนในชุมชนของท่านมีความสามัคคีเพิ่มมากขึ้น เช่น การช่วยกันดูแลรักษาสถานที่ท่องเที่ยว การร่วมกันจัดงานในช่วงเทศกาล งานประเพณีท้องถิ่น (ค่าเฉลี่ย 3.78) รองลงมาคือ ข้อที่ 12. ท่านคิดว่า การท่องเที่ยวทำให้ชุมชนท้องถิ่นมีความเข้มแข็งเพิ่มมากขึ้นเพราะคนในชุมชนร่วมกันพัฒนาชุมชน (ค่าเฉลี่ย 3.70) และ ข้อที่ 13. ท่านคิดว่า การท่องเที่ยวทำให้เกิดประโยชน์ในการสร้างความเข้าใจอันดีระหว่างคนในท้องถิ่นกับนักท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 3.43) ตามลำดับ

การรับรู้ผลกระทบด้านวัฒนธรรม โดยเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 29.95)

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า การรับรู้ผลกระทบทางด้านวัฒนธรรมทุกข้อ (10 ข้อ) อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด 3 ลำดับแรก คือ ข้อที่ 22. ท่านคิดว่า การท่องเที่ยวช่วยกระตุ้นให้เกิดการถ่ายทอดภูมิปัญญาระหว่างคนในชุมชน (ค่าเฉลี่ย 3.56) รองลงมา คือ ข้อที่ 23. ท่านคิดว่า การท่องเที่ยวทำให้ประชาชนในท้องถิ่นมีความสนใจหาความรู้ ในภาษาอื่นนอกจากภาษาประจำท้องถิ่นเพิ่มมากขึ้น (ค่าเฉลี่ย 3.49) และ ข้อที่ 21. ท่านคิดว่า การท่องเที่ยวส่งผลให้คนในท้องถิ่นรัก

และวางแผน ขนบธรรมเนียมประเพณี และวัฒนธรรมท้องถิ่น เพิ่มมากขึ้น (ค่าเฉลี่ย 3.47) ตามลำดับ

การรับรู้ผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อมโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 28.51) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า การรับรู้ถึงผลกระทบทางสิ่งแวดล้อมทุกข้อ (10 ข้อ) อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูง 3 ลำดับแรกคือ ข้อที่ 32. ท่านคิดว่า การท่องเที่ยวทำให้เกิดการปรับปรุงภูมิทัศน์ให้เป็นระเบียบเรียบร้อยสวยงาม (ค่าเฉลี่ย 3.50) รองลงมาคือ ข้อที่ 33. การท่องเที่ยวทำให้เกิดการพัฒนาพื้นที่ท่องเที่ยวใหม่ๆ เพื่อลดความหนาแน่นของนักท่องเที่ยวตามชุมชนใหญ่ๆ (ค่าเฉลี่ย 3.40) และข้อที่ 31. ท่านคิดว่า การท่องเที่ยวช่วยกระตุ้นให้ชุมชนของท่านมีการหาแนวทางในการรักษาสิ่งแวดล้อมของชุมชนให้ดีขึ้น (ค่าเฉลี่ย 3.28) ตามลำดับ

ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จากตารางที่ 6 พบว่า ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยรวมเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ย 366.03) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านปรากฏว่า

ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการมีส่วนร่วมของชุมชน โดยเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ย 42.11) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชนส่วนใหญ่อยู่ในระดับสูง (9 ข้อ) และอยู่ในระดับปานกลาง (1 ข้อ) โดยมีข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูง 3 ลำดับแรกคือ ข้อที่ 3. ควรมีการประชุมร่วมกับชุมชนเพื่อวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (ค่าเฉลี่ย 4.44) รองลงมาคือ ข้อที่ 1. ท่านคิดว่าควรให้ชุมชนในท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (ค่าเฉลี่ย 4.41) และ ข้อที่ 4. ท่านคิดว่าควรให้ชุมชนสามารถเข้ามามีส่วนร่วมในการแก้ปัญหาที่เกิดจากการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (ค่าเฉลี่ย 4.38) ตามลำดับ

ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการสร้างโอกาสในการจ้างงานที่มีคุณภาพ โดยเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ย 41.44) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ด้านการสร้างโอกาสในการจ้างงานที่มีคุณภาพส่วนใหญ่อยู่ในระดับสูง (8 ข้อ) และอยู่ในระดับปานกลาง (2 ข้อ) โดยมีข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูง 4 ลำดับแรกคือ ข้อที่ 19. ท่านคิดว่า การพัฒนาอาชีพทางการท่องเที่ยวควร

ส่งเสริมการศึกษาวัฒนธรรมและวิถีชีวิตดั้งเดิมของ (ค่าเฉลี่ย 4.32) รองลงมาคือ ข้อที่ 18. ท่านคิดว่าควรนำความรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่นมาประยุกต์ใช้ในการพัฒนาอาชีพทางการท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 4.28) และ ข้อที่ 17. ท่านคิดว่าสมควรให้มีการจัดอบรมให้ความรู้ในการประกอบอาชีพการท่องเที่ยวอยู่เสมอ กับข้อที่ 20. ท่านคิดว่าการอบรมพัฒนาอาชีพเป็นการเปิดโอกาสในการประกอบอาชีพให้แก่คนในชุมชนได้อย่างเท่าเทียมกัน มีค่าเฉลี่ยเท่ากันคือ 4.20

ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการกระจายผลประโยชน์ของการท่องเที่ยวโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ย 38.00) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ด้านการกระจายผลประโยชน์ของการท่องเที่ยวส่วนใหญ่อยู่ในระดับสูง (8 ข้อ) และอยู่ในระดับปานกลาง (2 ข้อ) โดยมีข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูง 3 ลำดับแรกคือ ข้อที่ 22. การกระจายผลประโยชน์จากการท่องเที่ยวอย่างยุติธรรมจะช่วยลดข้อขัดแย้งในเรื่องผลประโยชน์ระหว่างกลุ่มต่างๆ (ค่าเฉลี่ย 4.10) รองลงมาคือ ข้อที่ 28. ท่านคิดว่าควรมีการกระจายผลประโยชน์ทางการท่องเที่ยวอย่างเท่าเทียมระหว่างชุมชนนักท่องเที่ยวและผู้ประกอบการต่างๆ (ค่าเฉลี่ย 4.06) และ ข้อที่ 21. การกระจายผลประโยชน์จากการท่องเที่ยวจะต้องให้คนในท้องถิ่นได้รับผลประโยชน์ (ค่าเฉลี่ย 3.95) ตามลำดับ

ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการวางแผนระยะยาวโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ย 41.78) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ด้านการวางแผนระยะยาวทุกข้อ (10 ข้อ) อยู่ในระดับสูง โดยมีข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูง 3 ลำดับแรกคือ ข้อที่ 34. ท่านคิดว่าควรสนับสนุนให้เยาวชนในท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวในท้องถิ่นนั้น ๆ ด้วย (ค่าเฉลี่ย 4.34) รองลงมาคือ ข้อที่ 35. ท่านคิดว่าการเผยแพร่ให้ความรู้ในการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนแก่ชุมชนและผู้เกี่ยวข้องเป็นสิ่งที่ดี (ค่าเฉลี่ย 4.31) และ ข้อที่ 32. ท่านคิดว่าองค์การบริหารส่วนตำบลควรส่งเสริมให้บุคลากรมีความรู้ความชำนาญเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (ค่าเฉลี่ย 4.29) ตามลำดับ

ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาการท่องเที่ยวและแผนพัฒนาต่างๆ โดยเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ย 39.68) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ด้านความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาการท่องเที่ยวและแผนพัฒนาต่างๆทุกข้อ (10 ข้อ) อยู่ในระดับสูง โดยมีข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูง 3 ลำดับแรกคือ ข้อที่ 48. ท่านคิดว่าแผนพัฒนาการท่องเที่ยวควรมีความสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจของชุมชน (ค่าเฉลี่ย 4.17) รองลงมาคือ ข้อที่ 44. ท่านคิดว่าแผนพัฒนาการท่องเที่ยวควรสอดคล้องกับรูปแบบวิถีชีวิตของคนในชุมชน (ค่าเฉลี่ย 4.08) และ

ข้อที่ 50. ท่านคิดแผนพัฒนาการท่องเที่ยวควรสอดคล้องกับแผนพัฒนาชุมชน (ค่าเฉลี่ย 4.09) ตามลำดับ

ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านความสมดุลระหว่าง สังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อมและวัตถุประสงค์ทางเศรษฐกิจ โดยเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ย 39.24) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ด้านความสมดุลระหว่าง สังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อมและวัตถุประสงค์ทางเศรษฐกิจส่วนใหญ่อยู่ในระดับสูง (9 ข้อ) และอยู่ในระดับปานกลาง (1 ข้อ) โดยมีข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูง 3 ลำดับแรกคือ ข้อที่ 52. ท่านคิดว่าควรจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวที่ส่งเสริมวัฒนธรรมอันดีงามของชุมชน (ค่าเฉลี่ย 4.19) รองลงมาคือ ข้อที่ 57. ท่านคิดว่าแผนการพัฒนาเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนควรมุ่งเน้นที่คุณค่าตามธรรมชาติของแหล่งท่องเที่ยวมากกว่าการเสริมแต่ง (ค่าเฉลี่ย 4.11) และ ข้อที่ 51. ท่านคิดว่าควรจัดกิจกรรมทางการท่องเที่ยวที่ตอบสนองทั้งความต้องการของนักท่องเที่ยวและชุมชน(ค่าเฉลี่ย 4.10) ตามลำดับ

ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านหลักเกณฑ์การประเมินผลกระทบ โดยเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ย 41.65) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ด้านหลักเกณฑ์การประเมินผลกระทบทุกข้อ (10 ข้อ) อยู่ในระดับสูง โดยมีข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูง 3 ลำดับแรกคือ 70. ท่านคิดว่าควรทำการประเมินผลกระทบจากการท่องเที่ยวในทุกขั้นตอนทั้งก่อนและหลังการพัฒนาโครงการ (ค่าเฉลี่ย 4.45) รองลงมาคือ ข้อที่ 67. ท่านคิดว่าควรมีการควบคุมพื้นที่ชายของในแหล่งท่องเที่ยวให้อยู่ในระเบียบ (ค่าเฉลี่ย 4.25) และ ข้อที่ 66. ท่านคิดว่าควรมีการควบคุมรูปแบบของสถานที่พักให้เหมาะสมกลมกลืนกับสภาพแวดล้อม (ค่าเฉลี่ย 4.19) ตามลำดับ

ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการดำรงรักษาทรัพยากรมรดกทางธรรมชาติและวัฒนธรรมโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ย 39.64) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ด้านการดำรงรักษาทรัพยากรมรดกทางธรรมชาติและวัฒนธรรมส่วนใหญ่อยู่ในระดับสูง (8 ข้อ) และอยู่ในระดับปานกลาง (2 ข้อ) โดยมีข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูง 3 ลำดับแรกคือ ข้อที่ 80.ท่านคิดว่าควรทำการศึกษาวิจัยเพื่อบำรุงรักษาแหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 4.36) รองลงมาคือ ข้อที่ 71. ท่านคิดว่าควรมีมาตรการที่เข้มงวดในการรักษาโบราณสถาน โบราณวัตถุ ภายในท้องถิ่น (ค่าเฉลี่ย 4.29) และ ข้อที่ 76.ท่านคิดว่าการพัฒนาท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนสามารถช่วยรักษาทรัพยากรมรดกทางธรรมชาติและวัฒนธรรมได้ (ค่าเฉลี่ย 4.25) ตามลำดับ

ทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการทำการตลาดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ย 42.49) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ด้านการทำการตลาดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนทุกข้อ (10 ข้อ) อยู่ในระดับสูง โดยมีข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูง 3 ลำดับแรกคือ ข้อที่ 85. ท่านคิดว่าควรให้ความสำคัญในเรื่องคุณภาพของประสบการณ์ที่นักท่องเที่ยวจะได้รับจากการท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 4.44) รองลงมาคือ ข้อที่ 86. ท่านคิดว่าการปรับปรุงสถานที่ท่องเที่ยวภายในท้องถิ่นให้อยู่ในสภาพดีอยู่เสมอ เป็นสิ่งจำเป็น (ค่าเฉลี่ย 4.40) และ ข้อที่ 90. ท่านคิดว่าการประชาสัมพันธ์สถานที่ท่องเที่ยวที่น่าประทับใจภายในท้องถิ่นอย่างสม่ำเสมอเป็นสิ่งที่ดี (ค่าเฉลี่ย 4.40)

ผลการทดสอบสมมติฐาน

การศึกษาเรื่องทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลจังหวัดราชบุรีมีผลการทดสอบสมมติฐานดังนี้

สมมติฐานที่ 1 สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีปัจจัยส่วนบุคคลแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนแตกต่างกัน โดยแยกเป็นสมมติฐานย่อย ดังนี้

สมมติฐานที่ 1.1 สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีเพศแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนแตกต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีเพศแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนโดยรวมเฉลี่ยไม่แตกต่างกันซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานที่ 1.2 สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีอายุแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนแตกต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีอายุแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนโดยรวมเฉลี่ยแตกต่างกันแตกต่างกันซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานที่ 1.3 สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีระดับการศึกษาขั้นสูงสุดแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนแตกต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีระดับการศึกษาขั้นสูงสุดแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนโดยรวมเฉลี่ยแตกต่างกันซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานที่ 1.4 สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนแตกต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนโดยรวมเฉลี่ยแตกต่างกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานที่ 1.5 สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีตำแหน่งในองค์การบริหารส่วนตำบลแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนแตกต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีตำแหน่งในองค์การบริหารส่วนตำบลแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนโดยรวมเฉลี่ยแตกต่างกันซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานที่ 1.6 สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีระยะเวลาในการดำรงตำแหน่งต่างกัน มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนแตกต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีระยะเวลาในการดำรงตำแหน่งต่างกัน มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนโดยรวมเฉลี่ยแตกต่างกันซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานที่ 1.7 สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีประสบการณ์เข้ารับการฝึกอบรมการพัฒนาการท่องเที่ยวต่างกัน มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนแตกต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีประสบการณ์เข้ารับการฝึกอบรมการพัฒนาการท่องเที่ยวต่างกัน มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยรวมเฉลี่ยแตกต่างกันซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานที่ 2 การมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า การมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยรวม มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยรวมซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานที่ 2.1 การมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการตัดสินใจมีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วน

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า การมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการตัดสินใจมีความสัมพันธ์ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยรวมซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานที่ 2.2 การมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการปฏิบัติกรมีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า การมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการปฏิบัติกร มีความสัมพันธ์ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยรวมซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานที่ 2.3 การมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการรับผลประโยชน์มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า การมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการรับผลประโยชน์ มีความสัมพันธ์ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนโดยรวมซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานที่ 2.4 การมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการติดตามประเมินผล มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า การมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการติดตามประเมินผล มีความสัมพันธ์ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนโดยรวมซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานที่ 3 ความรู้ในการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า ความรู้ในการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนโดยรวม มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนโดยรวม เป็นไปตามสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 4 การรับรู้ผลกระทบจากการท่องเที่ยว มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า การรับรู้ผลกระทบจากการท่องเที่ยวโดยรวมไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนโดยรวมซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานที่ 4.1 การรับรู้ผลกระทบด้านเศรษฐกิจ มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า การรับรู้ผลกระทบด้านเศรษฐกิจมีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยรวมซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานที่ 4.2 การรับรู้ผลกระทบด้านสังคม มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า การรับรู้ผลกระทบด้านสังคมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยรวมซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานที่ 4.3 การรับรู้ผลกระทบด้านวัฒนธรรม มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า การรับรู้ผลกระทบด้านวัฒนธรรม มีความสัมพันธ์ทางลบกับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยรวมซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานที่ 4.4 การรับรู้ผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า การรับรู้ผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม มีความสัมพันธ์ทางลบกับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยรวมซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

การทดสอบสมมติฐาน

ตารางที่ 59 ผลการทดสอบสมมติฐานการวิจัยเรื่องทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน
ของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลจังหวัดราชบุรี

สมมติฐาน	ผลการทดสอบ	
	ไม่เป็นไปตาม สมมติฐาน	เป็นไปตาม สมมติฐาน
1.1 สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีเพศแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนแตกต่างกัน	✓	
1.2 สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีอายุแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนแตกต่างกัน		✓
1.3 สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีระดับการศึกษาชั้นสูงสุดแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนแตกต่างกัน		✓
1.4 สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนแตกต่างกัน		✓
1.5 สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีตำแหน่งในองค์การบริหารส่วนตำบลแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนแตกต่างกัน		✓
1.6 สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีระยะเวลาในการดำรงตำแหน่งแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนแตกต่างกัน		✓
1.7 สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีประสบการณ์เข้ารับกรฝึกอบรมการพัฒนาการท่องเที่ยวต่างกัน มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนแตกต่างกัน		✓
2. การมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล		✓
2.1 การมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการศึกษา มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล		✓

ตารางที่ 59 (ต่อ)

สมมุติฐาน	ผลการทดสอบ	
	ไม่เป็นไปตาม สมมุติฐาน	เป็นไปตาม สมมุติฐาน
2.2 การมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการปฏิบัติการมีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล		✓
2.3 การมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการรับผลประโยชน์มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล		✓
2.4 การมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้านการติดตามประเมินผล มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล		✓
3. ความรู้ในการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนมีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล		✓
4. การรับรู้ถึงผลกระทบจากการท่องเที่ยว มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล	✓	
4.1 การรับรู้ถึงผลกระทบด้านเศรษฐกิจ มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล		✓
4.2 การรับรู้ถึงผลกระทบด้านสังคม มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล		✓
4.3 การรับรู้ถึงผลกระทบด้านวัฒนธรรม มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล		✓
4.4 การรับรู้ถึงผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล		✓

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย

ผลการวิจัยโดยรวมพบว่าสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล มีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยรวมเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ย 366.03)

1. จากผลการวิจัยพบว่า ตัวแปรที่มีผลต่อทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล ประกอบด้วย อายุ ระดับการศึกษาขั้นสูงสุด รายได้เฉลี่ยต่อเดือน ตำแหน่งในองค์การบริหารส่วนตำบล ระยะเวลาในการดำรงตำแหน่ง และ ประสบการณ์การเข้ารับการฝึกอบรม ดังนั้น หน่วยงานที่เกี่ยวข้องจึงควรให้ความสำคัญกับตัวแปรต่างๆเหล่านี้ ที่อาจส่งผลต่อการกำหนดยุทธศาสตร์และการปฏิบัติงานตามแผนการพัฒนาการท่องเที่ยว ผลจากการวิจัยทำให้ทราบว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีอายุมากจะมีทัศนคติที่ดีกว่า จึงควรให้ความสำคัญกับสมาชิกในกลุ่มนี้ โดยสามารถกำหนดบทบาทให้เป็นผู้นำความคิดเห็นในการพัฒนาการท่องเที่ยว เพื่อคอยเป็นที่ปรึกษา ถ่ายทอดประสบการณ์และ โน้มน้าวให้สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลท่านอื่นๆเห็นประโยชน์ของการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ในส่วนของการศึกษานี้ องค์การบริหารส่วนตำบลควรส่งเสริมให้สมาชิกองค์การได้มีโอกาสในการศึกษาเพิ่มเติมในระดับที่สูงขึ้นเพื่อพัฒนาศักยภาพของตัวสมาชิกและองค์การบริหารส่วนตำบลเอง เพราะจะทำให้สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลในตำแหน่งต่างๆสามารถ ถ่ายทอดงานแลกเปลี่ยนข้อมูล ความรู้ในการท่องเที่ยว ตลอดจนให้ความช่วยเหลือและปฏิบัติงานทดแทนกันได้ ผลจากการวิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างเกือบครึ่งหนึ่งไม่เคยได้รับการฝึกอบรมในการพัฒนาการท่องเที่ยว แต่ประสบการณ์ในการเข้ารับการฝึกอบรมการพัฒนาการท่องเที่ยวแตกต่างกันมีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนแตกต่างกัน สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล ที่เคยได้รับการฝึกอบรมการพัฒนาการท่องเที่ยวมีทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนที่สูงกว่ากลุ่มที่ไม่เคยเข้ารับการฝึกดังนั้น องค์การบริหารส่วนตำบลจึงควรสนับสนุนให้บุคลากรภายในองค์กรของตนเข้ารับการฝึกอบรมการพัฒนาการท่องเที่ยว และ ส่งเสริมให้ สมาชิกที่ดำรงตำแหน่ง สมาชิกสภาได้มีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน เพื่อเพิ่มประสบการณ์ในการพัฒนาการท่องเที่ยวภายในท้องถิ่นโดยอาจส่งเสริมให้มีการเรียนรู้ ศึกษานหรือ การถ่ายทอดงานเพื่อกระจายความรับผิดชอบในกิจกรรมส่งเสริมการท่องเที่ยว

2. จากผลการวิจัยพบว่า การมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

ความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ซึ่งจากการศึกษาพบว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล มีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาทางด้านพบว่า การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจอยู่ในระดับปานกลางนั้น หมายถึง สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลมีการตัดสินใจเกี่ยวกับนโยบายในการพัฒนาการท่องเที่ยวในท้องถิ่นของตนไม่มากนัก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะข้อจำกัดของอำนาจหน้าที่ตามตำแหน่ง จึงควรเพิ่มบทบาทของสมาชิกองค์การให้มีส่วนร่วมในทุกมิติ โดยพิจารณาถึงบทบาทของการเป็นผู้นำชุมชนที่สามารถเสนอแนะแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวรวมถึงการเชื่อมโยงความต้องการของชุมชนให้กับหน่วยงานต่างๆที่เกี่ยวข้องได้ สำหรับการมีส่วนร่วมในการปฏิบัติการนั้น ผลการศึกษาพบว่าสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล มีส่วนร่วมอยู่ในระดับปานกลาง จึงควรมีการมอบหมายให้สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลได้ปฏิบัติหน้าที่ต่างๆในการดำเนินกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวในท้องถิ่นของตนเพิ่มขึ้น ตลอดจนให้สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลมีการทำงานร่วมกันระหว่าง องค์กรชุมชนและประชาชนในท้องถิ่น ส่วนการมีส่วนร่วมในการติดตามประเมินผลนั้นพบว่าอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้การติดตามประเมินผลจะเป็นเครื่องชี้วัดความสำเร็จของการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนองค์การบริหารส่วนตำบลจึงควรส่งเสริมให้สมาชิกในองค์การบริหารส่วนตำบลมีการติดตามการดำเนินงานและรายงานการประเมินผลอยู่เป็นระยะ เพราะจะทำให้สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลมองเห็นแนวโน้มของปัญหาที่อาจเกิดขึ้นทำให้มีเวลาในการเตรียมตัวเพื่อแก้ไขปัญหา อีกทั้งการติดตามประเมินผลอย่างใกล้ชิดยังทำให้การพัฒนาการท่องเที่ยวในท้องถิ่นนั้นๆเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพตามขั้นตอนแผนงานที่วางไว้ ซึ่งหากสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลได้มีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้นในทุกๆ ด้านแล้ว ก็จะทำให้เกิดการเรียนรู้สั่งสมประสบการณ์ จนสามารถถ่ายทอดประสบการณ์ของตนไปยังบุคคลรอบๆข้างและสมาชิกในชุมชนรุ่นต่อไปในอนาคต ได้ส่งผลให้การพัฒนาการท่องเที่ยวในท้องถิ่นนั้นเป็นไปได้อย่างยั่งยืน

3. จากผลการวิจัยพบว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล มีความรู้ในการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนอยู่ในระดับสูง ซึ่งถือเป็นเรื่องที่ดีต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวในแต่ละท้องถิ่น ดังนั้นเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ จึงควรส่งเสริมให้สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล ถ่ายทอดความรู้ในการท่องเที่ยวที่ตนเองมีนั้น ให้กับคนในชุมชนด้วย เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ร่วมกัน และ สนับสนุนให้สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลพัฒนาตนเองโดยการแสวงหาความรู้ใหม่ๆ เพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในท้องถิ่นอยู่เสมอ

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล การทำวิจัยครั้งนี้เก็บรวบรวมข้อมูลโดยการตอบแบบสอบถาม โดยการใช้แบบสอบถาม สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลได้ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามเป็นอย่างดี และได้เสนอแนะแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนต่างๆ เพิ่มเติม เพื่อให้การพัฒนาการท่องเที่ยวเป็นไปอย่างยั่งยืนและครอบคลุมในทุกมิติ ในการศึกษาครั้งต่อไป จึงควรศึกษาโดยการวิจัยเชิงคุณภาพหรือใช้แบบสัมภาษณ์แบบเจาะลึก เพื่อความครอบคลุมในการเก็บข้อมูลซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการวิจัยในครั้งต่อไป

2. ควรมีการศึกษากลุ่มตัวอย่างอื่นๆเพิ่มเติม เช่น ทักษะคิดของกลุ่มผู้ประกอบการท่องเที่ยวคนในชุมชนท้องถิ่น ที่ถือเป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน เพื่อที่จะได้นำผลมาเปรียบเทียบกันและสามารถนำไปใช้ได้อย่างกว้างขวางยิ่งขึ้น

3. ควรศึกษาตัวแปรอื่นๆ ที่อาจจะมีผลต่อทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเพิ่มเติม เช่น การสนับสนุนทางสังคม การมีส่วนร่วมของชุมชน ทักษะทางสังคมของคนในชุมชน การปรับตัวของคนในชุมชน เป็นต้น เพื่อนำตัวแปรต่างๆ เหล่านี้มาศึกษาความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

เอกสารและสิ่งอ้างอิง

กองบริการที่ปรึกษาสถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย. 2542. การดำเนินการเพื่อกำหนดนโยบายการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ. กรุงเทพมหานคร:สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย.

กองวางแผนโครงการ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. 2543. **คือถิ่นฐานคือบ้านเรา** อบต.กับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน. กรุงเทพมหานคร: แพลนโมทีฟ.

_____. 2546. **แผนปฏิบัติการกิจกรรมการท่องเที่ยว**. กรุงเทพมหานคร: แพลนโมทีฟ.

กรมส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่น กระทรวงมหาดไทย. 2546. **พระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 แก้ไขเพิ่มเติมถึง (ฉบับที่ 5) .ม.ป.ท.**

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. 2544. **คำศัพท์ในอุตสาหกรรมท่องเที่ยว**. กองบริการวิชาการและฝึกอบรม. การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.

_____. 2541. **คู่มือแนวทางการบริหารและจัดการการท่องเที่ยวในพื้นที่รับผิดชอบขององค์การบริหารส่วนตำบล (อบต.) และสภาตำบล (สต.)**. ม.ป.ท.

คณะกรรมการอำนวยการขับเคลื่อนวาระแห่งชาติว่าด้วยการท่องเที่ยว. 2552. **แผนยุทธศาสตร์คู่วิกฤตและมาตรการกระตุ้นการท่องเที่ยว พ.ศ. 2552-2554 .**
กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (อัคราเสนา)

จารุวรรณ ธรรมวัตร. 2531. **ภูมิปัญญาแห่งอีสาน**. มหาสารคาม: คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

จิรวัดน์ วงศ์สวัสดิวัฒน์. 2538. **ทัศนคติ ความเชื่อ และพฤติกรรม : การวัด การพยากรณ์ และการเปลี่ยนแปลง**. กรุงเทพมหานคร : สามดีการพิมพ์.

เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง. 2527. การระดมประชาชนเพื่อพัฒนาชนบทในการบริหารงานพัฒนาชนบท.
กรุงเทพมหานคร: โอเดียนสโตร์.

จำเนียร ชุณหโสภาค และคณะ. 2548. ผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หอการค้าจังหวัดและ
ผู้นำชุมชนกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศจังหวัดราชบุรี. รายงานการวิจัยมหาวิทยาลัย
รามคำแหง.

_____. 2548. “โครงการศึกษาภาพของจังหวัดราชบุรี ในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน.”
วารสารการวิจัย. 8 : 168 -187

ฉลาด รมิตานนท์. 2536. ความหลากหลายทางชีวภาพ: ภูมิปัญญาท้องถิ่นกับการพัฒนา ในสิทธิ-
ชุมชน การกระจายอำนาจจัดการทรัพยากร. กรุงเทพมหานคร: สถาบันชุมชนท้องถิ่น
พัฒนา.

ชูสิทธิ์ ชูชาติ และคณะ. 2538. การใช้ภูมิปัญญาชาวบ้านในการอนุรักษ์ป่าและระบบนิเวศ เพื่อ
แก้ปัญหาภัยแล้งของประเทศไทย. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ.

ดำรงศักดิ์ เพ็งแก้ว. 2540. การศึกษาประสิทธิภาพการบริหารและพัฒนาของสภาตำบลและ
องค์การบริหารส่วนตำบลจังหวัดร้อยเอ็ด. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขา
รัฐศาสตร์, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ธีรพัฒน์ ตี้อตัน. 2546. ความรู้ ทักษะ และ การมีส่วนร่วมของประชาชนต่อการจัดการท่องเที่ยว
เชิงนิเวศในพื้นที่อุทยานแห่งชาติม่อนพระยาแช่ ตำบลพิชัย อำเภอเมือง จังหวัดลำปาง.
วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการบริหารทรัพยากรป่าไม้,
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ธีระพล อรุณะกสิกร และคณะ. 2543. รวมกฎหมายการปกครองส่วนท้องถิ่น.
กรุงเทพมหานคร. ม.ป.ท.

นิภาวรรณ พุทธสงกรานต์. 2550. สักยภาพของจังหวัดราชบุรีในการจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน. สถาบันวิจัยมหาวิทยาลัยศรีปทุม.

บรรพต คันธเสน. 2543. ความสัมพันธ์ของปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจสังคม และทัศนคติของราษฎรที่มีต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ บริเวณเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าภูเมี่ยง-ภูทอง จังหวัดพิษณุโลกและจังหวัดอุดรดิษฐ์. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการบริหารทรัพยากรป่าไม้, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ปรีชา เปี่ยมพงศ์สานต์. 2540. สิ่งแวดล้อมและการพัฒนา. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ปรีชา อุตระกุล. 2531. “นานาทรรศนะเกี่ยวกับภูมิปัญญาท้องถิ่น.” วารสารการศึกษาแห่งชาติ. 22 (6): 3-5.

เพ็ญศรี เปลี่นขำ. 2542. การสาธารณสุขมูลฐาน. ราชบุรี: ชรรมรักษ์การพิมพ์.

ไพศาล หวังวานิช. 2526. การวัดผลการเรียน. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.

ไพรัตน์ เดชะรินทร์. 2527. นโยบายและกลวิธีการมีส่วนร่วมของชุมชนในยุทธศาสตร์การพัฒนาชุมชน: การมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนา. กรุงเทพมหานคร: สักดิ์โสภากการพิมพ์.

มธุรส ปราบไพร. 2546. “โฮมสเตย์กับการจัดการ.” วารสารราชภัฏเพชรบุรี. 11 (2): 36-40.

ศศิธร นิธิปรีชา และ คณะ. 2547. รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์เรื่องโครงการวิจัยบ้านปราสาทกับการจัดการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน. มหาวิทยาลัยนครราชสีมา.

ศุกกนิษฐ์ พลไพรินทร์. 2540. เทคนิคการประเมินผล. กรุงเทพมหานคร: แพรววิทยา.

ศูนย์เพื่อการวางแผนการท่องเที่ยวและแก้ไขปัญหาความยากจนแห่งเอเชีย. 2549. แนวทางการวางแผนการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน. กรุงเทพมหานคร: แสงสว่างเวิลด์เพรส

ศูนย์วิชาการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2548. การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน.

กรุงเทพมหานคร: เพรส แอนด์ ดีไซน์ จำกัด

วรรณิ ศิลปะอาษา, 2546. แนวทางการจัดการการท่องเที่ยวของชุมชนอย่างยั่งยืน. นนทบุรี:

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.

วิรุจ กิจนันทวิวัฒน์. 2550. จุดเริ่มต้นของการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของประเทศไทย.

กรุงเทพมหานคร: สถาบันเทคโนโลยีแห่งเอเชีย

สงวน ช่างฉัตร. 2541. พฤติกรรมองค์กร. พิษณุโลก: สถาบันราชภัฏพิบูลสงคราม.

สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย, 2542. รายงานการดำเนินการเพื่อกำหนด

นโยบายการท่องเที่ยว. ม.ป.ท.

สถาบันวิจัยสังคมจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2544. มิติใหม่ในการพัฒนาการท่องเที่ยว

กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

_____. 2544. ศูนย์เทคโนโลยีชนบท. ศึกษาสภาพและความต้องการ ของตำบล

และองค์การบริหารส่วนตำบล. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เสน่ห์ จามริก. 2532. แนวทางพัฒนาการศึกษาไทย. สำนักงานคณะกรรมการกองทุนสนับสนุน

การวิจัย. (อัดสำเนา)

_____. 2536. ป่าชุมชนในประเทศไทย: แนวทางการพัฒนา. กรุงเทพมหานคร:

สถาบันชุมชนพัฒนา

สินธุ์ สโรบล. 2545. การจัดการท่องเที่ยวโดยชุมชน. ม.ป.ท.

สุชา จันทร์เอม และ สุรางค์ จันทร์เอม. 2544. จิตวิทยาสังคม. กรุงเทพมหานคร:

ไทยวัฒนาพานิช.

สุรพงษ์ โสธนะเสถียร 2533. การสื่อสารกับสังคม. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เสรี พงศ์พิศ. 2529. คืบสู่รากเหง้า. กรุงเทพมหานคร: เทียนวรรณ.

_____. 2536. ภูมิปัญญาชาวบ้านกับการพัฒนาชนบท. กรุงเทพมหานคร:
อมรินทร์พริ้นติ้งกรุ๊ป.

สำนักพัฒนาการท่องเที่ยว กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. 2546. การจัดการการท่องเที่ยวอย่าง
ยั่งยืน. กรุงเทพมหานคร: กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา

องค์การบริหารส่วนตำบล กระทรวงมหาดไทย. 2547. แผนการตลาดการท่องเที่ยวปี 2548 และทิศ
ทางการตลาดการท่องเที่ยวปี 2549 – 2551. กรุงเทพฯ:
การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.

อนันตศักดิ์ รุณทอง. 2546. ทักษะคติต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของราษฎรที่อยู่อาศัยในเขต
พื้นที่อุทยานแห่งชาติแม่ยม ตำบลสะเอียบ อำเภอสอง จังหวัดแพร่. วิทยานิพนธ์วิทยา
ศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการบริหารทรัพยากรป่าไม้, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

อโนทัย เพ็ชรคงชล. 2540. ความต้องการในการมีส่วนร่วมของประชาชนท้องถิ่นต่อกิจกรรม การ
ท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ ของพื้นที่อุทยานแห่งชาติแจ้ซ้อน. วิทยานิพนธ์
วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการเกษตรและป่าไม้, มหาวิทยาลัยแม่โจ้.

อภิชาติ ทองอยู่. 2538. “ภูมิปัญญาชาวบ้านกับปัญญาตามแบบพุทธปรัชญาในงานพัฒนา.” วารสาร
สังคมพัฒนา. 5: 13-19.

- Ajzen,I. 1988. **Attitudes, Personality and Behavior**. Chicago: The Dorsey Press.
- Andrew, M. 2001. **Dictionary of psychology**. New York: Great Clarend on Streets.
- Bloom, B.S. and D. Caploom. 1975. **Taxenomy of Education Objectives, Hand Book I: Cognitive Domain**. New York: David Mckay Company Inc.
- Cohen, J and D.Uphoff. 1980. **Rural Development Participation: Concept and Measures for Project Desing Implementation and Evaluation Rural Development Center**. New York: Cornell University.
- Doob, W.L. 1967. **The Behavior of Attitudes**. New York: John Wiiey & Sons.
- Dunham. 1958. **Community Welfare Organization**. New York: Thomas Y. Crowell Co, Inc.
- Good, C.V. 1973. **Dictionary of Education**. New York: Mogrew Hill Company Inc.
- Fishbein, M. and I. Ajzen. 1975. **Belief ,Attitude, Intention and Behavior : An Introduction to Theory and Research**. London: Addison- Wesley.
- Jamieson, W. 2001. **Sustainable tourism development: Principles and practices**. Bangkok: Asian Institute of Technology.
- Kretch, D. and R.S. Crutchfeikd. 1984. **Theory and Problems in Social Psychology**. New York: Mc.Graw.
- Thurstone, L.L. 1974. **The Measurement of Values**. Chicago: Midway Reprint.
- Tourism Concern. 1992. **Beyond the Green Horizon: Principles for Sustainable Tourism**. United Kingdom: World Wildlife Fund.

United Nation . 1978. **Popular Participation in Decision Making for Development.**

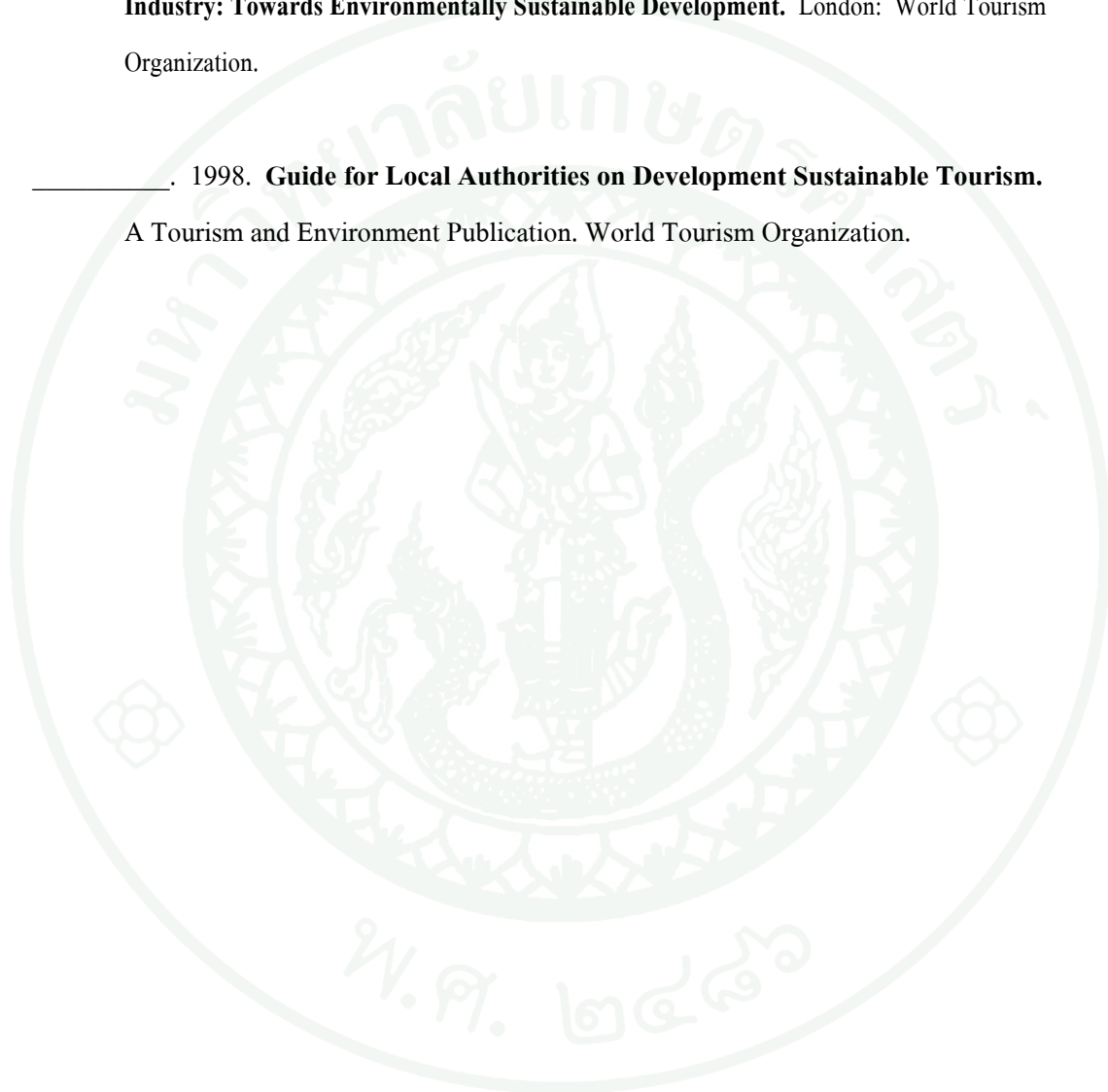
New York: United Publication.

World Tourism Organization (WTO.). 1995. **Agenda 21 for The Travel and Tourism**

Industry: Towards Environmentally Sustainable Development. London: World Tourism Organization.

_____. 1998. **Guide for Local Authorities on Development Sustainable Tourism.**

A Tourism and Environment Publication. World Tourism Organization.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
รายนามผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือ

รายนามผู้เชี่ยวชาญในการตรวจแบบสอบถาม

1. คุณสมศักดิ์ เหลืองจรุงรัตน์ นายกองค้การบริหารส่วนตำบลสวนผึ้ง อำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี
2. คุณไกรสร กลับทวี ผู้อำนวยการสำนักงานการท่องเที่ยวกีฬาและนันทนาการ จังหวัดราชบุรี
3. คุณมนตรี ธีวทอง นักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการ สำนักงานการท่องเที่ยวกีฬาและนันทนาการจังหวัด ราชบุรี
4. คุณพัทธวรรณ เลิศสุชาตวนิช นักวิเคราะห์นโยบายและแผนปฏิบัติการ สำนักงานการท่องเที่ยวกีฬาและนันทนาการจังหวัด ราชบุรี

ภาคผนวก ข
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เลขที่แบบสอบถาม

แบบสอบถาม

--	--	--

เรื่อง ทศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลจังหวัดราชบุรี

คำชี้แจง

แบบสอบถามนี้ จัดทำขึ้นเพื่อศึกษาวิจัยเกี่ยวกับทศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดราชบุรี

เพื่อความสมบูรณ์ของแบบสอบถาม กรุณาอ่านคำชี้แจงในแต่ละส่วนของแบบสอบถามให้เข้าใจโดยละเอียด และขอความร่วมมือให้ท่านช่วยตอบแบบสอบถามทุกข้อด้วยตัวท่านเอง โดยให้ตรงตามความเป็นจริง ตรงกับความรู้สึกความคิดเห็น หรือพฤติกรรมของท่านมากที่สุด โดยท่านไม่ต้องระบุ ชื่อ-นามสกุล ในแบบสอบถามนี้ คำตอบของท่านจะถือเป็นความลับ ผลที่ได้จะนำไปใช้เพื่อการวิจัยและนำเสนอโดยภาพรวมเท่านั้น จะไม่มีการเปิดเผยข้อมูลเป็นรายบุคคล

แบบสอบถามประกอบด้วย 5 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคล

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับความรู้ในการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

ส่วนที่ 4 แบบสอบถามเกี่ยวกับการรับรู้ผลกระทบจากการท่องเที่ยว

ส่วนที่ 5 แบบสอบถามเกี่ยวกับทศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

งานวิจัยจะสำเร็จลุล่วงไม่ได้ หากไม่ได้รับความอนุเคราะห์จากท่าน ผู้วิจัยขอขอบพระคุณท่านที่ให้ความอนุเคราะห์และเสียสละเวลาตอบแบบสอบถามมา ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณอย่างสูง

นายธีรภัทร ทิมเสื่อ

นิสิตปริญญาโท มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคล

คำชี้แจง กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน เพียง 1 คำตอบ ใน 1 ข้อ หรือเติมข้อความลงในช่องว่างที่เว้นไว้

ให้ตรงกับสภาพความเป็นจริงของท่าน และกรุณาตอบให้ครบทุกข้อคำถาม

1. เพศ ชาย หญิง
2. อายุ .....ปี
3. ระดับการศึกษา

☐ 1. ประถมศึกษาและต่ำกว่า	☐ 2. มัธยมศึกษาตอนต้น
☐ 3. มัธยมศึกษาตอนปลาย/เทียบเท่า	☐ 4. ระดับอนุปริญญาหรือเทียบเท่า (ปวส.)
☐ 5. ระดับปริญญาตรี	☐ 6. ระดับสูงกว่าปริญญาตรี
4. รายได้เฉลี่ยต่อเดือน..... (รวมรายได้ที่ได้รับทั้งหมดต่อเดือน)
5. ตำแหน่งในองค์การบริหารส่วนตำบล

☐ 1. นายกองจัดการบริหารส่วนตำบล	☐ 2. ประธานสภาองค์การบริหารส่วนตำบล
☐ 3. รองประธานสภาองค์การบริหารส่วนตำบล	☐ 4. ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล
☐ 5. สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล	
6. ระยะเวลาในการดำรงตำแหน่ง .....ปี
7. ประสบการณ์เข้ารับการฝึกอบรมการพัฒนาการท่องเที่ยว เคย ไม่เคย

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

คำชี้แจง โปรดพิจารณาข้อความแต่ละข้อ แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ตรงกับความเป็นจริงของท่านมากที่สุดเพียงคำตอบเดียว กรุณาตอบให้ครบทุกข้อ

ข้อความ	ระดับการมีส่วนร่วม				
	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด
การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ					
1. ท่านเสนอแผนงานเพื่อส่งเสริมการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในพื้นที่ของท่าน					
2. ท่านมีส่วนร่วมในการกำหนดพื้นที่เพื่อพัฒนาให้เป็นแหล่งท่องเที่ยว					
3. ท่านเสนอแผนงานในการดูแลรักษาทรัพยากรการท่องเที่ยว					
4. ท่านมีส่วนร่วมการคัดเลือกกิจกรรมทางการท่องเที่ยวที่เหมาะสมแก่ชุมชน					
5. ท่านมีส่วนร่วมแต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อทำหน้าที่ดูแลสถานที่ท่องเที่ยว					
6. ท่านมีส่วนร่วมในการวางแผนงานเพื่อกระจายผลประโยชน์ที่เกิดจากการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน					
7. ท่านมีส่วนร่วมในการกำหนดมาตรการเพื่อรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยว					
8. ท่านมีส่วนร่วมในการออกกฎ ระเบียบ ให้นักท่องเที่ยวปฏิบัติตามเพื่อช่วยกันรักษา สภาพแวดล้อมของสถานที่ท่องเที่ยว					
9. ท่านมีส่วนร่วมในการกำหนดมาตรการเพื่อจัดการผู้ฝ่าฝืนกฎระเบียบในการอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยว					
10. ท่านเข้าร่วมประชุมเพื่อจัดทำแผนการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง					

ข้อความ	ระดับการมีส่วนร่วม				
	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด
การมีส่วนร่วมในการปฏิบัติการ					
11. ท่านอธิบายให้ชุมชนเข้าใจถึงบทบาทของชุมชนในการดูแลรักษาแหล่งท่องเที่ยว					
12. ท่านชี้แจงถึงวัตถุประสงค์ของการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเพื่อให้ชุมชนเข้าใจและทำตาม					
13. ท่านชี้แจงให้ชุมชนเห็นถึงผลกระทบด้านต่างๆจากการท่องเที่ยว					
14. ท่านมีการโน้มน้าวให้ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาชุมชนเพื่อรองรับการท่องเที่ยว					
15. ท่านเคยเป็นคณะกรรมการในการดูแลสถานที่ท่องเที่ยว					
16. ท่านช่วยประชาสัมพันธ์กิจกรรมการท่องเที่ยว / แหล่งท่องเที่ยวในท้องถิ่น					
17. ท่านให้ความร่วมมือกับหน่วยงานต่างๆในการบำรุงรักษาและปรับปรุงการท่องเที่ยวในท้องถิ่น					
18. ท่านเข้าร่วมกับองค์กรชุมชนในการกระจายผลประโยชน์จากการท่องเที่ยวอย่างทั่วถึง					
19. ท่านให้ข้อมูลการท่องเที่ยวในท้องถิ่นแก่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อประโยชน์ในการจัดทำแผนพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน					
20. ท่านรายงานให้ประชาชนในท้องถิ่นได้รับทราบถึงผลประโยชน์ที่เกิดจากการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน					
การมีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์					
21. การพัฒนาการท่องเที่ยวสามารถสร้างรายได้ให้กับท่านเพิ่มมากขึ้น เช่น การให้บริการห้องพัก การขายของที่ระลึก					
22. การพัฒนาการท่องเที่ยวช่วยให้ท่านหรือคนในครอบครัวได้รับการพัฒนาอาชีพเพื่อรองรับอุตสาหกรรมท่องเที่ยว					
23. การพัฒนาการท่องเที่ยวทำให้ท่านหรือคนในครอบครัวมีทางเลือกในการประกอบอาชีพที่หลากหลายมากขึ้น					
24. การพัฒนาการท่องเที่ยวช่วยให้ท่านได้รับความสะดวกสบายในการคมนาคม					
25. การพัฒนาการท่องเที่ยวทำให้ท่านได้รับความสะดวกจาก สาธารณูปโภคขั้นมูลฐานเช่น ระบบไฟฟ้า ประปา					
26. การพัฒนาการท่องเที่ยวทำให้ท่านสามารถนำทรัพยากรในท้องถิ่นมาใช้ประโยชน์ได้อย่างคุ้มค่า					

ข้อความ	ระดับการมีส่วนร่วม				
	น้อย ที่สุด	น้อย	ปาน กลาง	มาก	มาก ที่สุด
27. การพัฒนาการท่องเที่ยวทำให้ท่านเกิดความภาคภูมิใจในฐานะที่เป็นเจ้าของแหล่งท่องเที่ยว					
28. การพัฒนาการท่องเที่ยวทำให้เกิดการปรับแต่ง ภูมิทัศน์ สวยงาม ดูแล้วสบายตา มีสภาพแวดล้อมที่ดี					
29. การพัฒนาการท่องเที่ยวทำให้ท่านมีสถานที่สำหรับพักผ่อนหย่อนใจเพิ่มขึ้น					
30. ความเจริญจากการท่องเที่ยวทำให้ท่านมีความรู้สึกปลอดภัยในการเดินทางเพิ่มขึ้น					
การมีส่วนร่วมในการติดตามประเมินผล					
31. ท่านมีการลงพื้นที่เพื่อประเมินผลกระทบต่างๆ ในแหล่งท่องเที่ยวด้วยตนเอง					
32. ท่านมีการพิจารณาถึงปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินกิจกรรมการท่องเที่ยวในท้องถิ่น					
33. ท่านมีการประเมินผลประโยชน์จากการท่องเที่ยวที่เป็นธรรมให้แก่ชุมชนในท้องถิ่น					
34. ท่านมีการประเมินผลกระทบที่เกิดจากกิจกรรมการท่องเที่ยวในท้องถิ่น					
35. ในการประเมินผลท่านจะทำการประเมินผลโดยเปรียบเทียบกับวัตถุประสงค์ของแผนงาน					
36. ท่านมีการประเมินความเหมาะสมของ โครงการพัฒนาการท่องเที่ยวให้มีความเหมาะสมสอดคล้องกับชุมชน					
37. ท่านติดตามกิจกรรมการพัฒนาการท่องเที่ยวที่อยู่ในความรับผิดชอบของท่านอย่างสม่ำเสมอ					
38. ท่านมีการศึกษารวบรวมข้อมูลในพื้นที่เพื่อเปรียบเทียบกับผลในภายหลังการพัฒนา					
39. ท่านมีการรายงานผลการประเมินกิจกรรมส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนให้กับชุมชนในท้องถิ่น					
40. เมื่อพบปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนท่านได้รายงานให้ผู้ที่เกี่ยวข้องรับทราบและแก้ไขต่อไป					

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับความรู้ในการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

คำชี้แจง โปรดพิจารณาข้อความแต่ละข้อ แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ตรงกับความรู้สึกรของท่านมากที่สุด

ข้อความเหล่านี้ตรงกับความเป็นจริงของท่านอย่างไร	ใช่	ไม่ใช่
1. การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน เป็นแนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาและจัดการการท่องเที่ยว ที่พยายามเน้นให้มีการควบคุมและบำรุงรักษาสิ่งแวดล้อมไปพร้อมกับการให้บริการทางการท่องเที่ยว		
2. การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเป็นการรักษาแหล่งท่องเที่ยวให้คงอยู่อย่างมีคุณภาพตลอดไปโดยสามารถพัฒนาเศรษฐกิจของชุมชนท้องถิ่น ไปด้วย		
3. การสร้างความประทับใจให้แก่นักท่องเที่ยวให้มากที่สุดถือเป็นปัจจัยสำคัญการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเพราะจะทำให้นักท่องเที่ยวพึงพอใจและกลับมาท่องเที่ยวอีกครั้ง		
4. การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนนั้น จะมุ่งรักษาเฉพาะสิ่งแวดล้อมที่เกิดตามธรรมชาติเท่านั้น ไม่รวมประวัติศาสตร์วัฒนธรรม หรือวิถีชีวิตของคนท้องถิ่น		
5. การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน สนับสนุนให้มีการบำรุงรักษาสิ่งแวดล้อม ทำนุบำรุงวัฒนธรรม และวิถีชีวิตท้องถิ่น ไม่ให้มีการเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม		
6. เป้าหมายของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนคือ มีการกระจายรายได้ให้แก่ผู้ประกอบการหรือนักลงทุนรายใหญ่เป็นการเฉพาะเพื่อเน้นผลทางเศรษฐกิจโดยรวม		
7. การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ไม่จำเป็นต้องให้คนท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการพัฒนาแต่อย่างใด เพียงแค่ทำให้คนท้องถิ่นมีรายได้เพิ่มขึ้นเท่านั้น		
8. การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนควรมีการ ดัดแปลงแก้ไข ประเพณี วัฒนธรรม ให้เป็นการแสดงที่มีความหรรษาทันสมัย เพื่อสร้างความบันเทิงให้กับนักท่องเที่ยว		
9. การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนทำให้เกิดความสมดุลต่อธรรมชาติและสภาพแวดล้อมเพราะเป็นการท่องเที่ยวที่มีความรับผิดชอบต่อพื้นที่ท่องเที่ยว		
10. การท่องเที่ยวจะยั่งยืนได้ชุมชนท้องถิ่นต้องมีส่วนร่วมและได้รับประโยชน์ในหลายๆด้าน		
11. การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนปลูกจิตสำนึกให้คนในชุมชนอนุรักษ์วัฒนธรรม ประเพณี วิถีชีวิตดั้งเดิมไว้ให้มากที่สุด		
12. การสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกให้มีความใหญ่โตหรูหราเป็นสิ่งสำคัญที่สุดในการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน		
13. ผลกำไรทางเศรษฐกิจของชุมชนในพื้นที่ท่องเที่ยวสำคัญกว่าการรักษาทรัพยากร		
14. การท่องเที่ยวจะยั่งยืนได้ ก็ต่อเมื่อ ผู้เกี่ยวข้องทุกกลุ่มในพื้นที่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งชุมชนท้องถิ่นมีการรับรู้และเข้าใจ พร้อมมีส่วนร่วมในการคิด ร่วมพัฒนา และร่วมจัดการ		
15. การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน เป็นการท่องเที่ยวที่ภาครัฐต้องรับผิดชอบในการพัฒนาและจัดการฝ่ายเดียว ผู้เกี่ยวข้องกลุ่มอื่น ๆ ไม่ต้องรับผิดชอบ		

ส่วนที่ 4 แบบสอบถามเกี่ยวกับการรับรู้ถึงผลกระทบที่เกิดจากการท่องเที่ยว

คำชี้แจง โปรดพิจารณาข้อความแต่ละข้อ แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ตรงกับความรู้สึก และความเป็นจริงเกี่ยวกับตัวของท่านมากที่สุดเพียงคำตอบเดียว กรุณาตอบให้ครบทุกข้อ

ในช่วงระยะเวลา 1 ปีที่ผ่านมา ข้อความเหล่านี้ตรงกับความเป็นจริงของท่านอย่างไร	การรับรู้				
	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด
การรับรู้ผลกระทบทางด้านเศรษฐกิจ					
1. ท่านคิดว่าการท่องเที่ยวส่งผลให้เกิดการกระจายรายได้สู่ชุมชนของท่าน					
2. ท่านคิดว่าการท่องเที่ยวช่วยให้คนในท้องถิ่นมีทางเลือกในประกอบอาชีพเพิ่มมากขึ้น					
3. ท่านคิดว่าการท่องเที่ยวทำให้เกิดการพัฒนาอาชีพขึ้นในชุมชน					
4. ท่านคิดว่าการท่องเที่ยวส่งผลให้คนในท้องถิ่นได้รับการจ้างงานเพิ่มมากขึ้น					
5. ท่านคิดว่าการท่องเที่ยวส่งผลให้เกิดการพัฒนาผลิตภัณฑ์ใหม่ๆ เพื่อจำหน่ายแก่นักท่องเที่ยว					
6. ท่านคิดว่าการท่องเที่ยวทำให้เกิดการแข่งขันเพื่อพัฒนาสินค้าและบริการ					
7. ท่านคิดว่าการท่องเที่ยวส่งผลให้ค่าใช้จ่ายในชีวิตประจำวันสูงขึ้น*					
8. ท่านคิดว่าการท่องเที่ยวช่วยให้การคมนาคมในท้องถิ่นสะดวกขึ้น					
9. ท่านคิดว่าการท่องเที่ยวทำให้พื้นที่ของท่านมีไฟฟ้าใช้ได้สะดวกขึ้น					
10. ท่านคิดว่าการท่องเที่ยวทำให้คนในชุมชนเปลี่ยนอาชีพจากการเป็นเกษตรกรไปสู่อาชีพการให้บริการทางการท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น*					
การรับรู้ผลกระทบทางด้านสังคม					
11. ท่านคิดว่าการท่องเที่ยวทำให้คนในชุมชนของท่านมีความสามัคคีเพิ่มมากขึ้น เช่น การช่วยกันดูแลรักษาสถานที่ท่องเที่ยว การร่วมกันจัดงานในช่วงเทศกาลงานประเพณีท้องถิ่น					
12. ท่านคิดว่าการท่องเที่ยวทำให้ชุมชนท้องถิ่นมีความเข้มแข็งเพิ่มมากขึ้นเพราะคนในชุมชนร่วมมือกันพัฒนาชุมชน					
13. ท่านคิดว่าการท่องเที่ยวทำให้เกิดประโยชน์ในการสร้างความเข้าใจอันดีระหว่างคนในท้องถิ่นกับนักท่องเที่ยว					
14. ท่านคิดว่าการท่องเที่ยวทำให้ลักษณะความสัมพันธ์ของคนในครอบครัวลดลง เช่น เกิดการทอดทิ้งผู้สูงอายุไว้ที่บ้าน เพราะต่างคนต่างมุ่งทำงาน*					

ในช่วงระยะเวลา 1 ปีที่ผ่านมา ข้อความเหล่านี้ตรงกับความเป็นจริงของท่านอย่างไร	การรับรู้				
	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด
15.ท่านคิดว่าวิถีชีวิตของคนในชุมชนเปลี่ยนจากวิถีชีวิตที่เรียบง่ายเป็นการใช้ชีวิตเลียนแบบนักท่องเที่ยว*					
16.การพัฒนาการท่องเที่ยวทำให้คนจากพื้นที่อื่นย้ายเข้ามาประกอบอาชีพทำให้เกิดการแข่งขันกับคนในชุมชน*					
17.ท่านคิดว่าการท่องเที่ยวส่งผลให้พื้นที่ของท่านมีเหตุอาชญากรรมเพิ่มมากขึ้นกว่าแต่ก่อน*					
18. ท่านคิดว่าการท่องเที่ยวมีส่วนก่อให้เกิดปัญหาเสพติดเพิ่มมากขึ้นกว่าแต่ก่อน*					
19.ท่านคิดว่าการท่องเที่ยวทำให้มีปัญหาขัดแย้ง ระหว่างนักท่องเที่ยว และคนในชุมชนท้องถิ่น*					
20.ท่านคิดว่าการพัฒนาการท่องเที่ยวทำให้เกิดความขัดแย้งในการใช้ที่ดินระหว่างชุมชนกับรัฐ*					
การรับรู้ผลกระทบทางด้านวัฒนธรรม					
21.ท่านคิดว่าการท่องเที่ยวส่งผลให้คนในท้องถิ่นรักและหวงแหน ขนบ ธรรมเนียมประเพณี และวัฒนธรรมท้องถิ่น เพิ่มมากขึ้น					
22. ท่านคิดว่าการท่องเที่ยวช่วยกระตุ้นให้เกิดการถ่ายทอดภูมิปัญญาระหว่างคนในชุมชน					
23.ท่านคิดว่าการท่องเที่ยวทำให้ประชาชนในท้องถิ่นมีความสนใจ หากความรู้ในภาษาอื่นนอกจากภาษาประจำท้องถิ่นเพิ่มมากขึ้น					
24. ท่านคิดว่าการท่องเที่ยวทำให้รูปแบบการแต่งกายของคนในท้องถิ่นเปลี่ยนแปลงไปเช่น ชาวชนในชุมชนมีการแต่งกายเลียนแบบนักท่องเที่ยวต่างประเทศ*					
25 ท่านคิดว่าการแต่งกายของนักท่องเที่ยวบางคน ขัดต่อวัฒนธรรมของคนในท้องถิ่นเช่น การนุ่งสั้น*					
26.การท่องเที่ยวทำให้เกิดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในชุมชนของท่านเพราะนักท่องเที่ยวต่างประเทศนำเอาวัฒนธรรมที่ขัดกับขนบธรรมเนียมประเพณีท้องถิ่นมาเผยแพร่*					
27. ท่านคิดว่าการท่องเที่ยวส่งผลให้เกิดการดัดแปลงประเพณีดั้งเดิมไปเป็นการแสดงเพื่อความบันเทิงนักท่องเที่ยว *					
28.ท่านคิดว่าการดัดแปลงประเพณีดั้งเดิมให้เป็นงานบันเทิงทำให้สูญเสียความภาคภูมิใจในคุณค่าทางวัฒนธรรม*					

ในช่วงระยะเวลา 1 ที่ผ่านมา ข้อความเหล่านี้ตรงกับความเป็นจริงของท่าน อย่างไร	การรับรู้				
	น้อย ที่สุด	น้อย	ปาน กลาง	มาก	มาก ที่สุด
29. การท่องเที่ยวทำให้การใช้ภาษาของคนในชุมชนท้องถิ่นเปลี่ยนแปลงไปโดย มีการใช้ภาษาต่างถิ่นในชีวิตประจำวันแทนภาษาท้องถิ่นในชุมชน*					
30. การท่องเที่ยวทำให้เกิดการลดคุณค่างานศิลปะ เช่น ขาดความละเอียดอ่อน ประณีต มุ่งเน้นที่ปริมาณการผลิตและกำไรเป็นหลัก*					
การรับรู้ถึงผลกระทบทางด้านสิ่งแวดล้อม					
31. ท่านคิดว่าการท่องเที่ยวช่วยกระตุ้นให้ชุมชนของท่านมีการหาแนวทางใน การรักษาสิ่งแวดล้อมของชุมชนให้ดีขึ้น					
32. ท่านคิดว่าการท่องเที่ยวทำให้เกิดการปรับปรุงภูมิทัศน์ให้เป็นระเบียบ เรียบร้อยสวยงามเพื่อบริการการท่องเที่ยว					
33. การท่องเที่ยวทำให้เกิดการพัฒนาพื้นที่ท่องเที่ยวใหม่ๆ เพื่อลดความหนาแน่น ของนักท่องเที่ยวความชุมชนใหญ่ๆ					
34. ท่านคิดว่าความเจริญจากการท่องเที่ยวทำให้เกิดปัญหา มลภาวะทางเสียงใน พื้นที่ของท่าน*					
35. ท่านคิดว่าการท่องเที่ยวส่งผลให้เกิดปัญหาเรื่องขยะมูลฝอย สิ่งปฏิกูลใน พื้นที่ของท่านเพิ่มมากขึ้น*					
36. ท่านคิดว่าการท่องเที่ยวส่งผลให้เกิดปัญหาในการจัดเก็บและทำลายขยะใน พื้นที่ของท่าน*					
37. การพัฒนาพื้นที่ท่องเที่ยวทำให้มีการนำพื้นที่สาธารณะมาใช้ให้เกิด ประโยชน์มากยิ่งขึ้น					
38. การพัฒนาพื้นที่ท่องเที่ยวส่งผลให้เกิดการบุกรุกตัดไม้ทำลายป่าในพื้นที่ของ ท่าน*					
39. ความเจริญจากการท่องเที่ยวทำให้เกิดการลักลอบนำของป่าเพื่อจำหน่าย ให้แก่นักท่องเที่ยว เช่น ต้นไม้ สัตว์ป่า*					
40. การท่องเที่ยวทำให้เกิดปัญหาทัศนอุจาด (ขาดความสวยงามทำให้เกิด ความรู้สึกขัดหูขัดตา) ในพื้นที่ของท่าน*					

ส่วนที่ 5 แบบสอบถามเกี่ยวกับทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

คำชี้แจง โปรดพิจารณาข้อความแต่ละข้อ แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ตรงกับความรู้สึก และความเป็นจริงเกี่ยวกับตัวของท่านมากที่สุดเพียงคำตอบเดียว กรุณาตอบให้ครบทุกข้อ

ข้อความเหล่านี้ตรงกับความเป็นจริงของท่านอย่างไร	ระดับทัศนคติ				
	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ไม่เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	เห็นด้วย	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชน					
1. ท่านคิดว่าควรให้ชุมชนในท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่าง					
2. ท่านคิดว่าการชี้แจงถึงวัตถุประสงค์ของการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนแก่ชุมชนเป็นสิ่งจำเป็น					
3. ควรมีการประชุมร่วมกับชุมชนเพื่อวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน					
4. ท่านคิดว่าควรให้ชุมชนสามารถเข้ามามีส่วนร่วมในการแก้ปัญหาที่เกิดจากการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน					
5. ท่านคิดว่าการทำงานร่วมกับชุมชนทำให้การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเป็นไปได้ง่ายขึ้น*					
6. ท่านคิดว่าควรให้ตัวแทนจากชุมชนเข้าร่วมเป็นกรรมการในการพัฒนาพื้นที่ท่องเที่ยว					
7. ท่านคิดว่าชุมชนควรได้รับผลประโยชน์จากการท่องเที่ยว					
8. ท่านคิดว่าสมควรให้ชุมชนมีส่วนร่วมในการตรวจสอบการบริหารและกระจายผลประโยชน์ที่เกิดจากการท่องเที่ยว					
9. ท่านคิดว่าควรให้ชุมชนมีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผลกระทบที่เกิดจากการท่องเที่ยว					
10. ท่านคิดว่าโอกาสที่เปิดโอกาสให้ชุมชนร้องเรียนถึงผลกระทบที่เกิดจากการท่องเที่ยวเป็นสิ่งที่ดี					
ด้านการสร้างโอกาสในการจ้างงานที่มีคุณภาพ					
11. ท่านคิดว่าการให้ความรู้ในการประกอบอาชีพทางการท่องเที่ยวจะช่วยให้คนในชุมชนได้รับการจ้างงาน					
12. ท่านคิดว่าการให้ความรู้ในการประกอบอาชีพทางการท่องเที่ยวช่วยพัฒนาคุณภาพฝีมือแรงงานของคนในชุมชนสูงขึ้น					
13. ท่านคิดว่าการให้ความรู้การประกอบอาชีพทางการท่องเที่ยวจะช่วยให้ประชาชนในท้องถิ่นสามารถประกอบอาชีพที่มั่นคง					

ข้อความเหล่านี้ตรงกับความเป็นจริงของท่านอย่างไร	ระดับทัศนคติ				
	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ไม่เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	เห็นด้วย	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
14. ท่านคิดว่าความรู้ในอาชีพทางการท่องเที่ยวจะช่วยเพิ่มทางเลือกในการประกอบอาชีพให้กับชุมชน					
15. ท่านคิดว่าควรจัดให้มีการอบรมพัฒนาอาชีพทางการท่องเที่ยวแก่คนในชุมชน					
16. ท่านคิดว่าควรมีรูปแบบการอบรมอาชีพทางการท่องเที่ยวที่หลากหลายเพื่อเพิ่มโอกาสในการจ้างงาน					
17. ท่านคิดว่าสมควรให้มีการจัดอบรมให้ความรู้ในการประกอบอาชีพการท่องเที่ยวยุ่เสมอ					
18. ท่านคิดว่าควรมานำความรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่นมาประยุกต์ใช้ในการพัฒนาอาชีพทางการท่องเที่ยว					
19. ท่านคิดว่าการพัฒนาอาชีพทางการท่องเที่ยวควรส่งเสริมการศึกษาวัฒนธรรมและวิถีชีวิตดั้งเดิมของชุมชนควบคู่ไปด้วย					
20. ท่านคิดว่าการอบรมพัฒนาอาชีพเป็นการเปิดโอกาสในการประกอบอาชีพให้แก่คนในชุมชน ได้อย่างเท่าเทียมกัน					
ด้านการกระจายผลประโยชน์จากการท่องเที่ยว					
21. การกระจายผลประโยชน์จากการท่องเที่ยวจะต้องให้คนในท้องถิ่นได้รับผลประโยชน์					
22. การกระจายผลประโยชน์จากการท่องเที่ยวอย่างยุติธรรมจะช่วยลดข้อขัดแย้งระหว่างกลุ่มต่างๆ					
23. ท่านคิดว่าองค์กรของท่านสามารถจัดสรรงบประมาณให้โครงการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนได้อย่างเหมาะสม					
24. ท่านคิดว่าองค์กรของท่านสามารถนำงบประมาณไปใช้พัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนได้อย่างมีประสิทธิภาพ					
25. ท่านคิดว่าสมควรให้องค์การบริหารส่วนตำบลเป็นคนกลางในการกระจายผลประโยชน์จากการท่องเที่ยวระหว่างกลุ่มต่างๆ					
26. ท่านคิดว่า การเปิดโอกาสให้ภาคเอกชนเข้ามาลงทุนในธุรกิจการท่องเที่ยวเป็นสิ่งที่ไม่เป็นประโยชน์ต่อชุมชน					
27. ท่านคิดว่าควรจัดกิจกรรมเพื่อตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวเป็นหลัก*					

ข้อความเหล่านี้ตรงกับความเป็นจริงของท่านอย่างไร	ระดับทัศนคติ				
	ไม่เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง	ไม่ เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	เห็น ด้วย	เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง
28. ท่านคิดว่าควรมีการกระจายผลประโยชน์จากการท่องเที่ยวอย่างเท่าเทียมระหว่างชุมชนนักท่องเที่ยว และผู้ประกอบการต่างๆ					
29. การสนับสนุนและให้ข้อมูลทางการท่องเที่ยวกับองค์กรและหน่วยงานอื่นเป็นสิ่งที่ดีควรกระทำ					
30. ท่านคิดว่าการจัดตั้งกลุ่มธุรกิจการท่องเที่ยวเพื่อดูแลผลประโยชน์ทางการท่องเที่ยวเป็นสิ่งที่ดี					
ด้านการวางแผนระยะยาว					
31. การวางแผนร่วมกับผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในกิจกรรมการท่องเที่ยวของท้องถิ่นจะช่วยอนุรักษ์ทรัพยากรไว้ให้คงอยู่ต่อไป					
32. ท่านคิดว่าองค์กรบริหารส่วนตำบลควรส่งเสริมให้บุคลากรมีความรู้ความชำนาญเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน					
33. ท่านคิดว่าควรมีการวางแผนส่งเสริมให้มีการใช้กลยุทธ์ต่างๆ ในเชิงรุกเพื่อให้เกิดความยั่งยืนของพื้นที่					
34. ท่านคิดว่าควรสนับสนุนให้เยาวชนในท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวในท้องถิ่นนั้น ๆ ด้วย					
35. ท่านคิดว่าการเผยแพร่ให้ความรู้ในการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนแก่ชุมชนและผู้เกี่ยวข้องเป็นสิ่งที่ดี					
36. ท่านคิดว่าในชุมชนของท่านควรจัดตั้งกลุ่มหรือองค์กรภายในท้องถิ่นเพื่อตรวจสอบการบริการท่องเที่ยว					
37. ท่านคิดว่าควรสนับสนุนให้ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวใช้เทคโนโลยีสะอาดเพื่อลดปัญหามลภาวะเป็นสิ่งจำเป็น					
38. ท่านคิดว่าควรสนับสนุนให้ชุมชนท้องถิ่นจัดกิจกรรมที่สร้างความประทับใจแก่นักท่องเที่ยวเพื่อดึงดูดให้กลับมาท่องเที่ยวอีกครั้ง					
39. ท่านคิดว่าควรรีให้ความช่วยเหลืออำนวยความสะดวกแก่หน่วยงานอื่นในกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน					
40. ท่านคิดว่าควรประสานแผนพัฒนาการท่องเที่ยวกับหน่วยงานอื่นเพื่อเกิดเป็นความยั่งยืน					

ข้อความเหล่านี้ตรงกับความเป็นจริงของท่านอย่างไร	ระดับทัศนคติ				
	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ไม่เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	เห็นด้วย	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
ด้านความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาการท่องเที่ยวและแผนพัฒนาต่างๆ					
41.องค์การบริหารส่วนตำบลของท่านมีแผนพัฒนาการท่องเที่ยวที่สอดคล้องกับแผนพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนตามนโยบายของรัฐบาล					
42.แผนพัฒนาการท่องเที่ยวควรได้รับการเชื่อมโยงการประกอบอาชีพดั้งเดิมของท้องถิ่น					
43.ท่านคิดว่าแผนพัฒนาการท่องเที่ยวของชุมชนท้องถิ่น ไม่จำเป็นต้องสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศเพราะเป้าหมายแตกต่างกัน*					
44.ท่านคิดว่าแผนพัฒนาการท่องเที่ยวควรสอดคล้องกับรูปแบบวิถีชีวิตของคนในชุมชน					
45.ท่านคิดว่าแผนด้านการท่องเที่ยวจะต้องได้รับการเชื่อมโยงเข้ากับภูมิปัญญาท้องถิ่นของชุมชน					
46.ท่านคิดว่าควรสนับสนุนการประกอบอาชีพดั้งเดิมของท้องถิ่น					
47.ท่านคิดว่าควรมีการประสานงานเพื่อเชื่อมโยงกิจกรรมการท่องเที่ยวกับพื้นที่ข้างเคียงต่างๆ					
48.ท่านคิดว่าแผนพัฒนาการท่องเที่ยวควรมีความสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจของชุมชน					
49.ท่านคิดว่าควรมีการติดต่อหรือเข้าร่วมกลุ่มกับท้องถิ่นอื่นๆเพื่อจะได้รับทราบถึงแผนงาน/โครงการเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของท้องถิ่นต่างๆ					
50.ท่านคิดแผนพัฒนาการท่องเที่ยวควรสอดคล้องกับแผนพัฒนาชุมชน					
ด้านความสมดุลระหว่าง สังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม และวัตถุประสงค์ทางเศรษฐกิจ					
51.ท่านคิดว่าควรจัดกิจกรรมทางการท่องเที่ยวที่ตอบสนองทั้งความต้องการของนักท่องเที่ยวและชุมชน					
52.ท่านคิดว่าควรจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวที่ส่งเสริมวัฒนธรรมอันดีงามของชุมชน					
53.ท่านคิดว่าควรจัดกิจกรรมทางการท่องเที่ยวที่ไม่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่สถานที่จัดงาน เช่น การขูดเจาะ โบราณสถาน					

ข้อความเหล่านี้ตรงกับความเป็นจริงของท่านอย่างไร	ระดับทัศนคติ				
	ไม่เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง	ไม่ เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	เห็น ด้วย	เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง
54. ท่านคิดว่าควรมีการให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยวเพื่อป้องกันการนำเอาวัฒนธรรมที่ขัดกับขนบธรรมเนียมประเพณีท้องถิ่นมาเผยแพร่					
55. ท่านคิดว่าควรมีการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวที่ให้ผลตอบแทนทางเศรษฐกิจมากกว่าการตอบสนองต่อความต้องการของชุมชน*					
56. ท่านคิดว่ากิจกรรมทางการท่องเที่ยวไม่ควรขัดต่อวัฒนธรรมของชุมชน					
57. ท่านคิดว่าแผนการพัฒนาเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนควรมุ่งเน้นที่คุณค่าตามธรรมชาติของแหล่งท่องเที่ยวมากกว่าการเสริมแต่ง					
58. ท่านคิดว่าการสนับสนุนจากชุมชนในพื้นที่ท่องเที่ยวเป็นองค์ประกอบสำคัญในการสร้างสมดุลระหว่างสังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อมและวัตถุประสงค์ทางเศรษฐกิจ					
59. ท่านคิดว่าควรส่งเสริมเยาวชนในชุมชนให้มีการแต่งกายเลียนแบบนักท่องเที่ยวต่างประเทศเพื่อให้เกิดความกลมกลืน*					
60. กิจกรรมการท่องเที่ยวในพื้นที่ของท่านในปัจจุบัน <u>ไม่มี</u> ผลกระทบต่อรูปแบบวิถีชีวิตดั้งเดิมของชุมชน					
ด้านหลักเกณฑ์การประเมินผลกระทบ					
61. ท่านคิดว่าควรมีการศึกษาจัดทำรายละเอียดลักษณะโครงการพัฒนาการท่องเที่ยวก่อนเริ่มโครงการ					
62. ท่านคิดว่าควรมีการกำหนดปริมาณนักท่องเที่ยวให้เหมาะสมกับแหล่งท่องเที่ยวเพื่อลดการทำลาย สิ่งแวดล้อม					
63. ท่านคิดว่าควรเสนอมาตรการ ควบคุม ป้องกัน แก้ไข ผลกระทบจากการท่องเที่ยวที่อาจเกิดขึ้น					
64. ท่านคิดว่าควรมีการประเมินขีดความสามารถในการรองรับของทรัพยากรทางการท่องเที่ยว					
65. ท่านคิดว่าควรมีการตั้งหลักเกณฑ์การประเมินผลกระทบจากการท่องเที่ยวเพื่อลดปัญหาความเสื่อมโทรมของแหล่งท่องเที่ยว					
66. ท่านคิดว่าควรมีการควบคุมรูปแบบของสถานที่พักให้เหมาะสมกลมกลืนกับสภาพแวดล้อม					
67. ท่านคิดว่าควรมีการควบคุมพื้นที่ขายของในแหล่งท่องเที่ยวให้อยู่ในระเบียบ					

ข้อความเหล่านี้ตรงกับความเป็นจริงของท่านอย่างไร	ระดับทัศนคติ				
	ไม่เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง	ไม่ เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	เห็น ด้วย	เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง
68. ท่านคิดว่าควรมีการควบคุมรูปแบบกิจกรรมทางการท่องเที่ยวให้ เหมาะสมกับชุมชน					
69. ท่านคิดว่าควรมีการจัดสิ่งอำนวยความสะดวกให้กับนักท่องเที่ยวตามความ เหมาะสม					
70. ท่านคิดว่าควรทำการประเมินผลกระทบจากการท่องเที่ยวในทุกขั้นตอนทั้ง ก่อนและหลังการพัฒนาโครงการ					
ด้านการดำรงรักษาทรัพยากรมรดกทางธรรมชาติและวัฒนธรรม					
71. ท่านคิดว่าควรมีมาตรการที่เข้มงวดในการรักษาโบราณสถาน โบราณวัตถุ ภายในท้องถิ่น					
72. ท่านคิดว่าการรักษาประเพณีดั้งเดิมของชุมชนไม่ให้เกิดการเปลี่ยนแปลงไปจาก อดีตเป็นสิ่งสำคัญ					
73. ท่านคิดว่าการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมระหว่างชุมชนกับนักท่องเที่ยวจะทำให้ วัฒนธรรมท้องถิ่นเสียเอกลักษณ์ดั้งเดิมไป*					
74. ท่านคิดว่าการใช้ภาษาต่างถิ่นในชีวิตประจำวันแทนการใช้ภาษาท้องถิ่นของ ชุมชนเป็นสิ่งที่ไม่สามารถป้องกันได้*					
75. ท่านคิดว่าการพัฒนาท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนทำให้เกิดการใช้ทรัพยากรอย่างคุ้มค่า					
76. ท่านคิดว่าการพัฒนาท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนสามารถช่วยรักษาทรัพยากรมรดกทาง ธรรมชาติและวัฒนธรรมได้					
77. ท่านคิดว่าควรส่งเสริมให้มีการถ่ายทอดภูมิปัญญาและมรดกทางวัฒนธรรมไว้ ให้ลูกหลานสืบไป					
78. ท่านคิดว่าควรกำหนดแนวทางในการปฏิบัติตัวของนักท่องเที่ยวในกิจกรรม การท่องเที่ยวต่างๆ					
79. ท่านคิดว่าระบบการบำบัดของเสียที่มีคุณภาพ เป็นสิ่งจำเป็น					
80. ท่านคิดว่าควรทำการศึกษาวิจัยเพื่อบำรุงรักษาแหล่งท่องเที่ยว					

ข้อความเหล่านี้ตรงกับความเป็นจริงของท่านอย่างไร	ระดับทัศนคติ				
	ไม่เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง	ไม่ เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	เห็น ด้วย	เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง
ด้านการทำการตลาดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน					
81. ท่านคิดว่าการจัดเตรียมข้อมูลการท่องเที่ยว อย่างพร้อมมูล จะทำให้นักท่องเที่ยวเกิดความประทับใจ					
82. ท่านคิดว่าเมื่อนักท่องเที่ยวมีความประทับใจที่ดีแล้ว นักท่องเที่ยวจะกลับมาเที่ยวในท้องถิ่นของท่านอีก					
83. ท่านคิดว่าการประชาสัมพันธ์ข้อมูลการท่องเที่ยวจะสามารถกระตุ้นให้นักท่องเที่ยวเข้ามาท่องเที่ยวในท้องถิ่นของท่าน					
84. ท่านคิดว่าการสร้างความประทับใจที่ดีแก่นักท่องเที่ยวเป็นสิ่งที่จะต้องกระทำ					
85. ท่านคิดว่าควรให้ความสำคัญในเรื่องคุณภาพของประสบการณ์ที่นักท่องเที่ยวจะได้รับจากการท่องเที่ยว					
86. ท่านคิดว่าการปรับปรุงสถานที่ท่องเที่ยวภายในท้องถิ่นให้อยู่ในสภาพดีอยู่เสมอ เป็นสิ่งจำเป็น					
87. ท่านคิดว่าควรแสวงหาพื้นที่ใหม่ๆ เพื่อพัฒนาให้เป็นสถานที่ท่องเที่ยวแหล่งใหม่					
88. ท่านคิดว่าควรมีกิจกรรมหรือสถานที่ท่องเที่ยวที่น่าประทับใจเพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยว					
89. ท่านคิดว่าการจัดสิ่งอำนวยความสะดวกบริการแก่นักท่องเที่ยว เช่น ประปา ไฟฟ้า โทรศัพท์ และ ระบบขนส่งเป็นสิ่งสำคัญ					
90. ท่านคิดว่าการประชาสัมพันธ์สถานที่ท่องเที่ยวที่น่าประทับใจภายในท้องถิ่นอย่างสม่ำเสมอเป็นสิ่งที่ดี					

ภาคผนวก ค
การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

การวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่น (Reliability Analysis)

ตารางผนวกที่ 1 ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนราย
ด้าน และโดยรวม

การมีส่วนร่วมฯ	ค่าความเชื่อมั่น (Reliability)
ด้านการตัดสินใจ	.8221
ด้านการปฏิบัติการ	.8445
ด้านการรับผลประโยชน์	.8268
ด้านการติดตามประเมินผล	.8008
โดยรวม	.9403

ตารางผนวกที่ 2 ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวฯด้านการตัดสินใจ

ข้อที่	Corrected Item Total Correlation	Alpha if Item Deleted
1	.3418	.8211
2	.6261	.7962
3	.3874	.8173
4	.5111	.8055
5	.5634	.8004
6	.4293	.8150
7	.6067	.7953
8	.5107	.8055
9	.6955	.7833
10	.4101	.8171
Alpha = .8221		

ตารางผนวกที่ 3 ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวด้านการ
ปฏิบัติการ

ข้อที่	Corrected Item Total Correlation	Alpha if Item Deleted
11	.2820	.8628
12	.5753	.8302
13	.5910	.8287
14	.5585	.8309
15	.2351	.8642
16	.6933	.8141
17	.4801	.8359
18	.7920	.8018
19	.8991	.7926
20	.6465	.8198
Alpha = .8445		

ตารางผนวกที่ 4 ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาในการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวด้านการรับ
ผลประโยชน์

ข้อที่	Corrected Item Total Correlation	Alpha if Item Deleted
21	.5014	.8151
22	.4097	.8306
23	.5717	.8068
24	.6435	.7965
25	.5732	.7242
26	.5320	.8128
27	.4843	.8347
28	.6755	.7985
29	.7089	.7924
30	.3976	.8291
Alpha = .8286		

ตารางผนวกที่ 5 ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวขงด้านการติดตาม
ประเมินผล

ข้อที่	Corrected Item Total Correlation	Alpha if Item Deleted
31	.3127	.8160
32	.5449	.7749
33	.7070	.7629
34	.7882	.7591
35	.4704	.7849
36	.5991	.8096
37	.4426	.7686
38	.7461	.7958
39	.2476	.8101
40	.5203	.7818
Alpha = .8008		

ตารางผนวกที่ 6 ค่าความเชื่อมั่นความรู้ในการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนรายข้อ

ความรู้ในการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน	ข้อที่	ค่าความเชื่อมั่น
	1	.7935
	2	.8023
	3	.7968
	4	.7728
	5	.7892
	6	.7757
	7	.8103
	8	.7590
	9	.8007
	10	.7959
	11	.7683
	12	.7745
	13	.7806
	14	.7951
	15	.8081
โดยรวม = .8001		

ตารางผนวกที่ 7 ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของการรับรู้ผลกระทบจากการท่องเที่ยวรายด้าน และ
โดยรวม

การรับรู้ถึงผลกระทบจากการท่องเที่ยว	ค่าความเชื่อมั่น (Reliability)
ด้านเศรษฐกิจ	.8115
ด้านสังคม	.8281
ด้านวัฒนธรรม	.7027
ด้านสิ่งแวดล้อม	.7290
โดยรวม	.9080

ตารางผนวกที่ 8 ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของการรับรู้ผลกระทบด้านเศรษฐกิจ

ข้อที่	Corrected Item Total Correlation	Alpha if Item Deleted
1	.8090	.7595
2	.2874	.8177
3	.2773	.8462
4	.8389	.7565
5	.2017	.8435
6	.2515	.8285
7	.7238	.7711
8	.6259	.7836
9	.7571	.7679
10	.7256	.7738
Alpha = .8115		

ตารางผนวกที่ 9 ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของการรับรู้ผลกระทบด้านสังคม

ข้อที่	Corrected Item Total Correlation	Alpha if Item Deleted
11	.3574	.8285
12	.4203	.8248
13	.6632	.7983
14	.5391	.8101
15	.6890	.7953
16	.2305	.8337
17	.6868	.7923
18	.7667	.7830
19	.2844	.8321
20	.4826	.8157
Alpha = .8281		

ตารางผนวกที่ 10 ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของการรับรู้ผลกระทบด้านวัฒนธรรม

ข้อที่	Corrected Item Total Correlation	Alpha if Item Deleted
21	.3673	.6832
22	.2278	.6996
23	.4888	.6573
24	.3371	.6844
25	.3674	.6799
26	.4739	.6660
27	.4603	.6605
28	.2621	.7127
29	.3334	.6853
30	.4425	.6646
Alpha = .7027		

ตารางผนวกที่ 11 ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของการรับรู้ผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม

ข้อที่	Corrected Item Total Correlation	Alpha if Item Deleted
31	.4310	.7040
32	.6403	.6654
33	.6355	.6633
34	.5089	.6948
35	.2714	.7333
36	.2996	.6825
37	.5938	.7488
38	.3019	.7199
39	.1742	.7323
40	.3539	.7143
Alpha = .7290		

ตารางผนวกที่ 12 ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

ทัศนคติฯ	ค่าความเชื่อมั่น (Reliability)
ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชน	.8981
ด้านโอกาสในการจ้างงานที่มีคุณภาพ	.8433
ด้านการกระจายผลประโยชน์จากการท่องเที่ยว	.8374
ด้านการวางแผนระยะยาว	.7965
ด้านความสอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาการท่องเที่ยวและแผนพัฒนาต่างๆ	.8300
ด้านความสมดุลระหว่าง สังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อมและวัตถุประสงค์ทางเศรษฐกิจ	.7970
ด้านหลักเกณฑ์การประเมินผลกระทบ	.8679
ด้านการดำรงรักษาทรัพยากรมรดกทางธรรมชาติและวัฒนธรรม	.8063
ด้านการทำการตลาดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน	.9050
โดยรวม	.9100

ตารางผนวกที่ 13 ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของด้านการมีส่วนร่วมของชุมชน

ข้อที่	Corrected Item Total Correlation	Alpha if Item Deleted
1	.4332	.9019
2	.7620	.8816
3	.5329	.8954
4	.7948	.8787
5	.4973	.8983
6	.7066	.8839
7	.7428	.8824
8	.6399	.8885
9	.6635	.8868
10	.7478	.8809
Alpha = .8981		

ตารางผนวกที่ 14 ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวฯด้านการสร้าง
โอกาสในการจ้างงานที่มีคุณภาพ

ข้อที่	Corrected Item Total Correlation	Alpha if Item Deleted
11	.7202	.8130
12	.6363	.8191
13	.6580	.8178
14	.5391	.8690
15	.2090	.8521
16	.5559	.8273
17	.6532	.8183
18	.5282	.8301
19	.6580	.8178
20	.7202	.8130
Alpha = .8433		

ตารางผนวกที่ 15 ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวฯด้านการกระจาย
ผลประโยชน์จากการท่องเที่ยว

ข้อที่	Corrected Item Total Correlation	Alpha if Item Deleted
21	.6762	.7932
22	.4275	.8193
23	.3077	.8303
24	.5633	.8075
25	.2171	.8349
26	.4761	.8163
27	.7836	.7781
28	.4400	.8203
29	.5892	.8036
30	.6171	.8002
Alpha = .8274		

ตารางผนวกที่ 16 ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวฯ ด้านการวางแผน
ระยะยาว

ข้อที่	Corrected Item Total Correlation	Alpha if Item Deleted
31	.2335	.8081
32	.2624	.7995
33	.5381	.7705
34	.2218	.8093
35	.6008	.7623
36	.6506	.7553
37	.6680	.7535
38	.6560	.7553
39	.4786	.7792
40	.4379	.7827
Alpha = .7965		

ตารางผนวกที่ 17 ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวฯ ด้านความ
สอดคล้องระหว่างแผนพัฒนาการท่องเที่ยวและแผนพัฒนาต่างๆ

ข้อที่	Corrected Item Total Correlation	Alpha if Item Deleted
41	.5622	.8094
42	.8264	.7666
43	.6677	.7936
44	.5689	.8077
45	.3978	.8287
46	.6376	.7994
47	.3876	.8283
48	.3589	.8332
49	.6164	.8055
50	.3539	.8367
Alpha = .8300		

ตารางผนวกที่ 18 ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวฯด้านความสมดุล
ระหว่าง สังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อมและวัตถุประสงค์ทางเศรษฐกิจ

ข้อที่	Corrected Item Total Correlation	Alpha if Item Deleted
51	.6392	.7650
52	.4410	.7826
53	.2503	.8237
54	.6656	.7559
55	.5643	.7698
56	.6158	.7604
57	.6100	.7637
58	.5023	.7763
59	.6619	.7559
60	.2151	.8271
Alpha = .7970		

ตารางผนวกที่ 19 ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวฯด้านหลักเกณฑ์
การประเมินผลกระทบ

ข้อที่	Corrected Item Total Correlation	Alpha if Item Deleted
61	.7351	.8425
62	.5199	.8602
63	.5449	.8583
64	.2650	.8752
65	.5717	.8577
66	.8509	.8324
67	.7152	.8436
68	.4914	.8637
69	.2732	.8750
70	.8142	.8342
Alpha = .8679		

ตารางผนวกที่ 20 ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวด้านการดำรง
รักษาทรัพยากรมรดกทางธรรมชาติและวัฒนธรรม

ข้อที่	Corrected Item Total Correlation	Alpha if Item Deleted
71	.5929	.7767
72	.5600	.7805
73	.2024	.8159
74	.5307	.7836
75	.4944	.7880
76	.4735	.7904
77	.5540	.7819
78	.6456	.7838
79	.3698	.8056
80	.5342	.7832

Alpha = .8063

ตารางผนวกที่ 21 ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของทัศนคติต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวด้านการทำ
การตลาดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

ข้อที่	Corrected Item Total Correlation	Alpha if Item Deleted
81	.5655	.9023
82	.8816	.8818
83	.6173	.8986
84	.7998	.8876
85	.3719	.9107
86	.7539	.8893
87	.6605	.8958
88	.5477	.9028
89	.6859	.8940
90	.7539	.8893

Alpha = .9050

ประวัติการศึกษา และการทำงาน

ชื่อ-นามสกุล	นายธีร์ปวีตร ทิมเสื่อ
วัน เดือน ปี ที่เกิด	3 ตุลาคม พ.ศ. 2522
สถานที่เกิด	กรุงเทพมหานคร
ประวัติการศึกษา	พ.ศ. 2545 สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี คณะนิเทศศาสตร์ สาขาโฆษณาและประชาสัมพันธ์ จากมหาวิทยาลัยกรุงเทพ

